

Robert J. Wieland

SOLIA 1888

O INTRODUCERE

CUVÂNT ÎNAINTE

În *Solia 1888 – O introducere*, Robert J. Wieland își concentrează atenția asupra istoriei adventiștilor de ziua a șaptea, extrage profunde semnificații spirituale și, în final, procură reala motivație pentru existența bisericii. Cartea răspunde întrebărilor pe care membrii credincioși ai bisericii le pun cu insistență crescândă: de ce timpul (și păcatul) a continuat deceniu după deceniu, deși noi ar fi trebuit să fim în Împărăție? Ce a împiedicat oare încheierea lucrării de judecată și curățirea Sanctuarului? Cât de mult va mai vorbi biserica despre ploaia târzie până când aceasta va veni cu adevărat? Cheamă oare Dumnezeu la un standard de viață fără păcat? Autorul a cercetat și a adunat laolaltă dovezi, arătând clar că Domnul a dat adventiștilor de ziua a șaptea, în 1888, o solie unică, mai prețioasă decât toate valorile pământești.

Era o solie care să pregătească pe fii și fiicele Sale pentru biruința în lupta finală dintre bine și rău și pentru luarea la cer. Frumusețea, simplitatea și veracitatea soliei care trebuie să lumineze întreaga lume sunt lămurite în această carte.

Cititorul va găsi aici vestea cea bună, Evanghelia bucuriei, speranță și încurajare, care vor pregăti ultima generație spre a fi „sfinți”, care țin „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalips 14,12).

Cartea prezintă, de asemenea, suprema „slujbă” a lui Hristos - aceea de a fi Mântuitor ! Harul Său trebuie să-î împiedice pe muritori să răspundă presiunilor păcatului din interior și exterior. Autorul arată că solia 1888 nu a fost și nu este doar o „doctrină”, ci mai degrabă o experiență vie, vitală, cu profunde legături în lumea noastră de nelegiuire și întinare.

Cartea își are originea în îndelungații ani de studiu, începând chiar cu anul 1930. Mai târziu, studiul s-a cristalizat, devenind, într-un fel deosebit, baza pentru un manuscris nepublicat, pregătit în 1950. Astăzi, după atâția ani, misterul, ceața și, în multe cazuri, totala ignoranță asupra Sesiunii Conferinței Generale din 1888 au fost împrăștiate, iar întreaga biserică poate beneficia de binecuvântarea aflată în această publicație. Solia se bazează pe Biblie, înțelepciunea și inspirația divină aflate la Ellen White, rapoartele istorice tipărite, alături de scrisori și manuscrise nepublicate, ce fac referiri la principalii participanți ai epocii, Alonzo T. Jones și Ellet J. Waggoner.

Lucrarea este documentată pentru cercetătorul pasionat, dar ea va interesa, va atrage și edifica pe laici. Conținutul ei dovedește clar că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are de adus lumii o contribuție distinctă - o motivație a existenței care o împiedică să fie doar o biserică printre alte biserici. Datorită adevărului bogat, revelat de Domnul prin solii Săi, privitor la marea binecuvântare ce se poate găsi în solia din 1888, este clar că biserica în întregime - în toate departamentele sale: personalul, corpul pastoral și laicii - are nevoie, în mare măsură, de adevărul spiritual prezentat în această carte. A înțelege aceasta, alături de istoria noastră și implicațiile ei asupra ispășirii finale, înseamnă a înțelege adevăratul sens al chemării Laodiceei la pocăință.

Fie ca Domnul să folosească solia aceasta spre a produce percepția spirituală necesară, pentru ca „începutul ploii târzii și al mării strigări” să ajungă să dea roade. Atunci biserica va recunoaște planul divin și va da lumii lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava ei.

Donald K. Short

INTRODUCERE

Este necesar să stabilim ce înțelegem, în această carte, prin „solia 1888”. Și, fără îndoială, unii cititori vor avea nevoie de o scurtă descriere a evenimentelor care au ajuns să fie cunoscute de adventiștii de ziua a șaptea ca „1888”.

La Sesiunea Conferinței Generale, ținute în acel an în localitatea Minneapolis, statul Minnesota, doi tineri (A.T. Jones și E.J.Waggoner) au oferit, în mod providențial, delegaților prezenți o solie a neprihănirii prin credință, o solie care s-a dovedit extrem de controversată. Mulți delegați, îndeosebi conducători și pastori în vârstă, au considerat solia (și solii) ca nedorită.

Puțini dintre ei s-au bucurat de această solie și au acceptat-o cu adevărat. La loc de frunte printre aceștia era Ellen White. Totuși, se pare că nimeni nu a considerat solia destul de importantă spre a stenografia conținutul, ca alții să poată cunoaște de la prima mână ceea ce au avut ei de spus.

Prin urmare, noi nu avem solia cu termenii exacti ai celor doi tineri soli de la Minneapolis. Acesta nu înseamnă totuși că trebuie să disperăm că nu vom înțelege în ce a constat solia sau că această carte poartă un titlu fals. Anumite fapte ne ușurează reconstituirea unui concept corect și rezonabil al exprimării lor:

- 1.Cunoaștem ce a predicat Waggoner în lunile imediat *premergătoare* sesiunii din 1888.
- 2.Cunoaștem ce a predicat el în lunile imediat *următoare*.
- 3.Cunoaștem faptul că Waggoner și Jones erau realmente într-o perfectă armonie asupra înțelegerii neprihănirii prin credință, la Minneapolis, și aproape un deceniu după 1888. Ei au fost doi soli, dar Ellen White spune că ei au prezentat o singură solie.
- 4.Confirmarea soliei lor de către Ellen White nu se limitează doar la declarațiile pierdute de la Minneapolis. Ea a continuat să sprijine prezentările lor îndrăznețe mulți ani după 1888, chiar în 1896 și mai târziu.
- 5.Putem găsi ajutor în reconstituirea soliei lor, încercând să vedem cum au perceput contemporanii lor ideile esențiale, în opoziție ca și în acceptare. De exemplu, W.W. Prescott și S.N. Haskell au fost printre cei care au răspuns favorabil și au început să împrăștie conceptele lor, înțelegând că ele erau biblice și că Ellen White le susține.

Bineînțeles, nu trebuie să înțelegem că a existat perfecțiune sau un anumit grad de infailibilitate în ceea ce au spus Jones și Waggoner. Ellen White nu i-a numit niciodată profeți, dar în nenumărate locuri vorbește despre ei în termeni ca aceștia: „Solii Domnului”, „solii delegați ai lui Hristos”, „oameni aleși în mod divin”, „servii ai lui Dumnezeu”, „cu o solie din cer”, „oameni pe care El i-a ales”, „tineri (trimiși de Dumnezeu) să poarte o solie deosebită”, „servii Săi aleși”, „folosiți de Dumnezeu”, „Domnul lucrează prin frații Jones și Waggoner”, „El le-a dat o prețioasă lumină”, „dacă primiți solia, primiți pe Isus”, „soli pe care Eu (Domnul) îi trimit la poporul Meu cu lumină, har și putere”, „o solie de la Dumnezeu; ea poartă împuternicire divină”. Asemenea confirmări continuă până prin 1896, iar în mod ocazional și mai târziu.

Prin urmare, solia 1888 este înțeleasă în această lucrare ca fiind ideile proeminente și esențiale care au fost prezentate de Jones și Waggoner înainte de Conferința din 1888 și în deceniul următor. Metoda noastră va fi:

- 1) să ne ținem cât mai aproape posibil de anul 1888;
- 2) să prezentăm ceea ce Jones și Waggoner au expus în mod repetat sau au accentuat cu putere;
- 3) să prezentăm ceea ce era între ei în desăvârșit acord;
- 4) să limităm prezentarea noastră la învățăturile lor pentru care găsim suport clar din partea lui Ellen White și a Bibliei, desigur;

5) să luăm în considerare și felul în care cel puțin „unii” dintre contemporanii lor au primit și înțeles esența soliei lor.

Când vom cita uneori din Jones și Waggoner în anii mai târzii (din necesitate), o vom face cu mare prudență și selectivitate, spre a fi siguri că ideile prezentate sunt în armonie cu învățăturile inițiale și cu cele cinci principii amintite mai sus. Dacă cineva va obiecta că citatele de după 1888 nu sunt solia din 1888, vom răspunde că trebuie să fie foarte semnificativ suportul lui Ellen White, ani de zile după 1888, și insistențele ei asupra importanței acestei solii. Iar imaginea completă și echilibrată a ceea ce au prezentat ei în deceniul de după Minneapolis trebuie să fie o cinstită înțelegere a ceea ce era implicat în solia dată la 1888. Și să sperăm că un rezonabil bun simț ne va da o imagine destul de clară.

Este imposibil ca Ellen White să-și fi continuat sprijinul entuziast și repetat, dacă ar fi avut vreo bănuială că unul sau ambii soli s-ar fi depărtat de credința adevărată. Ea a fost un profet inspirat, cu privire sfințită și penetrantă; credibilitatea ei, în această situație, este întreprinsă cu a lui Jones și Waggoner. Ea nu a susținut niciodată, în lunga ei carieră, solia vreunui contemporan cu atâta fervoare sau insistență. Este de neconceput ca ea să fi fost prost informată, naivă sau eronată.

În plus există ceva mai important decât suportul crucial al Ellenei White în evaluarea soliei lui Jones și Waggoner. Testarea finală a adevărului este însăși Biblia. Este convingerea autorului că ei și-au extras conceptele din studiul personal al Scripturii, în lumina „marii controversă” a adventismului și unicului concept al curățirii Sanctuarului și întreprinsii solii îngerești.

Ca și noi toți, ei erau îndatorați tuturor celor dinaintea lor, incluzând pe Luther, Calvin, Wesley, dar și-au validat solia direct din Scriptură. Ei au văzut adevărul îndreptării prin credință dintr-o nouă și proaspătă perspectivă, aceea a înțelegerii escatologice inerente în mișcarea adventă. În ultimii ani, a devenit din ce în ce mai evident că există un suport biblic pentru conceptele lor esențiale. Găsim susținere pentru interpretarea Scripturii, așa cum au înțeles-o ei, în multe studii teologice competente din zilele noastre. De exemplu, o recentă discuție doctorală pentru Universitatea londoneză prezintă dovezi că viziunea lor asupra naturii lui Hristos a fost susținută de un mare număr de teologi respectați și de reformatori de-a lungul erei creștine (Harry Johnson, *The Humanity of the Saviour*, London, 1962).

Ruga mea este ca răspunsul inimii dumneavoastră la această solie să fie ca al lui Ellen White, când l-a auzit personal, pentru prima oară, la Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis: „Fiecare fibră a inimii mele a spus AMIN!”

Acesta a fost și răspunsul meu, de când am înțeles solia prima oară.

"Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul."

Ellen White, *Review and Herald*, 1 aprilie 1890

Capitolul 1

TREBUIE SĂ EXISTE UN MOTIV!

Ce s-a întâmplat?, se întreabă devotatul și ortodoxul evreu aflat în chin sufletesc și plin de nedumerire.

Chiar astăzi, când repetă la nesfârșit vechile preziceri pe care Domnul le-a făcut lui Avraam, Isaac și Iacov, el este în mod sincer perplex. „Când se va trezi Dumnezeuul părinților noștri să-și împlinească făgăduințele atât de întârziate, de a trimite pe Mesia? Când va face El din Ierusalim bucuria întregului pământ? Sau marile noastre speranțe au fost zadarnice?”

Cei ce sunt destul de norocoși să se apropie de singurul loc sfânt care a mai rămas evreilor în Ierusalim, se adună la Zidul Plângerii, la colțul de sud-vest al vechii așezări a templului. Acolo își varsă durerile și rugămintele către Dumnezeuul părinților lor.

Ne-ar face plăcere să-i batem pe umăr și să le spunem: „Prieteni, puteți înceta plânsul! Dumnezeuul lui Avraam, Isaac și Iacov nu doarme și nici nu este nepăsător. El și-a ținut făgăduința. El a trimis, așa cum a promis, pe Mesia, în Isus din Nazaret. Singura problemă este că strămoșii voștri, nereușind să Îl recunoască, L-au răstignit”.

S-ar putea oare ca adventiștii devotați de astăzi să aibă și ei propria versiune a zidului plângerii?

Gândiți-vă la nesfârșitul fluviu de apeluri și chemări la rugăciune, care curge în publicațiile anuale pentru Săptămâna de rugăciune, predicile evanghelistice, sesiunile Conferinței Generale, consiliile anuale, îndemnând pe credincioși să se roage ca Domnul să-și împlinească făgăduința și să deschidă ferestrele cerului pentru a vărsa asupra poporului Său torentele înviorătoare ale ploii târzii. Din ziua când Ellen White a descris ce a văzut în viziunea din 14 mai 1851, privind „reînvierea” și „ploaia târzie” (Experiențe și viziuni, 81, orig.), adventiștii au nutrit speranța că într-o zi Dumnezeu Își va da binecuvântarea și va aduce lucrarea mondială la o încheiere triumfătoare.

Ploaia târzie ar consta, înțelegeau ei, într-un ultim dar al Duhului Sfânt, care să coacă sămânța Evangheliei pentru seceriș, așa cum ploaia dinaintea secerișului, în vechea Palestină, pregătea recolta pentru împlinirea visului agricultorilor. Ploaia târzie ar duce la marea strigare a celui de-al treilea înger și la iluminarea finală a întregii lumi. Astfel, Domnul ar putea veni cu putere și slavă mare!

De ce oare nu au primit răspuns aceste cereri stăruitoare de aproape un secol? De ce oare nesfârșita serie de întâlniri de rugăciune lasă aceeași atmosferă încărcată cu cereri neîmplinite?

Acestea sunt întrebări puse din ce în ce mai des de oameni inteligenți, în special tineri. De ce să te consacri unei vieți de trudă, pline de jertfă de sine, dacă speranțele escatologice nutrite de pionerii noștri par așa de îndepărtate? Este clar că a doua venire a lui Hristos nu va avea loc până când nu se vor întâmpla aceste mari evenimente atât de mult așteptate. Dar pentru nenumărați adventiști din multe țări, a doua venire se pierde undeva în umbrele nesiguranței. Ca și evreii devotați, rugându-se pentru venirea lui Mesia, ei speră împotriva oricărei dovezi, întrebându-se uneori dacă totuși părinții întemeietori nu au fost eronați. Acum, în joc este onoarea Dumnezeuului pionerilor. Este El credincios? Mai trăiește El oare?

Cu siguranță că unele ființe cerești ar vrea să ne bată pe umăr și să ne spună: „Încetați să vă mai plângeți de rugăciunile neîmplinite. Cererile voastre de peste 130 de ani au fost deja împlinite. Domnul și-a ținut făgăduința făcută pionerilor. El a oferit deja începutul ploii târzii și al marii strigări. Singura dificultate este că părinții voștri nu au reușit să recunoască darul ceresc atunci când a fost revărsat, ci l-au respins exact așa cum au făcut evreii cu Mesia acum două mii de ani”.

Asemenea vești ar fi la fel de surprinzătoare pentru mulți adventiști de astăzi, ca și cele propuse pentru evreii de la Zidul Plângerii. Și totuși este adevărat! O singură și magistrală descoperire a acestor vești uluitoare apare în

indexul scrierilor lui Ellen G. White, vol.2, pag.1581, sub titlul „Marea strigare”, asemenea cu acea crăpătură în pământ de la Qumran care a dus la descoperirea fabuloaselor manuscrise ascunse într-o grotă. Nota sună simplu: „Marea strigare a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos.” Urmărind trimiterea, ajungem la paragraful citat:

„Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci marea strigare a celui de-al treilea înger a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul (Selected Messages 1, pag.363).

Aceasta nu este o simplă afirmație în legătură cu o obscură binecuvântare temporară dată cândva, în trecutul istoriei noastre; ea este afirmația fantastică că strălucitoarele făgăduințe escatologice, nutrite din 1851 de pionierii adventiști, erau, în sfârșit, gata de împlinire - cel puțin „începutul” lor.

Unde și de ce a făcut Ellen White o declarație așa de semnificativă? Sursa originală a afirmației este un articol din Review and Herald, 22 noiembrie 1892. „Descoperirea neprihănirii lui Hristos” este o referire clară la solia din 1888, la patru ani de efort greu prin spinosul drum al acceptării și lepădării. După o cugetare înțeleaptă, o curajoasă Ellen White era gata, în acel timp, să eticheteze solia ca „început” al finalei revărsări a Duhului Sfânt, care va duce la iluminarea pământului cu slava celui de-al patrulea înger din Apocalips 18.

Dar această afirmație ridică unele probleme nu prea confortabile: dacă solul inspirat a avut puterea să discearnă adevărata semnificație a soliei din 1888, de ce s-a scurs de atunci mai mult de un secol? Cu trei ani înainte ca solia din 1888 să răsune, Ellen White declara că atunci când ploaia târzie și marea strigare vor începe, „lucrarea se va întinde ca focul în miriște” (Selected Messages 1, pag.118), „evenimentele finale vor fi rapide” (Testimonies 9, pag.11). Și cu toate acestea, din 1892, când a fost făcută această proclamație măreață, s-a realizat un progres dureros de lent. Oamenii de pe planeta Pământ se nasc mult prea repede ca să putem ajunge la ei cu solia pe care trebuie să o purtăm. Fiecare an care se scurge ne lasă cu o și mai mare sarcină de îndeplinit.

S-ar putea ca un pasiv sentiment de „laissez faire” să liniștească mândria denominațională cu afirmații de mare progres „pe grafice”; dar mulți adventiști sinceri își mărturisesc sobra convingere că, lumea pur și simplu nu este încă luminată de slava soliei „celuilalt înger”.

Ce s-a întâmplat?

Patru ani după afirmația din 1892, Ellen White explica deschis ce s-a întâmplat. Pentru un motiv clar, o eră de speranțe strălucită se apropie de sfârșit:

O încăpățănare de a renunța la idei preconceptuate și de a accepta acest adevăr (că legea din Galateni este în special Legea morală) stă la temelia opoziției manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului, dată prin frații Waggoner și Jones. Stărnind cea opoziție, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru deosebita putere a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să o împărtășească. Dușmanul i-a împiedicat să obțină cea eficiență care le trebuia spre a duce lumii adevărul, așa cum l-au proclamat apostolii după ziua Cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă, și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost în mare măsură ținută departe de lume (Selected Messages 1, pag. 234, 235).

Să analizăm această afirmație făcută în 1896:

1. „Puterea deosebită a Duhului Sfânt”, pe care Dumnezeu dorea să o ofere fraților noștri în 1888, era cu adevărat evanghelică în scopul ei dinamic.
2. Solia ar fi procurat cea „eficiență” în prezentarea adevărului adventist către lume, incluzând pe musulmani, budiști, hinduși și partea păgână a lumii. Ea ar fi împuternicit tânăra biserică adventă, slabă ca număr și resurse materiale, făcând-o să se bucure de genul de succes al apostolilor, „cucerind și spre a cuceri”. În mod clar, în solie exista putere.
3. Lumina adusă de Jones și Waggoner era împlinirea profeției despre venirea celui de-al patrulea înger din

Apocalips 18, a cărei lumină „trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei”. Aceasta este sursa biblică pentru expresia „marea strigare”.

4. „Într-o mare măsură”, Satana a reușit să împiedice poporul să primească lumina și să o țină departe de lume. Acest simplu fapt explică seceta spirituală de aproape o jumătate de secol, care a blocat lucrarea noastră mondială, incluzând pierderea lucrării noastre în China și mereu crescânda neputință și letargie spirituală în alte zone. Dacă ploaia târzie este umezeală spirituală, lipsa ei trebuie să însemne uscăciune spirituală.

5. Agenții folosiți de Satana pentru împlinirea scopului său au fost „proprii noștri frați”, a căror atitudine a fost o „acțiune” de rezistență și lepădare. Trebuie să recunoaștem cu sinceritate că „proprii noștri frați” erau îndeosebi cei din conducerea Conferinței Generale și a Conferințelor locale, exprimându-se în numele bisericii, așa cum au făcut conducătorii evrei care acționau în numele națiunii când L-au lepădat pe mult așteptatul lor Mesia.

Cum să procedezi cu asemenea realități tulburătoare este o problemă care a ocupat decenii de perplexitate. A distruge dovezile sau a evita adevărul clar nu înseamnă a găsi o soluție la problemele noastre. Aceasta nu va satisface niciodată mințile cercetătoare. De secole, evreii avuseseră o problemă asemănătoare, încercând să explice copiilor lor de ce nu a apărut încă mult făgăduitul Mesia. Era jenant. Când Josef Wolff se ruga fierbinte de tatăl său să-i explice cine era servul persecutat din Isaia 53, dacă nu chiar Hristos, acesta i-a interzis cu desăvârșire să mai pună această întrebare. Singura cale sigură pentru noi este să acceptăm totala descoperire a adevărului. Biserica nu va avea niciodată motivația de a termina lucrarea mondială a Evangheliei, dacă nu înțelege exact de ce a fost așa de mult amânată venirea Domnului, și astfel să-și reînnoiască încrederea escatologică a pionerilor.

Cu siguranță că s-ar putea aduna o listă lungă de implicații și motive descurajatoare pentru întârziere. Dar simpla soluție la toate acestea ar fi fost procurată de revărsarea cincizecimală a Duhului în ploaia târzie din 1888. Lepădarea acestei soluții inspirate constituie cea cauză de bază pentru marea întârziere și merită deosebita atenție a acestei generații, ca și cea problemă de bază care i-a afectat pe evreii de acum două mii de ani în lepădarea lui Mesia.

Compararea lepădării luminii din 1888 cu lepădarea lui Mesia de către evrei nu este exagerată. Chiar în timpul Conferinței din 1888, și mulți ani după ea, Ellen White pare să fi fost preocupată de ideea că noi repetăm tragedia necredinței vechilor evrei:

Când a trebuit să studiez istoria națiunii iudaice și am văzut unde s-au poticnit ei, pentru că nu au mers în lumină, am fost făcută în stare să înțeleg unde vom ajunge noi, ca popor, dacă refuzăm lumina pe care ne-o dă Dumnezeu. Aveți ochi, dar nu vedeți, aveți urechi dar nu auziți. Vedeți fraților, lumina a sosit, iar noi trebuie să stăm acolo de unde o putem prinde... văd pericolul care vă pândește și aș dori să vă avertizez...

Dacă predicatorii nu vor primi lumina, doresc să dau poporului o șansă; poate ei o vor primi... Exact ca și poporul iudeu (Predică la Minneapolis, 24 octombrie 1888; manuscrisul 9, 1888).

Opt zile mai târziu, ea repetă tema:

Când iudeii au făcut primii pași în lepădarea lui Mesia, aceștia au fost pași periculoși. Când, mai târziu, s-au adunat dovezi că Isus din Nazaret este Mesia, ei au fost prea mândri spre a recunoaște că au greșit. Ca și acei iudei, ei (frații) socotesc că au tot adevărul și simt un fel de dispreț față de oricine ar socoti că are idei mai corecte ca ale lor în ce privește adevărul. Ei socotesc că, în ochii lor, toate dovezile aduse nu valorează nici cât un pai și spun altora că doctrina nu este adevărată; apoi, când văd că ea este lumină, deși ei s-au luptat atât ca s-o condamne, sunt prea mândri ca să poată spune „am greșit”; ei întrețin totuși îndoială și necredință, iar mândria îi împiedică să-și recunoască convingerile... Nu este înțelept ca unul din acești tineri (Jones și Waggoner) să se supună vreunei decizii la această adunare, unde la ordinea zilei este opoziția mai degrabă decât investigarea.

În 1890, Ellen White discută din nou cazul „exact ca evreii”:

Cei cărora Hristos le-a încredințat multă lumină, pe care i-a încurajat cu posibilități prețioase, sunt în pericol dacă nu merg în lumină sau dacă se lasă cuprinși de mândria de opinie și înălțare de sine, așa cum erau evreii (Review and Herald, 4 februarie 1890).

Nu trebuie să folosim subtilități sau să așezăm agățători de care să ne prindem îndoielile cu privire la lumina pe care Dumnezeu ne-o trimite. Atunci când în atenția voastră vine un punct de doctrină pe care nu îl înțelegeți mergeți la Dumnezeu pe genunchi, ca să puteți înțelege adevărul și să nu vă treziți ca evreii că luptați împotriva lui Dumnezeu...

De aproape doi ani, noi am tot zorit poporul să se ridice și să accepte lumina și adevărul privind neprihănirea lui Hristos, iar poporul nu știe dacă să accepte sau nu acest adevăr prețios (Review and Herald, 11 martie 1890).

Cât timp se vor ține departe de solia lui Dumnezeu cei din fruntea lucrării? (Review and Herald, 18 martie 1890).

Dacă am putea spune ceva pentru a-i ajuta pe evreii de la Zidul Plângerii, i-am îndruma să studieze personal rapoartele existente, referitoare la Isus din Nazaret, ca să poată vedea în El împlinirea profețiilor pe care zadarnic le așteaptă în viitor.

Tot astfel, ar fi înțelept pentru noi să studiem personal conținutul rapoartelor existente ale soliei din 1888 și să lăsăm ca lumina ei măreață să strălucească astăzi în inimile noastre. Solia din 1888, așa cum a fost ea proclamată de solii cerești, abundă în concepte novatoare, am zice cu totul necunoscute generației de astăzi. Dacă vom studia cu atenție și vom înțelege clar care a fost începutul ploii târzii și al mării strigări, vom fi mai bine pregătiți să înțelegem prezentul, să evităm contrafacerea și fraudele și să întâmpinăm viitorul cu o solie vindecătoare pentru omenire, care va grăbi întoarcerea Domnului nostru. Acesta este scopul acestei lucrări.

Capitolul 2

ADEVĂRATA REVĂRSARE A DUHULUI SFÂNT

Uneori, elevii au experiența supărătoare de a studia masiv și sârguincios pentru un examen, ca apoi să descopere că testul lor a constat dintr-o singură întrebare. Dar această unică întrebare este atât de pătrunzătoare și complexă, încât testează la limită posibilitățile lor.

S-ar putea ca testul final la care va supune Dumnezeu pe poporul Său să conștina dintr-o singură problemă: „Cum recunoașteți adevărata revărsare a Duhului Sfânt?” Ar fi posibil să fim confrunțați cu două demonstrații, una lângă alta, una veritabilă, a Duhului Sfânt, iar cealaltă, o contrafacere extrem de șireată. Întrebarea de examen va fi: „Spune care este cea adevărată?”

Înainte de începutul ploii târzii din 1888, Ellen White declarase deja că va trebui să înfruntăm contrafaceri foarte reușite ale lui Satana, recunoașterea lor putând hotărî destinul nostru veșnic.

Înainte de finala revărsare a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului, va avea loc în poporul lui Dumnezeu o așa redeșteptare a evlaviei primitive cum nu s-a văzut din vremurile apostolice. Duhul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate asupra copiilor Săi. Dușmanul sufletelor dorește să împiedice această lucrare; și înainte de a sosi timpul pentru o asemenea mișcare, el va încerca să o contracareze prin introducerea alteia false. În acele biserici pe care le poate aduce sub puterea lui înșelătoare, el va face să pară că puterea binefăcătoare a lui Dumnezeu a și fost revărsată; se va manifesta ceva care va fi socotit un mare interes religios. Mulțimile vor exalta de bucurie că Dumnezeu lucrează în mod minunat pentru ele, când, de fapt, lucrarea este a unui alt spirit (Great Controversy, pag. 464).

Acest paragraf apare în capitolul numit „Redeșteptări moderne”, care prezintă multe idei populare false printre amatorii de redeșteptări din ultima parte a secolului 19. Dar nici o astfel de contrafacere nu poate înșela pe acei care au o sănătoasă înțelegere a neprihănirii prin credință. În secolul 19 exista multă confuzie, iar astăzi există și mai multă. Subiectivismul mișcărilor pentecostale moderne își are rădăcina în redeșteptările dinainte de 1888, care au măturat bisericile populare.

Mișcarea pentecostală modernă a făcut eforturi mari pentru a captura biserica A.Z.Ș. Se poate cita un exemplu:

O suflare înviorătoare, curățitoare și întăritoare bate peste biserica creștină de astăzi. Fiecare denominațiune, într-o anumită măsură, simte efectul acestei brize... Redeșteptarea harismatică, sau Reînnoirea așa cum a fost cunoscută, este de la Dumnezeu. Ea a fost începută de Dumnezeu, este dusă înainte de Dumnezeu și împuternicită de Duhul Sfânt spre slava lui Dumnezeu. Duhul Sfânt se manifestă iar cu aceeași putere și cu aceleași daruri care au caracterizat vremea apostolică (Full Gospel Business Men's Fellowship voice, martie 1967).

Un adventist de ziua a șaptea își povestește experiența, prezentată în revista Insight:

De doi ani am așteptat această minunată experiență a botezului, și n-am putut să o gășesc în biserica mea. Noi nu dorim tot ceea ce are Duhul Sfânt pentru noi... știți la ce mă refer, vorbirea în limbi. Dar eu am dorit ceea ce vrea Dumnezeu să-mi dea. Și am căutat aceasta. Dumnezeu m-a făcut să dau la o parte barierele denominaționale, am mers în altă parte și iată că, în Duminica Paștelui din 29 martie 1970, Dumnezeu a vărsat Duhul Său asupra mea și mi-a dat acea dovadă minunată pe care a promis-o -„Duhul le dădea să vorbească”- și pentru că Duhul mi-a dat să vorbesc, am cântat în frumoasa limbă a cerului.

Autorul articolului în care a apărut această experiență continuă să explice împrejurările ei. Adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie „converși”.

Singurul lucru neobișnuit din această mărturisire este că ea este făcută de un adventist. El a fost în Riverside, California, în vara anului 1972, la o adunare a bisericii Full Gospel Business Men's Fellowship International.

Întrunirea a început cu laude la adresa lui Dumnezeu pentru semne și minuni. Ea s-a încheiat cu un plan de a aduce botezul Duhului Sfânt, inclusiv vorbirea în limbi în biserica A.Z.Ș. Oamenii de afaceri prezenți acolo au oferit câte 2500 de dolari pentru a trimite publicația organizației lor, Voice, pastorilor adventiști din lumea întreagă. Este o publicație care abundă în miracole, vindecări, limbi necunoscute, revelații profetice, și toate acele fenomene caracteristice mișcării harismatice (Insight, 15 mai 1973).

Dacă acest Duh Sfânt este o contrafacere, unde este cel adevărat? Trebuie să existe pe undeva și cel adevărat, căci avem aceste făgăduințe divine:

În zilele de pe urmă, zice Domnul, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua cea mare și strălucită. Atunci, oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit (Fapte 2, 17-21).

După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.”

Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei” (Apocalips 18, 1-4).

Cu mai mult de cincizeci de ani în urmă, un fost președinte al Conferinței Generale mărturisea că a recunoscut începutul împlinirii profeției celui de-al patrulea înger în solia din 1888:

În 1888, biserica A.Z.Ș. a primit o deosebită solie de trezire. Ea a fost numită în acel timp „solia neprihănirii prin credință”. Și solia, și modul în care a sosit au făcut o profundă impresie asupra minților pastorilor și poporului, și trecerea timpului nu a șters din memorie această impresie. Până astăzi, mulți din cei care au auzit solia la apariția ei sunt profund interesați de ea și îngrijorați în legătură cu ea. În toți acești ani lungi, ei au nutrit ferma convingere și au sperat că, într-o zi, acestei solii, despre care ei credeau că este trimisă de la Dumnezeu, i se va da o mare importanță printre noi și că ea va face lucrarea de curățire și regenerare în biserică (A.G. Daniells, Christ our righteousnes, pag. 23).

Fratele Daniells s-a simțit constrâns să adauge: „Solia nu a fost niciodată primită, proclamată, și nici nu i s-a dat curs liber, așa cum ar fi trebuit, spre a aduce bisericii binecuvântarea fără măsură cuprinsă în ea” (Ibid., pag.47). Publicațiile denominaționale demonstrează adevărul acestei afirmații. Cu excepția afirmațiilor cuprinse în Spiritul Profetic, cercetarea va indica faptul că, ani de zile înainte și după 1926, solia din 1888 a fost pierdută și îngropată ca și Pompei sub cenușa Vezuviului. S-ar putea să avem o așa-numită neprihănire prin credință, dar ea este departe de lumina pe care a dat-o Domnul acestui popor, în 1888. Și nu numai mișcarea harismatică a făcut încercări de a seduce biserica rămășiței printr-o extrem de subiectivă „evanghelie”, dar cealaltă extremă a unei pur obiective „evanghelii” calviniste a exploatat vasta noastră ignoranță asupra conținutului soliei. Ellen White încuraja biserica să creadă că adevărata revărsare a Duhului Sfânt a venit în solia din 1888:

Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o solie foarte prețioasă poporului Său, prin frații Jones și Waggoner. Această solie trebuia să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumii. Ea prezintă îndreptățirea prin credință în Garantul; ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă în ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu. Ea este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată (Testimonies to Ministers, pag.91 și 92, 1895).

Era convingerea generală a celor apropiați lui Ellen White că ploaia târzie a început. Iată un exemplu (A.T.Jones, vorbind):

Am primit de curând o scrisoare de la fratele Starr din Australia. Vă voi citi două sau trei rânduri, deoarece ele se potrivesc bine în acest moment al studiului nostru: „Sora White spune că, de la Conferința din 1888, noi suntem în timpul ploii târzii” (General Conference Bulletin, 1893, pag.377).

Cu doi ani mai înainte, E.J. Waggoner mărturisea: Când avem credința puternică că Hristos locuiește în noi, putem ieși să lucrăm cu putere pentru alții, unindu-ne astfel vocea cu a îngerilor din cer, astfel solia înaintând ca o mare strigare. În seara aceasta mă bucur în credința că marea strigare a început (Ibid.,1891, pag.245 și 246).

Iată mărturia adunării reunite la Sesiunea Conferinței Generale din 1893. A.T. Jones întreabă, iar adunarea răspunde:

Acum, fraților, când a început solia neprihănirii prin credință cu noi, ca popor? (O voce sau două din adunare: ”Acum trei sau patru ani”). Câți sunt, trei sau patru ani? (Audiența: „Patru”). Da, patru. Unde s-a întâmplat aceasta? (Audiența: „Minneapolis”). Prin urmare, ce au lepădat frații la Minneapolis? (Unii în adunare: „Marea strigare”). Ce este această solie a neprihănirii? Mărturia ne-a spus ce este: marea strigare, ploaia târzie. Ce au lepădat deci frații la Minneapolis, în teribila poziție pe care au luat-o? Au lepădat ploaia târzie, marea strigare a celui de-al treilea înger (Ibid. 1893, pag.183).

Să ne alăturăm, în imaginație, adunării din acea seară ascultând cu atenție, în liniște desăvârșită:

Fraților, a sosit timpul să primim în seara aceasta ceea ce am lepădat atunci. Nici unul dintre noi nu-și poate imagina încă minunata binecuvântare pe care o avea Dumnezeu pentru noi, la Minneapolis, și de care ne-am fi putut bucura în acești patru ani, dacă inimile ar fi fost gata să primească solia trimisă de Dumnezeu. Am fi fost cu patru ani mai înainte, am fi fost în mijlocul minunilor marii strigări, în seara aceasta. Nu ne-a spus Spiritul Profetic că binecuvântarea atârna deasupra capetelor noastre? (Ibid.)

Președintele Conferinței Generale, O.A. Olsen, a fost mișcat de această prezentare. A doua zi, el și-a descărcat sufletul în fața adunării delegaților:

Acest loc devine din ce în ce mai solemn, datorită prezenței lui Dumnezeu. Cred că nici unul dintre noi nu a participat vreodată la o adunare ca aceasta de acum. Cu adevărat, Domnul este foarte aproape și ne descoperă din ce în ce mai multe lucruri pe care mai înainte nu le-am apreciat și nici nu le-am înțeles deplin. Aseară, m-am simțit foarte mișcat. Pentru mine, locul a fost teribil, datorită prezenței lui Dumnezeu, datorită mărturiei solemne care ne-a fost prezentate aici... Unii se poate să se simtă răniți de referirile la Minneapolis. Știu că unii s-au simțit atinși și loviți de aluziile la acea adunare și de situația de acolo. Dar să nu uităm niciodată că motivul pentru care cineva se simte astfel este un spirit răzvrătit din partea sa. Chiar ideea că cineva este rănit dovedește imediat că sămânța răzvrătirii se află în inima lui (Ibid., pag.188).

Un alt vorbitor important din 1893, care cel puțin a recunoscut ceea ce se întâmplă, a fost W.W. Prescott:

Acum, când mă gândesc că de patru ani am fi putut fi în timpul ploii târzii, că Dumnezeu a dorit să verse Duhul Său ca să refacă aceste daruri, ca lucrarea Sa să înainteze cu putere, și că El a dorit ca noi să cooperăm cu El din toată inima, mi se pare că noi am fost mâinile care au împiedicat lucrarea și picioarele care n-au vrut să meargă (Ibid., pag. 463).

Această așteptare a iminentei ploii târzii te izbește de câte ori răsfoiești învechitele pagini ale Buletinului din 1893. Niciodată de la glorioasa zi a strigătului de la miezul nopții, din 1844, nu au mai bătut inimile poporului lui Dumnezeu cu atâta speranță escatologică.

Când solia neprihănirii lui Dumnezeu - neprihănirea care este prin credința în Isus Hristos - este primită, comunicată și susținută de poporul Său, ce va însemna aceasta pentru lucrarea lui Dumnezeu pe pământ? Va fi un foarte scurt timp și lucrarea se va încheia.

Acum este timpul ca lucrarea să se încheie rapid, iar noi suntem în mijlocul scenelor încheierii istoriei acestei lumi... iar ploaia târzie este învățătura despre neprihănire. Când am primit noi, ca popor, această solie a neprihănirii lui Dumnezeu? (Adunarea: Acum patru ani!). Unde? (Adunarea: La Minneapolis !). Iată, această solie a neprihănirii lui Hristos este marea strigare. Este ploaia târzie (Ibid., pag.243).

Adunarea din acea seară n-ar fi rămas oare consternată, dacă ar fi știut că apelul lui Dumnezeu urma să fie ascultat după aproape un deceniu? De atunci au fost scrise multe cărți despre istoria A.Z.Ș. Ciudat, nici una nu a descoperit această semnificație reală a soliei din 1888, cu excepția cărții lui E. Froom, Mișcarea destinului, publicată în 1971. Froom identifică curajos solia din 1888 cu începutul ploii târzii:

Astfel dar, în anii '90, a existat nu numai o expunere, ci și o manifestare a puterii neprihănirii prin credință, care a fost o încoronare a puterii marii strigări care urma să vină, ale cărei mostre au fost date atunci. Doamna White afirmă în mod expres că ceea ce se petrece este începutul ploii târzii (pag.345). Solia de la Minneapolis a fost foarte prețioasă inimii lui F.H.Westphal. „Ea a fost muzică pentru sufletul meu”, declară el. S-a întors acasă, în Plainfield, și a spus bisericii că ploaia târzie a început. Ca urmare, un fermier și-a vândut ferma, a pus cea mai mare parte a banilor în lucrarea Domnului, s-a făcut colportor și mai târziu a fost întărit pastor. Cel care neagă că marea strigare a început să sune în 1888 contestă veridicitatea Spiritului Profetic. Cel care afirmă că ploaia târzie nu a început să cadă atunci, atacă integritatea soliei lui Dumnezeu. După cum își dau seama toți cercetătorii acestor evenimente, adevărurile de la 1888 n-au ajuns încă la culmea înălțimii lor, așa cum se spune că se va întâmpla atunci când vom intra în ultima fază a lucrării noastre pentru lume. Evenimentele finale vor fi „rapide”, pline „de Duhul”, vor fi mișcări pline de neprihănire prin credință, iar mărețele adevăruri de la 1888 vor triumfa (Mișcarea Destinului, pag. 521).

„Sfânta speranță” care i-a susținut pe pionerii adventiști a fost speranța de a-L vedea personal pe Isus, la revenirea Sa, și de a fi luați la cer fără să vadă moartea. Solia 1888 a respins această speranță a luării la cer. A.T. Jones cita Mărturii, vol.1, pag.187, care spune: „Cei care trec cu bine orice probă, rezistă oricărei încercări și biruiesc, oricare ar fi prețul, au ascultat sfatul Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie, fiind astfel pregătiți pentru luarea la cer”.

Frații mei, ne aflăm în acest punct. Să ne purtăm ca atare. Să-I mulțumim Domnului că încă se ocupă de noi, să ne scape de greșelile noastre, să ne salveze de pericolele care ne pândesc, să ne ferească de cărări greșite și să verse asupra noastră ploaia târzie, ca să putem merge acasă. Pentru mine și dumneavoastră aceasta semnifică solia: luarea la cer (General Conference Bulletin, 1893, pag.185).

Câteva zile mai târziu, erau din nou asupra aceluiași subiect:

Frații mei, nu este o mare bucurie în gândul că ploaia târzie vine spre a pregăti pentru luarea la cer? Acum, unde trebuie ea să cadă și când? Acum este timpul ploii târzii; dar timpul marii strigări când este? (Voce: „Acum!”). Pentru ce ne pregătește ea? (Voce: „Pentru luarea la cer”). Sunt plin de bucurie la gândul că încercările prin care ne trece Domnul acum ne pregătesc pentru înălțarea la cer. Iar când vine și ne vorbește, este pentru că El dorește să ne ia la cer, dar nu poate lua păcatul în cer, nu? Atunci singurul scop pe care Îl are atunci când ne arată adâncimea și lărgimea păcatului este de a ne putea salva din el și a ne lua la cer. Dacă acesta este scopul, să ne lăsăm oare descurajați când El ne arată păcatele noastre? Nu, să-I mulțumim că dorește să ne ia la cer și că dorește asta atât de mult, încât ar vrea să ne scape de păcatele noastre cât mai repede posibil (Ibid., pag. 205).

Strâns legată de gândul pregătirii pentru înălțarea la cer era o clară apreciere a soliei reformei sanitare:

Și acum un alt lucru. Trăim în fața unui alt fapt înspăimântător, și anume, dacă solia pe care trebuie să o prezentăm acum nu este primită, ea comportă cele mai grozave urmări, acelea ale vinului mâniei lui Dumnezeu... Iar lucrarea care îi va aduce pe toți față în față cu acest lucru a și început. Prin urmare, aceasta nu trebuie oare să dea reformei sanitare o putere pe care până acum nu a avut-o? Când a fost dată poporului lui Dumnezeu, reforma a fost definită ca o lucrare ce urmează să pregătească poporul pentru înălțare... Noi trebuie să trecem prin cele șapte plăgi înainte de a fi luați la cer; dar, dacă sângele unui om este necurat și plin de substanțe nocive,

va fi el capabil să treacă prin acel timp, când aerul va fi plin de otravă? Nicidecum! (Ibid., pag.88, 89).

Un eveniment de importanță națională a contribuit, de asemenea, ca perioada 1888 să capete o semnificație stupefiantă. Adventiștii de ziua a șaptea au crezut totdeauna că, aproape simultan cu revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie, va veni și decretul duminical, prefigurat în profețiile despre semnul fiarei. În două secole de istorie națională, Congresul american nu a fost niciodată așa de aproape de votarea unei legi duminicale ca în perioada puternicului interes în neprihănirea prin credință din 1888. În 1888, senatorul H.W.Blair din New Hampshire, a prezentat Congresului Statelor Unite o moțiune care propunea o păzire obligatorie a duminicii ca zi de închinare în toate teritoriile federale și, de asemenea, un amendament religios-educational la Constituție (S.D.A. Encyclopedia, pag.1437). Imediat după sesiunea Conferinței Generale din 1888, Ellen White scria:

Vedem cum se fac eforturi pentru a ni se restrânge libertățile religioase. Problema duminicii ia mari proporții. În Congres se fac presiuni pentru un amendament la Constituție, iar când acesta va fi obținut, va urma prigoana (Review and Herald, 18 decembrie 1888).

A.T.Jones abia își încheiase misiunea la Sesiunea Conferinței Generale din 1888 când a fost chemat la Washington D.C. să facă o prezentare în fața Comitetului Educației și Muncii din Senatul Statelor Unite, pe 13 decembrie 1888. Succesul lui Jones în combaterea „Moțiunii Blair” a făcut și mai proeminentă prezentarea lui asupra neprihănirii prin credință. Alte discuții asupra duminicii s-au agitat la Târgul Internațional de la Chicago, în 1893, creând o tensiune încordată pentru delegații Sesiunii Conferinței Generale din acel an:

Spre a înțelege mai bine cele ce urmează, vom privi la situația care există în acest moment în guvernul Statelor Unite. Pentru aceasta, am să relatez desfășurarea ședinței care a avut loc la Washington. Când Congresul a pus această restricție, hotărând ca directorii să semneze o convenție că vor închide Târgul Internațional duminica, în „sabatul creștin”, după cum numește Congresul duminica, înainte de a putea primi vreun ban, ei aveau același drept de a hotărî ca conducerea Târgului să semneze o înțelegere că se vor supune botezului creștin înainte de a putea primi fondurile necesare. Dacă Congresul poate defini ce este sabatul creștin, atunci ei pot cere orice altceva în religia creștină. Acestea sunt câteva din lucrurile care se întâmplă sub ochii noștri. Când redau aceasta, așa cum spune mărturia, vom vedea necesitatea, vom recunoaște necesitatea ca Duhul Sfânt să fie recunoscut, primit și prezentat poporului. Problema este: vom cere noi Domnului puterea Duhului Său Sfânt? (Ibid., pag.52).

Cei din poporul nostru, care erau treji, au fost profund mișcați, după cum era și normal. Congresul declarase că „sabatul creștin” este duminica. Reprezentanții clerului se declarau gata să calce în picioare convingerile păzitorilor sabatului. Poporul nostru se gândea tot mai insistent la cuvintele familiare: „Este vremea să lucrezi, Doamne, căci ei au făcut fără valoare legea Ta” (Ps.119). Jones a făcut un apel puternic:

Nu este aceasta ruga pe care a pus-o Domnul pe buzele noastre, în acest timp? Trăim noi zi de zi în prezența acestui teribil fapt, că este vremea ca Domnul să lucreze, că integritatea Sa urmează să fie menținută în întreaga lume? Această situație ne aduce la o așa consacrare cum nici unul dintre noi nu a visat mai înainte la o asemenea devoțiune care să ne țină puternic legați de Dumnezeu, cu gândul teribil că „este vremea să lucrezi, Tu, Doamne, căci ei au făcut fără valoare legea Ta (Ibid., pag.73).

Neprihănirea prin credință nu are sens, dacă nu conduce la consacrare și lucrare jertfitoare. Solia lui Jones și Waggoner era practică și eficientă prin faptul că ea îndemna la o completă consacrare:

Noi trebuie să avertizăm popoarele lumii despre această putere (fiara și chipul ei)... și să-i atragem din mâna ei la Dumnezeu. Acum, pot eu să fac acest lucru, indiferent câtă putere aș avea, dacă am o cât de mică legătură cu lumea? (Adunarea: „Nu!”). Dacă am în mine un spirit lumesc, înclinații lumești, aș vrea să știu cum aș putea să-i avertizez pe oameni să se depărteze complet de lume? Cum ar putea oare să existe în cuvintele mele suficientă putere, încât să fac pe cineva să ia o astfel de hotărâre? Nu contează dacă sunteți pastor sau nu, dacă sunteți chiar un adventist de ziua a șaptea sau dacă doar mărturișiți că sunteți. Aș vrea să știu cum ați putea face ca această mărturisire să valoreze ceva sau să aibă vreo putere asupra oamenilor, dacă sunteți în vreun fel oarecare legat de această lume în spirit, duh, gândire, dorințe sau înclinații? Nu, domnilor, un fir de păr, o legătură cu lumea subțire

cât firul vă va jefui de puterea care trebuie să existe în această chemare care va avertiza lumea despre această putere (Ibid., pag.123).

Solia era la nivelul crizei. În cuvinte simple, clare, solii chemau la o totală măsură de consacrare înaintea Domnului.

A fost o imagine splendidă cea pe care fratele Porter a prezentat-o mai înainte, anume că profetul îi căuta pe cei care prezentau solia, dar că privea prea jos. Îngerul a zis: „Privește mai sus”. Slavă Domnului, ei sunt deasupra lumii. Acolo este locul lor. Deasupra lumii, pe temelie pe care chiar Dumnezeu a hotărât-o pentru ei. Și dacă cineva este atât de jos, încât pentru a putea fi zărit trebuie căutat în lume, acesta nu poate prezenta solia îngerului al treilea. Noi trebuie să fim deasupra lumii. De aceea, despărțiți-vă de ea, fraților! (Ibid.).

Apeluri asemănătoare cu cel ce urmează au făcut ca un fermier din Plainfield, Wisconsin, să-și vândă ferma și să intre în lucrarea Domnului.

Fraților, este cel mai teribil lucru care se poate întâmpla unui adventist de ziua a șaptea, care are mijloace materiale, dar pe lângă care Dumnezeu trebuie să treacă spre a găsi pe altcineva care să dea ceea ce este necesar. Un adventist de ziua a șaptea, lăsat în voia lui, este cel mai rău lucru cu puțință din lumea asta. Am ajuns într-o vreme în care Dumnezeu așteaptă de la noi să folosim tot ce avem. Dacă vom crede acest lucru, atunci noi înșine și banii noștri vor fi pentru cauza Sa. Lucrarea Lui se va încheia curând, iar noi nu vom mai avea nevoie de aceste bunuri materiale. Aceasta este situația acum (Ibid., pag. 262).

Niciodată inimile nu au fost mai profund mișcate, de la acel strigăt de la miezul nopții din 1844, ca acum. Ploaia târzie și marea strigare începuseră. Nu este de mirare că președintele Conferinței Generale a spus: „Acest loc devine din ce în ce mai solemn datorită prezenței lui Dumnezeu. Presupun că nici unul dintre noi nu a participat până acum la o astfel de adunare ca cea de aici”. Cum v-ați fi simțit oare să ascultați asemenea cuvinte:

Este vremea ca solia îngerului al treilea să ajungă la fiecare națiune pe glob... Sunteți oare gata să mergeți? Aceasta fiind solia care trebuie dusă, nu este vremea ca fiecare mărturisitor al acestei solii să fie pregătit să meargă până la capătul lumii, când Dumnezeu îi cere să meargă? Orice om care se dă înapoi de la chemarea lui Dumnezeu de a merge oriunde pe glob, se dovedește neputincios încrederii pe care Dumnezeu ne-a arătat-o, încredințându-ne solia îngerului al treilea. Aceasta ne duce iarăși în fața unei consacrări, așa cum nu s-a văzut niciodată printre adventiștii de ziua a șaptea. Ne aduce la o asemenea consacrare, încât casa, familia, bunurile materiale, totul este predat în mâinile lui Dumnezeu, pentru ca El să ne poată trimite, pe noi sau bunurile noastre, acolo unde găsește cu cale, și să facă cu noi ceea ce El dorește... Lucrurile, așa cum se prezintă ele acum, au un impact și mai mare asupra unei credințe reale, așa cum n-am avut niciodată. Aceasta se impune oricui. Îmi dau seama că ea mi se impune și mie. Tot ce am de spus, fraților, este: lăsați-o să se impună! (Ibid., pag.110, 111).

La aceeași sesiune, fratele S.N. Haskell a avut aceeași convingere. Iar după aceea, a plecat la capătul lumii.

Ce vom face, deci, dacă vom fi posesori ai acestui har? Eu socotesc că ne vom lăsa casele. Socotesc că vom fi bucuroși să ne părăsim casele și să le devotăm cauzei Domnului nostru Isus Hristos, spre a fi mijlocul prin care solia să fie dusă până la marginile lumii. Dacă interesul nostru este limitat, vom putea oferi câteva rugăciuni, și asta nu e rău; vom putea trimite câteva reviste, și asta nu e rău; dar câți dintre noi ne vom oferi pe noi înșine, părăsind prioritățile noastre, lăsând ca viața noastră să fie atât de țesută în lucrarea Domnului, încât practica noastră să fie în directă armonie cu lucrarea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos? (Ibid., pag.131).

Unii au făcut o astfel de consacrare totală, jertfind totul lui Isus. Solia avea putere. Chiar pastori întăriți erau rebotezați. Acest gen de consacrare se adresa cu putere inimilor lucrătorilor.

Important nu este cine să fie mai mare în Conferință, sau cine să fie mai mare în biserică, sau cine să obțină o anumită poziție în biserică sau în Comitetul Conferinței. Nu aceasta este important. Important este: „Cine se va apropia cel mai mult de asemănarea cu Hristos?” Fraților, am ajuns în acest moment (Ibid.,169).

Am ajuns noi oare în această poziție? Vom vedea noi, în această generație, slava lui Dumnezeu desfășurată în

încheierea lucrării Sale?

Care a fost conținutul soliei de la 1888, având o asemenea putere de a mișca inimile?

El poate fi comprimat într-un singur cuvânt - Hristos.

Pentru prima dată, doi pastori adventiști de ziua a șaptea au prezentat o solie care urmează să devină marea noastră temă de prezentat lumii:

Dintre cei ce mărturisesc că sunt creștini, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie cei dintâi care să-L înalțe pe Hristos în fața lumii... Păcătosul trebuie condus să privească la Calvar; cu credință de copil, el trebuie să se încreadă în meritele Mântuitorului, acceptând neprihănirea Sa, încrezându-se în îndurarea Sa (Ellen White, Gospel Workers, pag.156,157).

Capitolul 3

HRISTOS, CENTRUL SOLIEI

Jones și Waggoner erau stăruitori în prezentarea lui Hristos ca Cel Divin. Prezentările lor mature nu erau mânjite de nici o șovăială, cum că Hristos ar fi mai puțin decât veșnic, preexistent și egal cu Tatăl. Notați cum îl prezintă Waggoner pe Hristos în *The Good Tidings*, pag.141:

Hristos a fost Mijlocitor înainte să vină păcatul în lume și va fi Mijlocitor până când nu va mai fi păcat în univers și, deci, nu va mai fi nevoie de iertare. El este chiar imaginea ființei Tatălui. El nu a devenit Mijlocitor abia la căderea omului, ci a fost astfel din veșnicie. Nu numai omul, dar nici o ființă creată nu vine la Tatăl decât prin Hristos.

Jones era alături de Waggoner în proclamarea deplinei dumnezeiri a Mântuitorului:

În primul capitol din *Evrei*, Hristos este prezentat ca Dumnezeu, după numele lui Dumnezeu, pentru că El este din natură Dumnezeu. Iar natura Sa este atât de complet natura lui Dumnezeu, încât ea este chiar chipul ființei lui Dumnezeu.

Acesta este Hristos, Mântuitorul, Duh din Duh, ființă, din ființă Dumnezeu. Acest lucru, din primul capitol din *Evrei*, este esențial pentru a putea înțelege care este natura Sa, prezentată în capitolul 2 din *Evrei*, ca fiind Om (*The Consacrated Way*, pag.16).

Conținutul soliei din 1888 era o redeșteptare a îndreptării prin credință a Noului Testament. Solii au reușit să îndepărteze molozul multor secole de dispută aprigă. Înțelegerea lor asupra întregii solii îngerești din Apocalips 14, în lumina curățirii Sanctuarului, a restaurat concepțiile lor la o puritate aproape apostolică, spre a pregăti un popor pentru revenirea lui Hristos.

Cel neprihănit va trăi prin credință. Cât din viața cuiva trebuie să fie neprihănire? Toată, în fiecare clipă, căci cel neprihănit va trăi prin credință.

Nici o faptă pe care o facem nu poate fi dreaptă prin lege. Oamenii sau faptele nu pot fi drepte decât prin credință. Legea judecă un om după faptele lui, dar legea este atât de mare, încât nici o faptă umană nu se poate ridica la înălțimea ei. Trebuie deci să existe un Mijlocitor prin care să poată veni îndreptățirea. Toate faptele omenești sunt viciate.

În Hristos se află neprihănirea desăvârșită a legii și harul de a oferi, prin credință, darul neprihănirii Sale. Iar despre aceasta, sunt martori profeții, căci ei au predicat îndreptățirea lui Hristos prin credință...

Nu există decât un singur lucru în lumea aceasta, de care omul să aibă nevoie, și acest lucru este îndreptățirea, iar ea este un fapt și nu o datorie. Ea este Evanghelia... Neprihănirea nu poate fi atinsă decât prin credință; în consecință, toate lucrurile vrednice de a fi predicate trebuie să ducă la îndreptățirea prin credință. Avem nevoie de neprihănirea lui Hristos pentru a ne îndreptăți prezentul, tot atât de mult ca și pentru a desăvârși faptele imperfecte ale trecutului. Suntem uimiți că unii pot presupune că doctrina îndreptării prin credință ar coborî legea lui Dumnezeu. Din contră, îndreptățirea este suportul legii... Ea întărește legea în inimă. Îndreptățirea este legea întrupată în Hristos, pusă în om, astfel ca ea să fie întrupată în om. Hristos oferă neprihănirea Sa, ia păcatul și lasă în locul lui neprihănirea Sa, lucru care operează în om o schimbare radicală (*General Conference Bulletin*, 1891, pag.75, 85).

Așa cum vom vedea într-un alt capitol, legătura pe care Waggoner o face între îndreptățire și lege nu repetă nicidecum eroarea contrafăcutei îndreptări prin credință a Conciliului romano-catolic din Trent. Viziunea asupra îndreptării prin credință din 1888 trebuia să pregătească un popor despre care Domnul urma să spună: „Iată-i pe cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin credința lui Isus”.

Cei doi soli erau încântați de slava lui Hristos. Waggoner îndemna „să privim permanent și inteligent la Hristos, așa cum este El”. Pentru a-L vedea așa cum este, presupune o concepție deplină și echilibrată despre Hristos ca Înlocuitor și Garant și, de asemenea ca Exemplu și Model. Este imposibil să-L apreciem ca Înlocuitor divin, până când nu Îl vedem ca Exemplu; această din urmă ipostază o face slăvită pe prima, iar prima o face eficientă pe a doua:

El trebuie înălțat în toată frumusețea Sa ca „Dumnezeu cu noi”, ca farmecul Său divin să-i atragă pe toți la El (Ibid., pag.6).

Faptul că Hristos este o parte a Dumnezeirii, posedând toate atribuțiile Divinității, fiind egal cu Tatăl în toate privințele, ca Creator și Dătător al legii, constituie singura forță care există în ispășire. Dacă Hristos nu ar fi fost divin, atunci am fi avut doar o jertfă omenească. El nu ar fi avut neprihănire pe care să o împartă altora (Ibid., pag. 43, 44).

Siguranța păcătosului, în ce privește totala și gratuita iertare, se află în faptul că Însuși Dătătorul legii, Cel împotriva căruia s-a răzvrătit și pe care L-a sfidat, este Cel care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi” (Ibid., pag.45).

Jones și Waggoner au pus temelia soliei lor, cu siguranță și foarte clar, pe ideea că Hristos este Înlocuitorul nostru, și că El atribuie neprihănirea Sa păcătosului care crede. Aceasta a fost temelia pe care au pus-o reformatorii secolului al șaisprezecelea, că împăcarea noastră cu Dumnezeu se bazează în întregime pe lucrarea înlocuitoare a lui Hristos, nicidecum pe o iotă sau frântură din faptele noastre.

Deoarece chiar cele mai bune eforturi ale unui om păcătos nu au nici un efect în a produce neprihănire, este evident că singura cale pe care o poate primi este un dar... Neprihănirea este un dar spre viața veșnică, viață care este răsplata neprihănirii, și ea este darul lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Hristos a fost ales mai dinainte, de Dumnezeu, ca să fie Cel prin care să se poată obține iertarea de păcate; iar această iertare constă doar în declararea acestei neprihăniri, pentru iertarea lor. Dumnezeu, „care este bogat în îndurare” (Efeseni 2,4), și care Își găsește plăcerea în ea, așează propria Sa neprihănire asupra păcătosului care crede în Isus, ca înlocuitor pentru păcatele lui. Desigur, acesta este un schimb avantajos pentru păcătos, iar rezerva nu se va diminua niciodată... Dumnezeu așează neprihănirea Sa asupra păcătosului. El îl acoperă cu ea, astfel ca păcatul lui să nu se mai vadă... În sfârșit, păcătosul, obosit de lupta zadarnică de a obține neprihănire din lege, ascultă vocea lui Hristos și aleargă în brațele Sale deschise. Ascuns în Hristos, el este acoperit cu neprihănirea Sa și, iată, el a obținut, prin credința în Hristos, lucru pentru care se luptase degeaba... Iar acest lucru este autentic, deoarece l-a obținut chiar de la izvorul neprihănirii. În această tranzacție nu este nimic greșit. Dumnezeu este drept și în același timp Îndreptățitorul celui ce crede în Isus. În Isus locuiește toată plinătatea Dumnezeirii; El este egal cu Tatăl în toate privințele. Prin urmare, răscumpărarea care este în El - capacitatea de a câștiga înapoi pe oamenii pierduți - este infinită. Răzvrătirea omului este împotriva Tatălui, ca și împotriva Fiului, căci ei sunt una (Ibid., pag. 60-63).

Dar lucrul pe care reformatorii nu l-au făcut, Jones și Waggoner au reușit să-l facă. Ei au clădit pe această temelie un măreț edificiu al adevărului care este unic și distinct adventist de ziua a șaptea, spre întregirea Reformațiunii începute cu mult în urmă. Ei au început să clădească o solie a neprihănirii prin credință, paralelă și compatibilă cu unicul adevăr adventist al curățirii Sanctuarului. „Solia neprihănirii lui Hristos”, care urmează să lumineze pământul cu slava sa, este realizată în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc, unde Hristos, Marele nostru Preot, încheie lucrarea Sa de ispășire.

Aceasta necesită o viziune clară a neprihănirii lui Hristos, manifestată în trup omenesc, așa cum nu mai fusese posibil niciodată mai înainte.

Prin pana inspirației ni se spune că marea strigare a îngerului al treilea va fi mai mult lumină decât zgomot:

Lumea este cuprinsă de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoștința caracterului Său. Cei care așteaptă întoarcerea Mirelui trebuie să spună poporului: „Iată Dumnezeul nostru”. Ultimele raze ale luminii

îndurării, ultima solie de har, care trebuie dată lumii, este o descoperire a caracterului Său iubitor (E.G.White, *Crist's Object Lessons*, pag.415).

Vom vedea cum solia de la 1888 a îndeplinit cerințele unei adevărate revărsări a Duhului Sfânt în ploaia târzie. Mai întâi, vom arunca o scurtă privire asupra modului în care s-a exprimat Ellen White față de solia lui Jones și Waggoner. Au fost făcute eforturi pentru a discredita solia lor prin acuzația adusă lui Waggoner că ar fi apostaziat de la adevăr la câteva săptămâni sau luni de la Conferința de la Minneapolis.

Să notăm doi factori importanți:

1. Deși este periculos să validăm o solie doar prin citarea unor teologi proeminenți, dar neinspirati, este încă semnificativ că teologii competenți susțin concepția pe care Waggoner a predicat-o după Conferința din 1888. Unii dintre ei vor fi citați mai târziu în studiul nostru spre a arăta că ei împărtășesc aceeași concepție despre neprihănirea prin credință. Când a spus că neprihănirea prin credință face „o schimbare radicală în om”, Waggoner a înțeles prin aceasta că păcătosul pocăit este adus „în ascultare de lege”. Aceasta nu este nicidecum doctrina romano-catolică!

2. Suportul entuziast al lui Ellen White față de solia lui Jones și Waggoner a continuat ani de zile după Conferința din 1888. În 1889, ea susținea „lumina pe care o prezintă acești oameni” (Manuscris 5, 1889), și spunea că „însăși solia pe care Domnul a trimis-o poporului Său pentru acest timp” este prezentată „în predicile lor” (Review and Herald, 5 martie 1889). „Solia prezentă - îndreptățirea prin credință - este o solie de la Dumnezeu; ea poartă împuternicire divină, căci rodul ei este sfințirea” (Review and Herald, 3 septembrie 1889). În 1890, ea vorbea despre „dovezile date în acești doi ani de felul cum a procedat Dumnezeu prin servii Săi aleși... pe care El îi folosește” (Testimonies to Ministers, pag.466). În 1892, ea spunea: „Dumnezeu lucrează prin aceste instrumente... solia care ni s-a dat prin A.T. Jones și E.J. Waggoner este o solie din partea lui Dumnezeu către biserica Laodicea” (Letter 19, 1892). În 1893, ea tresălta că „lumină și libertate și revărsarea Duhului Sfânt au însoțit lucrarea” lui Jones (Letter 9 ianuarie 1893). În 1895, ea se exprima des că „Dumnezeu le-a dat solia Lui. Ei poartă cuvântul Domnului. Acești oameni au fost semne în lume... mânați de spiritul lui Dumnezeu... și sunt solii delegați ai lui Hristos (Testimonies to Ministers, pag. 96, 97). „Dumnezeu i-a întărit și le-a dat prețioasa lumină, iar solia lor a hrănit poporul lui Dumnezeu (Letter 51 a, 1895). Chiar în 1896 ea spunea că „cei care leapădă lumina și dovada pe care Dumnezeu ni le-a dat, leapădă pe Hristos” (Letter 31, 1896). Împrăștiate de-a lungul anilor, aceste afirmații numără peste două sute!

A-l acuza de apostazie pe Waggoner în această perioadă înseamnă a o discredita pe Ellen White, îndrăznind să sugerezi că ea a fost ori naivă, ori greșit informată, ori neglijentă în misiunea ei.

Capitolul următor examinează unul dintre cele mai importante concepte predicate de Jones și Waggoner. Există documente care arată că Waggoner a susținut această poziție și înainte și după Conferința de la Minneapolis, chiar în fața unei puternice opoziții. Era o concepție unică a „neprihănirii lui Hristos” imposibil de pretins că Waggoner nu a enunțat-o la Conferința din 1888, căci ea formează o parte integrală a soliei pe care el și Jones au prezentat-o cu sprijinul lui Ellen White.

Capitolul 4

HRISTOS, ISPITIT CA ȘI NOI

Pornind de la ideile de bază, care au făcut unică și eficientă solia neprihănitului Hristos, ne vom ține foarte aproape de comentariile paralele ale lui Ellen White asupra soliei și istoriei acelei epoci. Descriind adunările de redeșteptare, ținute în South Lancaster, la începutul anului 1889, ea ne călăuzește către centrul vital al soliei lui Jones și Waggoner:

Și ascultătorii, și vorbitorii s-au împărtășit cu abundență din binecuvântarea lui Dumnezeu. Profunda influență a Duhului lui Dumnezeu a fost simțită aproape asupra fiecărei inimi. Mărturia unanimă a celor prezenți a fost că ei au obținut o experiență dincolo de tot ce au cunoscut până atunci... N-am văzut niciodată o lucrare de redeșteptare care să înainteze cu atâta putere și totuși să rămână neafectată de excitații nepotrivite. Nu au existat nici îndemnuri, nici invitații. Oamenii nu au fost chemați în față, dar a existat o solemnă înțelegere a faptului că Hristos nu a venit să cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși. Se părea că respirăm chiar atmosfera cerului... Ce imagine plăcută pentru univers, să privească cum, privind la Hristos, bărbați și femei căzuți în păcat sunt schimbați, luând forma Chipului Său în sufletele lor... Oamenii se vedeau pe ei înșiși depravați și degradați cu inima... Aceasta supune mândria inimii și crucifică eul (Review and Herald, 5 martie 1889).

Ideea lui Jones și Waggoner asupra lui Hristos cel divin și veșnic, preexistent, venit să salveze pe om acolo unde este acesta, luând peste natura Sa fără păcat natura noastră păcătoasă și experimentând în sufletul Său toate ispitele noastre, acesta era punctul central al soliei lor. Aceasta era neprihănirea lui Hristos, dinamică și glorioasă, fructul de o viață întregă al unui conflict dus până la moarte de cruce (Filipeni 2,8). Vorbind despre aceeași adunare, Ellen White își exprima bucuria în felul următor:

În sabat după amiază, multe inimi au fost mișcate și multe suflete au fost hrănite cu pâinea care vine din cer... Domnul S-a apropiat foarte mult și a convins sufletele de marea lor nevoie de harul și dragostea Sa. Noi am simțit nevoia să-L prezentăm pe Hristos ca pe un Mântuitor care nu este departe de noi, ci la o întindere de mână (Ibid.).

Cheia înțelegerii soliei de la 1888 se află în fraza: „Un Mântuitor care nu se află departe de noi, ci la o întindere de mână”. Cel care este „calea, adevărul și viața”, S-a făcut cunoscut tinerilor de la Colegiu, ca fiind „la o întindere de mână”, „Emanuel... Dumnezeu cu noi”; nu doar cu El, ci și „cu noi”(Matei 1,23).

Cine este Isus Hristos?

El ni se prezintă, prin solia din 1888, într-un mod deosebit. Iar umilitoarea istorie a soliei din 1888 demonstrează marea controversă dintre Hristos și Satana. Faceți ca Hristos să fie prezentat în plinătatea Sa, și Satana se va ridica imediat să se opună. A fost Hristos cu adevărat „în toate lucrurile ispitit ca și noi”, din exterior ca și din interior? Sau a fost El atât de deosebit de noi, încât nu putea simți ispitirile noastre interioare? Putea simți El așa cum simțim noi? A fost El cu adevărat și în realitate om? A fost El ispitit așa cum suntem noi ispițiți?

Cheia inițială a problemei o avem în afirmația lui Ellen White la acea adunare din 1889, și anume că Hristos a fost descoperit în solie ca Cineva „la o întindere de mână”. Când afirmă că „noi am simțit nevoia de a-L prezenta astfel”, Ellen White se alătură cu toată inima lui Jones și Waggoner în prezentarea lor.

Aceasta a fost ceea ce a impresionat sufletul ei în timpul acestei lucrări de redeșteptare. Și studenții, și profesorii „L-au privit pe Hristos”. Aceasta era îndreptățirea prin credință autentică, căci ea „supune mândria inimii și răstignește eul”. „Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a arunca în țărână slava omului și de a face pentru om ceea ce acesta nu poate face pentru sine (The Faith I Live By, pag.3).

Să aruncăm o privire la un exemplu simplu și concis al soliei lui Jones-Waggoner asupra neprihănitului Hristos, „în asemănare cu trupul păcătos”. Waggoner explică ce a crezut el înainte și după Conferința din 1888:

Mi-au fost înmânate două întrebări și aș vrea să le citesc acum. Una dintre ele este aceasta: „Acel lucru sfânt, născut din fecioara Maria, a fost născut în trup păcătos și a avut acel trup aceleași tendințe rele ca ale noastre?”...

Acum, eu nu știu nimic despre problema aceasta, afară de ceea ce citesc în Biblie; dar ceea ce citesc în Biblie este așa de clar și lămurit, încât îmi dă o speranță veșnică! (voci: „Amin !”). Am avut și eu perioade de descurajare, deprimare și necredință, dar Îmi mulțumesc lui Dumnezeu că au trecut. Lucrul care ani de zile m-a făcut să mă descurajez, după ce, la fel de zelos și conștiincios ca alții, am încercat să-I slujesc lui Dumnezeu, lucrul care m-a făcut să renunț în sufletul meu și să zic: „N-are nici un sens, nu pot”, a fost conștiința, într-o anumită măsură, a slăbiciunii proprii mele firi și gândul că acei oameni, care după părerea mea făceau binele, și acei bărbați sfinți, despre care citesc în Biblie, erau construiți diferit de mine, astfel încât ei pot face binele. Am descoperit prin multe experiențe triste că nu pot face nimic altceva decât rău...

Vă întreb: dacă Isus Hristos, care a fost ales de Tatăl să fie Mântuitor, care a venit aici să-mi arate calea mântuirii, singurul în care există nădejde, dacă viața Lui aici, pe pământ a fost o închipuire, atunci unde este nădejdea? (O voce: „S-a dus”). Dar, veți zice dumneavoastră, această chestiune reprezintă chiar opusul faptului că viața Lui a fost o închipuire, căci ea presupune că El a fost cu totul sfânt, așa de sfânt, încât niciodată nu a avut un lucru rău împotriva căruia să lupte.

Tocmai la aceasta mă refer și eu. Citesc că „El a fost în toate lucrurile ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Citesc că El Se ruga toată noaptea. Citesc că El Se ruga cu așa agonie încât picături de sudoare, ca sângele, cădeau de pe fața Sa; dacă toate acestea nu erau decât prefăcătorie, dacă totul nu era decât teatru, dacă a trecut prin toate acestea și în ele nu era nimic real, dacă nu a fost ispitit cu adevărat, ci El S-a prefăcut că Se roagă, atunci la ce-mi folosesc mie toate acestea? Sunt lăsat mai rău decât am fost înainte.

Dar dacă există cineva, și nu folosesc acest „dacă” cu nici o umbră de îndoială; voi zice deci, deoarece există cineva care a trecut prin toate acestea, prin care eu nu voi fi niciodată chemat să trec, care a rezistat mai mult decât aș fi chemat eu să rezist vreodată (voci: „Amin !”), dacă a avut ispitiri mai puternice decât cele cu care am fost confruntat, care a fost întocmit în toate lucrurile ca și mine, numai în împrejurări mult mai rele decât am fost eu, care a fost confruntat cu toată puterea pe care diavolul putea s-o exercite prin trupul omenesc și care nu a cunoscut păcatul, atunci inima mea poate tresălta de o mare bucurie (Voci: „Amin !”)... Și ceea ce a făcut El în urmă cu 1900 de ani este ceea ce El încă este capabil să facă, ceea ce face și cu toți cei care cred în El (G.C. Bulletin, 1901, pag.403,404).

Înainte de a merge mai departe, să notăm ceea ce Waggoner dorea să spună:

1. Hristos a fost cu adevărat ispitit ca și noi; El Se ruga pentru că avea nevoie să Se roage; El a fost întocmit în toate privințele ca și mine, afară de faptul că El nu a cunoscut păcatul; El a întâmpinat toată puterea pe care diavolul putea s-o exercite prin trup omenesc (prin ispite dinlăuntru și din afară).
2. Totuși, Hristos „nu a cunoscut păcat” și a demonstrat în trupul și viața Sa o neprihănire absolută.
3. Toți cei care cred în El vor cunoaște cu adevărat puterea Sa de a-i mântui din păcatele lor. Dar, ca să fim corecți, să-l ascultăm pe Waggoner ce are de spus mai departe. El continuă, discutând punctul de vedere romano-catolic asupra naturii lui Hristos în trup:

A fost Hristos, acel sfânt născut din fecioara Maria, născut în trup păcătos? Ați auzit vreodată de doctrina romano-catolică asupra concepției imaculate? Și știți ce propune ea? Unii dintre dumneavoastră, probabil că auzind despre ea, ați presupus că Isus Hristos a fost născut fără păcat. Dar nu aceasta este dogma catolică. Doctrina concepției imaculate este că Maria, mama lui Isus, a fost născută fără păcat. De ce? După cât se pare, pentru a-L mări pe Isus; cu adevărat lucrarea diavolului este de a așeza o prăpastie uriașă între Isus, Mântuitorul oamenilor, și oamenii pentru care a venit să-i salveze, așa ca nici unul să nu poată trece la celălalt” (Ibid., pag.404).

Această prăpastie uriașă este exact eroarea despre care a vorbit Ellen White în afirmația ei din martie 1889, în care spune că: „am simțit nevoia să o evităm”. În 1901, Waggoner arată că înțelege natura opoziției față de solia

din 1888. El continuă:

Trebuie să decidem fiecare dintre noi dacă am ieșit sau nu din biserica Romei. Sunt foarte mulți care nu au ajuns la această înțelegere, dar eu sunt convins de un lucru, că fiecare suflet care se află în această seară aici dorește să cunoască calea adevărului și neprihănirii (Adunarea: „Amin !”) și că nu este nimeni aici care, în mod inconștient, se agață de dogmele papalității și care nu dorește să fie eliberat de ele.

Nu observați că ideea după care trupul lui Isus nu a fost ca al nostru (deoarece știm că al nostru este păcătos) implică în mod necesar ideea concepției imaculate a fecioarei Maria? Observați, în El nu era păcat, ci taina lui Dumnezeu manifestată în trup... manifestarea perfectă a vieții lui Dumnezeu în puritatea ei desăvârșită, în mijlocul trupului păcătos (Adunarea: „Amin !”). O, aceasta este o minune, nu-i așa?

Presupuneți că pornim pentru o clipă de la ideea că Isus a fost așa de deosebit de noi, așa de diferit față de noi, încât El nu avea nimic în trupul Lui cu care să Se lupte. Era trup fără păcat. Atunci, bineînțeles, observați cum urmează în mod necesar dogma romano-catolică despre concepția imaculată. Dar de ce să ne oprim aici? Maria fiind născută fără păcat, atunci bineînțeles că mama ei a avut trup sfânt. Dar nu vă opriți aici. Trebuie să mergeți mai departe la mama ei, și așa mai departe până ajungeți la Adam; și rezultatul? - niciodată nu a fost o cădere în păcat; Adam nu a păcătuit niciodată; și astfel, după cum vedeți, mergând pe această cale, găsim identitatea esențială dintre catolicismul roman și spiritism.

Hristos a fost ispitit în trup, a suferit în trup, dar El a avut o minte care niciodată nu a consimțit la păcat... El a întărit voia lui Dumnezeu în trup și a întărit faptul că voia lui Dumnezeu poate fi făcută în orice trup omenesc păcătos.

Orice trup, trupul dumneavoastră, trupul meu, este pregătit de Dumnezeu pentru ca Hristos să poată face voia lui Dumnezeu în el (Ibid., pag.404,405).

Ideea simplă pe care Waggoner o prezintă aici este că ceea ce Hristos a împlinit biruind în trupul Său pe pământ El poate împlini în trupul tuturor celor care cred în El cu adevărat. Notați concluzia lui:

Când Dumnezeu va da lumii mărturia despre puterea Sa de a mântui în mod desăvârșit, de a salva ființe păcătoase și de a trăi o viață desăvârșită în trup păcătos, atunci El va îndepărta neputințele noastre și ne va oferi un mediu mai bun în care să trăim. Dar, mai înainte, această mântuire trebuie să fie realizată în oamenii păcătoși, nu numai în persoana lui Isus Hristos, ci în Isus Hristos reprodus și multiplicat în miile de urmași ai Săi. Așa că viața desăvârșită a lui Hristos va fi manifestată în fața lumii nu doar în câteva cazuri izolate, ci în trupul complet al bisericii; iar aceasta va fi lucrarea finală care ori va mântui, ori îi va condamna pe oameni.

Acum, când am ajuns să înțelegem acest lucru, vom avea o viață sănătoasă în trupuri muritoare și ne vom lăuda în slăbiciuni. Aș putea fi perfect mulțumit să nu cunosc nici o bucurie mai înaltă decât aceasta pe care ne-o dă Isus, experiența puterii lui Hristos în trupul păcătos, de a pune sub control și de a supune voinței Sale acest trup păcătos. Aceasta este bucuria biruinței; și se va putea auzi în tabără un strigăt de biruință.

Din înfrângere El aduce biruință; din profunzimile adâncului El ne ridică la suprafață și ne așează împreună cu Hristos în locurile cerești. El poate lua copilul care este născut în păcat, care poate fi chiar produsul poftei, și poate face ca acest copil să stea cu prinții poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a arătat aceasta prin faptul că El nu și-a ascuns propria genealogie de noi. Ne-am plâns de faptul că am moștenit tendințe rele, natură păcătoasă, chiar am ajuns la disperare, datorită faptului că nu am putut să o rupem cu aceste rele moștenite și nici să rezistăm acestor tendințe spre păcat. Isus Hristos a fost „născut din sămânța lui David după trup”. Isus nu s-a rușinat să-i numească pe oamenii păcătoși frații Săi. De aici, putem vedea că oricare ar fi moștenirea noastră prin natură, Duhul lui Dumnezeu are o asemenea putere asupra trupului, încât El poate să răstoarne complet această situație și să ne facă părtași de natură divină...

O, fie ca Dumnezeu să ne ajute să vedem câte ceva din mărețele posibilități aflate în Evanghelie... în așa fel ca să putem zice: „îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, și legea Ta este în fundul inimii mele”, descoperind puterea ei

chiar în trupul meu păcătos și muritor, spre lauda veșnică a slavei harului Său (Ibid., pag.406-408).

Aceste idei despre neprihănirea lui Hristos sunt identice cu cele pe care Waggoner le-a prezentat înainte și imediat după Conferința de la 1888. Ideea de bază a rămas clară și nemodificată. Notați ce a scris el într-o scrisoare adresată lui G.I. Butler, pe 10 februarie 1887, și publicată la sfârșitul lui 1888:

Citiți Romani 8,3 și veți înțelege natura trupului în care a fost făcut Cuvântul: Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (apoi citează Flilipeni 2,5-7 și Evrei 2,9). Aceste texte arată că Hristos a luat asupra Sa natura omului, și, ca o consecință a acestui fapt, El a fost supus morții. El a venit în lume cu scopul de a muri; și astfel, de la începutul vieții Sale pământești, El a fost în aceeași stare ca și oamenii pentru care a murit, ca să-i salveze. Acum, citiți Romani 1,3: „Evangelia lui Dumnezeu privind pe Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru, născut din sămânța lui David în ce privește trupul”. Care a fost natura lui David în ce privește trupul? Păcătoasă, nu-i așa? David spune: „Iată că am fost făcut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmi 51,5). Nu vă scandalizați; eu nu implic aici că Hristos a fost un păcătos... (citează Evrei 2,16-17).

Faptul că a fost făcut în toate lucrurile ca și frații Săi este sinonim cu a fi făcut în asemănare cu trupul păcătos, „făcut asemenea oamenilor”. Unul dintre cele mai încurajatoare lucruri pe care le găsim în Biblie este cunoașterea faptului că Hristos a luat asupra Sa natura omului; și știm că strămoșii Săi după trup erau păcătoși. Când citim amănuntele vieții strămoșilor lui Hristos și observăm că ei au avut cu toții aceleași slăbiciuni și poftă pe care le avem și noi, ne dăm seama că nici un om nu are dreptul să-și scuze actele păcătoase pe baza eredității. Dacă Hristos nu ar fi fost făcut întocmai ca și frații Săi, atunci viața Sa fără păcat nu ar fi fost nici o încurajare pentru noi. Am putea privi la ea cu admirație, dar ar fi acea admirație care nu poate produce decât disperare fără speranță... (citează 2Corinteni 5,2). Acum, când a fost Isus făcut păcat pentru noi? Trebuie că a fost făcut atunci când a fost făcut trup și a început să sufere ispitele și infirmitățile care sunt proprii trupului păcătos. El a trecut prin fiecare fază a experienței umane, „fiind în toate lucrurile ispitit ca și noi, dar fără păcat”. El a fost „omul durerii și obișnuit cu suferința”... El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia53,4); iar despre acest verset Matei spune că el a fost împlinit cu mult înainte de răstignire. Astfel, eu spun că nașterea lui Isus sub lege era o consecință necesară a faptului că a fost născut asemenea cu trupul păcătos, că El a luat asupra Sa natura lui Avraam. El a fost făcut ca și omul, pentru ca să poată trece prin suferința morții. Din cea mai fragedă copilărie, crucea a fost întotdeauna înaintea Sa.

Dumneavoastră spuneți: „că El a luat asupra Sa în mod voluntar păcatele lumii în marea Sa jertfă de pe cruce, noi (Conferința Generală și conducerea revistei Review and Herald) admitem; dar El nu a fost născut sub condamnarea legii. El fiind curat și necomițând nici un păcat în toată viața Sa, ar fi o pervertire uluitoare a oricărei teologii corecte de a afirma că El a fost născut sub condamnarea legii” (Butler, Legea în Galateni, pag.58).

S-ar putea să fie o pervertire a teologiei, dar este exact în armonie cu Biblia, și acesta este punctul principal...

Dumneavoastră sunteți șocați de ideea că Isus a fost născut sub condamnarea legii, deoarece El nu a comis nici un păcat în toată viața Sa. Dar dumneavoastră admiteți că, pe cruce, El a fost sub condamnarea legii. A comis El atunci păcat? Nicidecum !

Ei bine, dacă Isus a putut fi sub condamnarea legii până la un anumit punct al vieții Sale și totuși să fie fără păcat, nu văd nici un motiv pentru care El n-ar putea fi sub condamnarea legii într-un alt punct al vieții Sale, și totuși să fie fără păcat.

Pur și simplu, eu nu pot înțelege cum a putut Dumnezeu să Se manifeste în trup asemenea cu trupul păcătos...

Eu nu fac decât să accept afirmațiile Scripturii, că numai așa putea fi Mântuitorul oamenilor; și mă bucur în această cunoștință, căci, prin faptul că El a fost făcut păcat, eu pot fi făcut neprihănirea lui Dumnezeu în El (Waggoner, Epistola către Galateni, 1888, pag.60-62).

Ce face interesantă această destul de lungă afirmație asupra naturii lui Hristos, este faptul că Waggoner a publicat-

o abia în 1888, doar după ce a permis ca acest subiect să se maturizeze în mintea sa timp de un an de zile.

Din interviuri cu soția lui Waggoner, Froom ne informează că ea a stenografiat studiile soțului ei de la Conferința din 1888 și le-a transcris. Apoi Waggoner a publicat aceste notițe în articole din Semnele timpului, iar mai târziu în Hristos și neprihănirea Sa și alte cărți (Froom, Mișcarea destinului, pag.200-201). Waggoner abia a avut timp să-și despacheteze bagajele după Conferința din 1888, înainte ca să scrie în Semnele timpului din 21 ianuarie 1889 următoarele, probabil din notele sale transcrise:

Este suficient pentru oricine vrea să înțeleagă că, dacă Hristos ar fi luat asupra Sa natura omenească pentru a putea suferi moartea, aceasta nu putea fi decât natura păcătoasă a omului în care El a fost făcut, căci numai păcatul poate produce moartea... Moartea nu ar fi putut avea nici o putere asupra lui Hristos, dacă Domnul nostru nu ar fi luat asupra Sa nelegiuirea noastră, a tuturor. Mai mult, faptul că Hristos a luat asupra Sa trupul nu al unei ființe fără păcat, ci al unui om păcătos, adică faptul că trupul Său avea toate slăbiciunile și tendințele păcătoase la care este supusă natura omenească căzută, este demonstrat chiar de cuvintele pe care se bazează acest articol: El a „fost născut din sămânța lui David după trup...”

Chiar dacă mama Lui a fost o femeie curată și evlavioasă, așa cum este de așteptat, nimeni nu poate pune la îndoială faptul că natura omenească a lui Hristos trebuie să fi fost mult mai mult supusă infirmităților trupului decât ar fi fost, dacă El ar fi fost născut înainte ca rasa umană să se deterioreze așa de mult fizic și moral... (citez Evrei 2,16-18; 2Corinteni 5,21). Aceasta este o afirmație mult mai puternică decât afirmația că El a fost făcut „asemenea cu trupul păcătos”. El a fost născut să fie păcat... Fără păcat, și totuși nu numai socotit ca păcătos, dar realmente luând asupra Sa natura păcătoasă (citează Galateni 4,4-5). Isus a petrecut nopți întregi în rugăciune cu Tatăl. De ce era nevoie de așa ceva, dacă El nu ar fi fost apăsător de dușmanul prin slăbiciunile moștenite ale trupului. El „a învățat să asculte din lucrurile pe care le-a suferit”, nu că ar fi fost vreodată neascultător, căci El nu a cunoscut păcatul, dar prin lucrurile pe care le-a suferit în trup, El a învățat ce au oamenii de înfruntat în eforturile lor de a fi ascultători...

Unii ar putea gândi, citind acest articol, că noi depreciam caracterul lui Hristos, coborându-L la nivelul omului păcătos. Dimpotrivă, noi nu facem decât să înălțăm puterea divină a binecuvântatului nostru Mântuitor, care, de bunăvoie, S-a coborât la nivelul omului păcătos spre a-l putea ridica la curățenia Sa desăvârșită, pe care a păstrat-o în cele mai potrivnice împrejurări... Umanitatea Sa nu a făcut decât să acopere natura Sa divină, care a fost mai mult decât capabilă să reziste cu succes poftelor păcătoase ale trupului. Viața Sa, în întregime, a fost o luptă. Trupul, împins de dușmanul oricărei neprihăniri, ar fi tins spre păcat, totuși natura Sa divină nici pentru o clipă nu a nutrit vreo dorință păcătoasă, iar puterea Sa divină nici pentru o clipă nu s-a clintit. Suferind în trup tot ceea ce oamenii pot suferi, El S-a întors la tronul Tatălui, la fel de nepătat ca și atunci când a părăsit curțile slavei. Să prindă deci curaj sufletele obosite, tremurânde, apăsate de păcat. Să vină la tronul harului, unde pot fi sigure că găsesc har, ca să fie ajutate la vreme de nevoie, deoarece această nevoie a fost simțită și de Mântuitorul nostru chiar la vreme de nevoie.

Cititorul atent va observa că Waggoner nu a spus că Hristos „a avut natură păcătoasă”. El spune că „Hristos a luat natura noastră păcătoasă”, o natură care a avut în ea toate posibilitățile de a fi ispitită din interior și din exterior, o natură ca a noastră, cu toate urmările eredității noastre. Dar Isus nu a cedat nici pentru o clipă.

A susținut Ellen White acest concept al neprihănirii Domnului Hristos? Chiar la Conferința din 1888 ea a spus:

Văd frumusețea adevărului în expunerea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, așa cum doctorul a prezentat-o în fața noastră... Ceea ce a fost prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a fost binevoitor să mi-o dea în cursul tuturor acestor ani ai experienței mele (Manuscris 15, 1888).

„Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea” în mod clar nu se referea la întruparea Sa în sfințenie, ci la caracterul și sacrificiul Său, realizate în întruparea „asemenea cu trupul păcătos”. Așa cum am văzut mai sus, Waggoner a explicat clar fratelui Butler că el credea că Hristos a fost născut sub lege, ca o consecință necesară a nașterii Sale în asemănare cu trupul păcătos, a acceptării naturii lui Avraam. Ar fi imposibil ca Ellen White să

susține conceptul lui Waggoner despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, ca fiind frumusețea adevărului, dacă ea nu ar fi inclus această idee extraordinară, că Hristos a luat natura noastră păcătoasă și totuși a dezvoltat un caracter fără păcat.

De fapt ea era entuziasmată:

Când fratele Waggoner a prezentat aceste idei la Conferința de la Minneapolis, a fost prima prezentare clară a acestui subiect pe care am auzit-o de pe buze omenești, afară de conversația dintre mine și soțul meu. Mi-am zis: văd aceasta așa de clar, deoarece Dumnezeu mi-a prezentat-o în viziune, iar ei (frații din opoziție) nu o pot vedea, deoarece nu le-a fost și lor prezentată așa cum mi-a fost prezentată mie. Și când altcineva a prezentat-o, fiecare fibră a inimii mele a spus Amin ! (Manuscris 5, 1888).

Cum putea Ellen White să spună așa ceva, dacă Waggoner nu făcea decât să dezvolte idei lutherane și calviniste?

ELLEN WHITE SUSȚINE IDEEA JONES –WAGGONER

Acest concept al neprihănirii lui Hristos nu a fost agreat de fratele Butler, președintele Conferinței Generale, care era în dispută cu Waggoner. De asemenea, el nu a fost agreat nici de alții din poporul nostru, care au scris sorei White, plângându-se de învățăturile lui Waggoner și Jones.

Ea a replicat cu vigoare într-o predică de dimineață la Battle Creek, intitulată „Cum să tratăm un punct de doctrină controversat”:

Am primit scrisori în care se afirmă că Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca și omul, căci, dacă ar fi avut aceeași natură, El ar fi căzut sub aceleași ispite. Dacă nu ar fi avut natura omului, El nu ar fi putut fi exemplul nostru. Dacă nu ar fi fost părtaș naturii omenești, El nu ar fi putut fi ispitit așa cum este omul. Dacă nu ar fi fost posibil să cedeze ispitei, El nu ar fi putut să fie ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să ducă bătăliile în locul omului. Ispitirea și biruința Lui spun că umanitatea trebuie să copieze modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină. Oamenii pot avea o putere de a rezista răului, o putere pe care nici moartea, nici iadul nu o pot stăpâni; o putere care îi va așeza în locul în care ei vor birui așa cum a biruit Hristos (Selected Messages 1, pag. 408-409).

În tot cursul anului 1890, Ellen White a prezentat clar susținerea fără echivoc a acestui concept-cheie al soliei din 1888. În nenumăratele confirmări ale soliei, nu există nici cea mai slabă urmă că ea ar fi avut vreo rezervă în ce privește caracterul central al soliei. În februarie 1894, ea publică o broșură intitulată Hristos ispitit ca noi, în care spune:

Dar mulți spun că Isus nu a fost ca noi, că El nu a fost cum suntem noi în lume, că El a fost divin și, prin urmare, noi nu putem birui așa cum a biruit El. Dar acest lucru nu este adevărat; căci El nu a luat asupra Sa natura îngerilor, ci pe aceea a lui Avraam... căci prin ceea ce a fost făcut să sufere, fiind ispitit, El este în stare să-i întărească pe cei ce sunt ispitiți. Hristos cunoaște încercările păcătosului, El cunoaște ispitele omului. El a luat asupra Sa natura noastră (pag.3,4).

Și dacă, așa cum spune ea (citând din Biblie), Hristos a fost ispitit ca și noi, ce vrea să spună mai departe? Ea înțelege exact ceea ce spune:

Creștinul trebuie să-și dea seama că el nu-și aparține... Cele mai puternice ispite vor veni din interiorul lui; căci el trebuie să lupte împotriva înclinațiilor inimii firești. Domnul cunoaște slăbiciunile noastre... Orice luptă împotriva păcatului... este lucrarea lui Hristos prin agenții Săi aleși asupra inimii omenești. O, dacă am putea înțelege ce este Isus pentru noi și ce suntem noi pentru El! (pag.11).

În Hristos, Lumina lumii, pag.49 (în original), ea își exprimă convingerile în fața lumii întregi, scrise în perioada de după 1888. În nici una din scrierile anterioare asupra naturii lui Hristos, ea nu-și exprimă ideea atât de clar și de puternic:

Ar fi fost o umilire aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia natura omului când Adam stătea în Eden în inocența sa. Dar Isus a acceptat natura omenească când rasa umană era slăbită de 4000 de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele marii legi a eredității. Ceea ce reprezintă aceste rezultate se vede în istoria strămoșilor Lui pământești. El a venit cu o astfel de ereditate spre a Se împărtăși de ispitirile și durerile noastre, și spre a ne da exemplul unei vieți fără păcat.

„A luat” Hristos natura fără păcat a lui Adam înainte de cădere? El „a fost făcut sămânța lui David după trup” (Romani 1,3).

El nu a fost creat ca o replică a lui Adam, făcut din țărâna pământului și cu suflare de viață în nărilor Sale. El a fost „ca orice copil al lui Adam”, acceptând „rezultatele lucrării marii legi a eredității”. Gloriosul paradox trebuie păstrat totdeauna curat și clar:

Îmbrăcat în veșmintele umanității, Fiul lui Dumnezeu S-a coborât la nivelul celor pe care a dorit să-i salveze. În El nu era nici păcat, nici vină; El a fost totdeauna curat și neîntinat; și totuși El a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă (Review and Herald, 15 decembrie 1896).

Accentul în scrierile ei de după 1888 este zdrobitor. De exemplu:

În propria noastră putere este imposibil să negăm pretențiile naturii noastre căzute. Prin acest canal va aduce Satana ispita asupra noastră. Hristos a știut că dușmanul va veni la fiecare ființă omenească pentru a profita de slăbiciunile ereditare, și, prin insinuările sale false, să prindă în capcană pe toți cei care nu se încred în Dumnezeu. Și trecând pe acolo pe unde omul trebuia să treacă, Domnul a pregătit calea ca noi să putem birui... În El nu exista nimic care să răspundă sofistărilor lui Satana. El nu a consimțit la păcat. Nici printr-un gând nu a cedat ispitei. Așa poate fi și cu noi (Hristos, Lumina lumii, pag.122-123).

Ispita este înfruntată când un om este puternic influențat să facă o faptă greșită și, știind că o poate face, îi rezistă prin credință, sprijinindu-se pe natura divină. Aceasta a fost încercarea prin care a trecut Hristos” (The Yout’s Instructor, 20 iulie 1899).

În acest conflict, omenescul lui Hristos a fost pus la încercare așa cum nici unul dintre noi nu va fi vreodată încercat... Acestea au fost ispite adevărate, nu închipuiri. Fiul lui Dumnezeu, în omenescul Său, a luptat împotriva acelorași ispite arzătoare, aparent de neînving, care asaltează pe oameni - ispita de îngăduință a apetitului, ispita încumetării de a te aventura unde Dumnezeu nu te conduce și de a te închina dumnezeilor acestei lumi, de a sacrifica o veșnicie de fericire pentru plăcerile fascinante ale acestei lumi (Letter 116, 1899; Selected Messages 1, pag. 94-95).

Eroarea totdeauna dezbină; Jones și Waggoner au fost perfect de acord între ei, în prezentarea neprihănirii lui Hristos. Este cu adevărat fenomenal ca doi oameni cu temperamente așa de opuse să-și poată croi drum prin labirintul plin de capcane teologice, care pândesc pe cei ce studiază aceste subiecte, și totuși să rămână într-o asemenea unitate vitală. Ei credeau în unitate, apelau la biserică să fie unită, și au demonstrat admirabil unitate în timpul când solia lor a fost problema critică, care confrunta biserica. Ei nu erau preocupați să despice firul teologic în patru și să pună capcane semantice. Ei erau în primul rând soli, reformatori, evangheliști, împovărați de încheierea lucrării lui Dumnezeu în generația lor. Teologia lor era preocupată de pregătirea unui popor pentru venirea Domnului.

Fiind în toate lucrurile ca și noi, când a fost ispitit a simțit la fel ca și noi, când suntem ispitiți, și știe totul despre aceasta, și de aceea El poate ajuta și mântui în mod desăvârșit pe toți cei care-L primesc. În trupul Său, adică El însuși în trup, era la fel de slab ca și noi, și de la sine nu putea face nimic (Ioan 5,30); și astfel, în timp ce purta „durerile și suferințele noastre” (Isaia 53,4) și a fost ispitit ca și noi, simțind ca și noi, prin credința Sa divină, El a biruit totul prin puterea lui Dumnezeu, obținută prin acea credință pe care a adus-o și în trupul nostru. Prin urmare, numele Său este Emanuel, care înseamnă „Dumnezeu cu noi”; nu doar Dumnezeu cu El, ci și Dumnezeu cu noi (Calea consacrată, pag.26).

Jones își baza convingerile asupra naturii lui Hristos și a neprihănirii Sale chiar pe cuvintele lui Isus. Astfel că propriile cuvinte ale lui Isus (Ioan 5,30) merită cercetarea noastră amănunțită, deoarece ele sunt deseori neglijate: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însuși: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care m-a trimis.”

Era Jones corect în înțelegerea sa?

În aceste cuvinte ale lui Isus, se află ghinda adevărului care a produs marele stejar al soliei de la 1888. Aici, Domnul a dezvăluit bătălia interioară dintre trupul și sufletul Său, care face termenul „neprihănirea lui Hristos” semnificativ și relevant nevoilor omenirii căzute. Aceasta este baza pentru fraza lui Waggoner, pe care am notat-o mai înainte: „toată viața Sa a fost o luptă” (Hristos și neprihănirea Sa, pag.28-29).

Isus a trebuit să facă permanent ceva ce Adam cel lipsit de păcat nu a avut niciodată de făcut - să nege o voință

interioară („voia Mea”) care era permanent în opoziție potențială cu voința Tatălui. Această luptă a ajuns la un punct culminant în Ghetsemani, când El Se ruga în agonie, „nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26,39). O astfel de luptă interioară nu putea avea decât Cineva care a cunoscut „pretențiile naturii noastre căzute”.

Văzută în această lumină, biruința lui Hristos apăsarea lui Jones și Waggoner ca o neprihănire dinamică și glorioasă, roada luptei și conflictului, și nu un concept obișnuit al unei entități pasive, divin moștenite și naturale.

Să prindem punctele principale din prezentarea lui Jones asupra glorioasei neprihăniri a lui Hristos:

Dacă nu ar fi avut același trup ca cei pentru care a venit să-i răscumpere, atunci nu mai avea nici un rost ca El să fie făcut trup. Mai mult decât atât: dacă singurul trup care a existat în această lume mare, pentru care El a venit să o răscumpere, este trupul omenesc păcătos, pierdut, pe care toată lumea îl are, dacă acesta nu este trupul în care a fost El făcut, atunci, realmente, El nici nu a venit în lumea aceasta, care avea nevoie de răscumpărare. Căci, dacă El ar fi venit într-o natură omenească, diferită de ceea ce este natura omenească, atunci, chiar dacă El ar fi fost în lume, pentru orice scop practic de a-l ajuta pe om, El ar fi fost tot atât de departe ca și când nu ar fi venit deloc; căci, în acest caz, în natura Sa umană, El ar fi fost atât de departe de om, și la fel de mult din altă lume, ca și când El într-adevăr nu ar fi venit deloc în această lume” (Calea consacrată, pag.35).

Credința Romei, referitoare la natura omenească a lui Hristos, a Mariei și a noastră, izvorăște din conceptul naiv că Dumnezeu este prea curat și prea sfânt ca să locuiască cu noi și în noi, în natura noastră umană păcătoasă; căci păcătoși cum suntem noi, suntem prea îndepărtați de El, în puritatea și sfințenia Sa, ca El să poată veni la noi așa cum suntem.

Adevărata credință - credința lui Isus - este aceea că oricât de îndepărtați am fi de Dumnezeu în păcătoșenia noastră, în natura noastră umană pe care El a luat-o, El a venit acolo unde eram noi; că oricât de curat și sfânt ar fi El, iar noi oricât de păcătoși, degradați și pierduți am fi, Dumnezeu în Hristos, prin Duhul Sfânt, va locui cu noi și în noi pentru a ne mântui, pentru a ne curăți, pentru a ne face sfinți.

Credința Romei este că noi trebuie să fim curați și sfinți pentru ca Dumnezeu să locuiască în noi. Credința lui Isus este că Dumnezeu trebuie să locuiască cu noi și în noi, pentru ca să putem deveni sfinți și curați (Ibid., pag.39).

Jones vede foarte semnificativ faptul că fraza lui Pavel „în trup”, din Romani 8,3, se referă la trupul lui Hristos, că Hristos a condamnat, realmente, păcatul în trupul Său, și astfel l-a condamnat în orice trup. În acest context, Jones vede cuvântul „asemănător” însemnând mai mult decât o aparență superficială:

Doar supunându-se El Însuși legii eredității putea să cuprindă păcatul în deplina și adevărata lui măsură. Există în fiecare persoană, în multe feluri, o înclinație de a păcătui, moștenită din generațiile trecute, care nu a ajuns încă la punctul culminant al actului păcătos, dar care este gata totdeauna, când se ivește ocazia, să izbucnească în comiterea de păcate.

Această tendință ereditară de a păcătui trebuie înfruntată și supusă... această tendință ereditară care este în noi... Predispoziția noastră de a păcătui a fost pusă asupra Sa când a fost făcut trup. Astfel, El a înfruntat păcatul în trupul pe care l-a luat și l-a biruit, după cum este scris: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, și a condamnat păcatul în trup (Ibid., pag.40-41).

Astfel, prin ereditate și prin atribuire, El a luat asupra Sa păcatul lumii. Și astfel împovărat cu acest dezavantaj imens, El a ieșit biruitor în proba în care, fără nici o umbră de dezavantaj, prima pereche a eșuat... Condamnând păcatul în trup, abolind în trupul Său conflictul, El eliberează de puterea legii eredității; și astfel poate, în neprihănire, să împărtășească natura și puterea Sa divină care se ridică deasupra legii, să mențină deasupra legii pe orice suflet care Îl primește (Ibid., pag.43).

Acum, urmează un apel evanghelic puternic, baza pentru concluzia lui Ellen White că „aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales să o dea lumii”:

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, Hristos a luat natura noastră în păcătoșenia și degenerarea ei, și Dumnezeu a locuit în El, în acea natură. Prin acestea, Dumnezeu a demonstrat oamenilor pentru totdeauna că nu există în această lume suflet așa de împovărat de păcat sau așa de pierdut în care Dumnezeu să nu locuiască cu plăcere, să-l salveze de păcat și să-l conducă pe calea neprihănirii lui Dumnezeu. Astfel, cu adevărat numele Său este Emanuel, adică „Dumnezeu cu noi”(Ibid., pag.44).

Este suficient de clar că această solie este bazată cu totul pe Scriptură. Cuvintele lui Isus din Evanghelia lui Ioan și Matei ne descoperă natura luptei Sale interioare împotriva ispitei (Ioan 5,30; Ioan 6,38; Matei 26,39). El a acceptat o voință care urma să fie tăgăduită constant, ca să poată urma voința Tatălui Său; și conflictul a fost așa de intens în Ghetsemani, încât transpirația Sa se transforma în picături de sânge. Pavel adaugă că El S-a tăgăduit pe Sine.

Aceasta explică cum a fost El trimis „în asemănare cu firea păcătoasă, și, din cauza păcatului, a condamnat păcatul în trup”(Romani 8,3). Pavel explică cum „eram sub stăpânirea învățăturilor începătoare ale lumii; dar Dumnezeu a trimis pe Fiul Său sub lege, ca să-i răscumpere pe cei care erau sub lege”. Hristos a fost trimis să rezolve problema păcatului „acolo” unde era păcatul, intrând în sfera în care aceste puteri erau încleștate. Și, invadând teritoriul inamic, El a biruit. El a luat natura omenească căzută, care fusese invadată de puterile răului, și, în teritoriul ocupat de inamic El a obținut biruință pentru noi. A fi „făcut sub lege” nu se poate referi la termenii fizici ai legii ceremoniale iudaice, căci asta ar însemna că singurii pentru care a venit El „să-i răscumpere” ar fi evreii. El a cunoscut conflictul nostru cu voința, și, acolo unde am eșuat noi, El a biruit.

El ne-a împăcat „în trupul Său pe lemn” (Coloseni 2,15). Autorul Epistolei către Evrei avansează pas cu pas spre a se face înțeles. Numai suprema înșelătorie a unui dușman capabil a putut să umbrească aceste clare concepte inspirate, de-a lungul a 2000 de ani de istorie:

Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească frați, când zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării.” Și iarăși: „Îmi voi pune încrederea în El.” Și în alt loc: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu !” Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă partaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavol, și să ne izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispițiți (Evrei 2,11-18).

Căci n-avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4,15-16).

Unii au citit într-o scrisoare nepublicată a lui Ellen White un sens esoteric, care ar contrazice tot volumul masiv al scrierilor ei despre solia neprihănirii lui Hristos în asemănare cu firea noastră păcătoasă. Ea atenționează pe un evanghelist obscur din Noua Zeelandă să fie „foarte atent cum prezintă natura umană a lui Hristos”:

Nu Îl prezenta poporului ca pe un om cu înclinații spre păcat. În El nu a existat nici pentru o clipă vreo înclinație nelegiuită. Evită orice problemă în legătură cu omenescul lui Hristos care poate fi greșit înțeleasă. Adevărul este foarte aproape de încumetare. Când tratezi omenescul Lui Hristos, trebuie să-ți păzești cu vigoare fiecare afirmație ca nu cumva cuvintele tale să fie înțelese a spune mai mult decât este implicat, și astfel să pierzi sau să întuneci concepția clară a omenescului Său unit cu divinul. Niciodată și sub nici o formă să nu lași nici cea mai slabă impresie asupra minților omenești, că asupra lui Hristos ar fi putut exista vreo pată sau vreo înclinație spre corupție, sau că El ar fi cedat în vreun fel în fața păcatului. Niciodată El nu a răspuns ispitelor nenumărate ale lui Satana, spre a-i da vreun avantaj. Satana nu a găsit nimic în El care să răspundă avansurilor lui (Letter 8, 1895; SDA-BC, vol.5, pag.1128).

Mai mulți factori importanți ne conduc la înțelegerea acestei mărturii:

1. Avertizarea împotriva terminologiei neglijente sau imprecise ne este necesară tuturor. Acesta este un subiect vital, care cere exactitate în folosirea cuvintelor inspirate. De exemplu, nu este corect să spunem că Hristos „a avut” o natură păcătoasă, căci aceasta ar putea să însemne mai mult decât este implicat. Exprimarea corectă ar fi „El a luat asupra naturii Sale fără păcat natura noastră păcătoasă ca să poată mântui pe cei ispitiți” (E.G.White, The Medical Ministry, pag.1).

2. Scrisoarea intenționează să spună exact ceea ce spune în contextul ei. Dar nu există motiv de a o scoate din context și de a face din ea o condamnare a soliei de la 1888, așa cum a fost prezentată de Jones și Waggoner. De fapt, autoarea scrisorii spune lui Baker că el va fi în siguranță dacă va urma exemplul lui Jones și Waggoner și dacă va folosi terminologia lor precisă și clar definită. Acest lucru se înțelege din faptul că ea folosește sintaxă și terminologie aproape identică cu cea folosită de Waggoner cu șapte ani mai înainte. Să punem una lângă alta afirmațiile lui Waggoner și ale lui Ellen White - ambele descriu bătălia lui Hristos cu ispita în trup și biruința Sa desăvârșită:

Waggoner, Semnele timpului, 21 ianuarie 1889:

Omenescul Său doar a acoperit natura Sa divină, care era mai mult decât în stare să reziste cu succes poftelor păcătoase ale trupului. Viața lui a fost permanent o luptă. Trupul, împins de dușmanul oricărei neprihăniri, ar fi păcătuț, dar natura Sa divină nu a acceptat nici măcar pentru o clipă vreo dorință rea, și nu a tremurat nici o clipă... El s-a întors la tronul Tatălui la fel de nepătat ca atunci când a părăsit curțile slavei.

Ellen White, Letter 8, 1895:

Isus Hristos a fost singurul născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană și a fost ispitit în toate lucrurile așa cum este ispitită natura umană. El ar fi putut păcătuț; El ar fi putut cădea, dar nici pentru o clipă nu a existat în El vreo înclinație spre păcat. În nici un fel, să nu lăsați cea mai mică impresie că o înclinație sau o pată de corupție a existat asupra lui Hristos, sau că El ar fi cedat în vreun fel corupției. Niciodată nu a existat la El vreun răspuns la ispitele nenumărate ale lui Satana. Niciodată nu a pășit Hristos pe terenul lui Satana.

3. Ideea că Ellen White a scris această scrisoare lui Baker, ca o muștrare indirectă pentru Jones și Waggoner, este absurdă pentru oricine apreciază caracterul deschis și onest al lui Ellen White. Ea știa foarte bine cum să li se adreseze, dacă ar fi vrut cumva să corecteze învățătura lor. Ea nu a procedat așa niciodată, în nici una din comunicările ei scrise.

4. Ea nu a încercat să publice această scrisoare în timpul vieții sale (de fapt, scrisoarea nu a apărut decât în anul 1950). Dacă ea ar fi simțit că învățăturile lui Jones și Waggoner ar fi dus la eroare biserica mondială, este greu de crezut că Ellen White nu ar fi publicat această scrisoare.

5. W.W.Prescott a vizitat Australia cu puțin înainte de scrierea acestei scrisori către Baker și a prezentat predici clare, în octombrie, la adunările de tabără de la Armadale, la care a luat parte și E.White. Concepția lui despre natura lui Hristos era practic aceeași cu cea a lui Jones și Waggoner. Iată cum scria Ellen White despre predicile de la Armadale ale lui Prescott:

Hristos a fost prezentat în fiecare predică, și în timp ce marile și misterioasele adevăruri privind prezența și lucrarea Sa în inimile oamenilor erau făcute clare, o lumină măreață aducea convingerea multor inimi. Cu seninătate, poporul zicea: Astă seară am ascultat adevărul. După amiază, profesorul Prescott a prezentat o lecție valoroasă, prețioasă ca aurul. Adevărul a fost separat de eroare și făcut de Duhul Sfânt să strălucească ca pietrele prețioase. Domnul lucrează cu putere prin servii Săi care proclamă adevărul, și i-a dat fratelui Prescott o solie deosebită pentru popor. Adevărul vine de pe buze omenești ca o demonstrație a Duhului și puterii lui Dumnezeu (Review and Herald, 7 ianuarie 1896).

6. Niciodată Jones și Waggoner nu L-au prezentat pe Hristos înaintea poporului ca pe un om cu înclinații spre

păcat. The Oxford English Dictionary găsește etimologia cuvântului „înclinație” în latinescul „propendere”, adică „a se legăna înainte și înapoi”. Noi avem cuvântul „a pendula” din același izvor. Cuvântul „înclinație” implică „răspuns la gravitație”, o hotărâtă legănare în locul rezistenței. Ea implică, în mod hotărât, o reală participare la păcat, și Ellen White folosește cuvântul în cel mai corect sens englezesc.

7. Nu este corect a considera înclinațiile spre păcat ca fiind același lucru, cu faptul că Hristos a luat asupra naturii Sale fără păcat natura noastră păcătoasă. Cu toate că noi suntem născuți cu înclinații spre neascultare inerente, ca păcătoși, și astfel avem înclinații păcătoase, este de asemenea adevărat că noi nu trebuie să mai păstrăm nici o înclinație spre păcat, chiar dacă avem încă o natură păcătoasă. Ellen White ne consideră înclinațiile spre păcat ca fiind același lucru cu „tendențele” pe care le avem toți, ca rezultat al marii legi a eredității, pe care Hristos a luat-o asupra Sa în lupta cu ispitele cărora trebuia să le facem și noi față. Ea afirmă că Isus trebuia să reziste înclinațiilor (S.D.A.B.C., vol.7, pag.930).

Chiar dacă anumite dicționare consideră sinonime cuvintele înclinație și tendință, rădăcinile etimologice sunt diferite și implică doar capacitatea de a simți presiunea exercitată, dar nu implică în mod necesar un răspuns la aceasta. Cu adevărat trebuie să fim precauți, foarte precauți.

Cu toate acestea, au existat probleme și presiuni în toată era 1888, unele dintre ele implicând acceptarea soliei mântuirii. Jones tratează una dintre aceste probleme:

În Isus Hristos întâlnim pe Acela a cărui sfințenie este un foc mistuitor pentru păcat... Puritatea mistuitoare a acestei sfințiri va scoate fiecare urmă de păcat și nelegiuire din omul care Îl va întâlni pe Dumnezeu în Isus Hristos. Astfel, în adevărata Lui Sfințenie, Hristos poate veni și vine la oamenii păcătoși, în trup păcătos, acolo unde se află păcătosul. Unii au găsit și pot găsi în Mărturii afirmația că Hristos nu a avut pasiuni ca ale noastre. Afirmația există; oricine o poate găsi, bineînțeles (Testimonies, vol.2, pag.508-509).

Acum, nu mai există nici o dificultate în nici unul dintre aceste studii, de la început până la sfârșit, dacă veți rămâne strict la ceea ce este spus și nu veți trece dincolo de ceea ce este spus și nu veți adăuga ceea ce nu este spus (General Conference Bulletin, 1895, pag.312). Acum, referindu-ne la faptul că Hristos nu a avut „pasiuni ca ale noastre”, în Scriptură, peste tot, El este prezentat ca și noi, și cu noi, după trup. El a fost făcut asemenea cu trupul păcătos. Nu mergeți prea departe. El a fost făcut asemenea trupului păcătos dar nu asemenea cu mintea păcătoasă. Trupul Lui a fost trupul nostru, dar gândul a fost gândul lui Isus Hristos. Dacă El ar fi avut mintea noastră, cum am mai fi putut fi îndemnați „să avem gândul acesta în noi, care era și în Isus Hristos”? (General Conference Bulletin, 1895, pag.321, 327).

Este clar oricărei minți fără idei preconcepute că Jones nu a afirmat decât că Hristos nici pentru o clipă nu a cedat, nici nu a consimțit să participe la păcat. El folosea cuvântul „gând” în cel mai clar sens paulin, acela al alegerii.

Noi trebuie să privim peste controversile confuze, care s-au ridicat în zilele noastre, spre a vedea farmecul simplu al soliei din 1888 în frumusețea ei originală. În unele nopți după adunările de reînviore care au urmat Conferinței Generale de la Minneapolis, Ellen White nu putea dormi de bucurie. Duhul Sfânt lucra asupra inimilor tinerilor de la colegiu prin aceste prezentări ale neprihănirii lui Hristos:

Adunările care au fost ținute la Colegiu au fost extrem de interesante (dacă neprihănirea prin credință nu este interesantă atunci ceva nu este în regulă cu ea)... Viața creștină, care mai înainte li se păruse indezirabilă și plină de inconsistență, apărea acum în adevărata ei lumină, într-o remarcabilă simetrie și frumusețe. Cel care li se părea ca un lăstar răsărit dintr-un pământ uscat, fără frumusețe și strălucire, devenea acum prea iubit (Review and Herald, 12 februarie 1889).

Încheindu-și prezentarea neprihănirii lui Hristos în asemănare cu trupul păcătos, Waggoner face un apel puternic la inima oamenilor:

Dar cineva ar putea spune: „Nu văd în aceasta nici o mângâiere pentru mine. Am un exemplu, dar nu-l pot urma,

pentru că eu nu am puterea pe care a avut-o Hristos. El a fost Dumnezeu chiar când era aici, pe pământ; eu nu sunt decât om.” Da, dar dumneavoastră, puteţi avea aceeaşi putere pe care a avut-o şi El, dacă doriţi. El era apăsător de nelegiuirile noastre şi totuşi nu a păcătuit. Fie atunci ca sufletele slabe, apăsate de păcat, să prindă curaj. Faceţi ca ele să vină la tronul de har unde cu siguranţă vor găsi har care ajută la vreme de nevoie, deoarece această nevoie a fost simţită şi de Mântuitorul nostru (Hristos şi neprihănirea Sa, pag.29-30).

Cu siguranţă că şi noi, astăzi, trebuie să simţim „necesitatea prezentării lui Hristos ca un Mântuitor care nu este îndepărtat de noi, ci e chiar la un pas!”

Capitolul 6

SOLII NU INVALIDEAZĂ SOLIA LOR

Când începem să înțelegem semnificația soliei de la 1888, ca fiind începutul ploii târzii și a mării strigării, imediat se ridică o întrebare tulburătoare: Ce s-a întâmplat cu solii?

Și Jones și Waggoner au avut probleme serioase în ultima parte a vieții lor. Din această cauză, mulți au presupus că acest lucru demonstrează că solia lor nu poate fi adevărată. Deși nu a renunțat niciodată la solia adventă, Jones a părăsit biserica, mai ales datorită conflictului cu frații. Waggoner a rămas până la capăt un gentleman creștin, dar a suferit un teribil eșec familiar și a căzut pradă ideilor panteiste.

Cei care s-au opus soliei de la 1888 s-au scuzat, încercând să aplice cuvintele lui Hristos la solia 1888: „Adună oamenii strugurii din spini, sau smochine din măcăciuni? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele” (Matei 7, 16-17). Aplicând superficial aceste cuvinte ale lui Isus la Jones și Waggoner, mulți oameni au respins, ani de zile, solia lor.

Dar pana inspirației ne spune că un astfel de raționament, în cazul lui Jones și Waggoner, nu numai că este nepotrivit, dar este o „înșelătorie fatală”. În acest caz, există un factor unic și foarte important, pe care mulți îl trec cu vederea. Să respingi solia pe baza problemelor ulterioare ale lui Jones și Waggoner este ca și cum ai respinge solia adventă din cauza unui membru nevrednic al bisericii. Mulți oameni resping o solie adevărată pentru astfel de motive subiective, dar, făcând așa, pierd mari binecuvântări. Respingerea soliei 1888, pe baza unui astfel de raționament ar însemna să amân la infinit binecuvântările ploii târzii și ale mării strigării.

Am fi dorit ca Jones și Waggoner să-și fi terminat cursul vieții cu cinste. Dacă ar fi așa, nimeni nu ar mai fi găsit astăzi „cui” în care să-și agațe dubiile față de solie. După toată istoria acestor nouăzeci (astăzi peste o sută) de ani, am fi fost determinați să credem. Problemele personale ale celor doi sunt marea dezamăgire a istoriei 1888, tot așa cum 22 octombrie a fost marea dezamăgire a începutului istoriei noastre ca mișcare. Ambele momente sunt stânjenitoare, și ambele cer înțelegere, altfel vom face greșeli serioase. Se pare că ele au fost permise de Domnul ca momente de confuzie irezistibile și pietre de poticnire pentru toți care caută scuze pentru respingerea adevărului.

1. Erorile ulterioare ale lui Jones și Waggoner nu s-au datorat unor defecte sau slăbiciuni inerente în solia lor. Chiar din 1892, Ellen White prezicea posibilitatea unor probleme ulterioare, explicând clar că, dacă ar avea loc o asemenea situație tristă, aceasta nu va afecta validitatea soliei lor:

Este foarte posibil ca frații Jones și Waggoner să fie doborâți de ispitele dușmanului; dar, dacă vor fi, aceasta nu dovedește că solia lor nu a fost de la Dumnezeu sau lucrarea pe care au făcut-o a fost o greșală (Scrisoarea S-24, 1892). Dacă solii Domnului, după ce au stat pentru un timp bărbătește de partea adevărului, vor cădea în ispită și vor dezona pe Cel care le-a dat lucrarea lor, va fi aceasta dovada că solia nu este adevărată? Nu... păcatul din partea solului lui Dumnezeu îl va face pe Satana să se bucure, iar cei care au respins solia și solii vor triumfa; dar El nu va șterge vina celor care au respins solia lui Dumnezeu (Scrisoarea 0-19, 1892).

Din ce cauză, oare, și-au pierdut Jones și Waggoner calea? Dacă în solia lor nu a existat nici o greșală și dacă au fost cu adevărat împuterniciți de Domnul cu o solie foarte prețioasă - începutul mării strigării - ar putea oare vreoa influență sau ispită să fie atât de puternică, încât să-i doboare? Următorul argument aruncă lumină asupra acestei întrebări rezonabile.

2. Jones și Waggoner au fost forțați să suporte „persecuție necreștină” din partea fraților lor, care i-au supus unei presiuni pe care nimeni altcineva nu a fost chemat să o suporte în situații asemănătoare:

Aș dori ca toți să poată vedea că spiritul care L-a refuzat pe Hristos, lumina care împrășteie beznă morală, este departe de a dispărea în vremea noastră...

Unii pot spune: „Eu nu-l urăsc pe fratele meu, nu sunt chiar așa de rău”. Dar cât de puțin își înțeleg ei inimile. Ei pot crede că sunt mânași de zel pentru Dumnezeu, împotrivindu-se fratelui lor, dacă ideile lui se deosebesc în vreun fel de ale lor; au fost exprimate sentimente care nu au nici o legătură cu dragostea... Ei se pot împotrivi fratelui lor cu toate puterile, și totuși acesta să poarte o solie de la Dumnezeu pentru popor, chiar lumina de care avem nevoie acum...

Ei înaintează pas cu pas pe calea greșită, până nu mai au nici o posibilitate decât să meargă înainte, crezând că au dreptate să fie aspri față de frații lor. Va suporta solul Domnului presiunea exercitată asupra lui? Dacă da, este pentru că Domnul îl face să stea în puterea sa și să apere adevărul trimis de Dumnezeu... Sunt profund mâhnită să văd cât de repede este criticat un cuvânt sau o faptă a fraților Jones și Waggoner. Cu câtă ușurință mulți trec peste toată lucrarea bună care a fost făcută prin ei în ultimii ani și nu văd nici o dovadă că Dumnezeu lucrează prin aceste instrumente. Ei vânează ceva de condamnat, iar atitudinea lor față de acești frați, care sunt angajați cu zel pentru o lucrare bună, arată că în inimă se află amărăciune și vrășmășie... Încetați să mai supravegheați pe frații voștri cu suspiciune (Scrisoarea 0-19, 1892).

Să analizăm situația în care se găseau Jones și Waggoner. Este unică, greu de găsit o asemănare în toată istoria sacră:

a) Știau că solia a venit de la Domnul.

b) Știau că este începutul ploii târzii.

c) Știau că ei au urmat călăuzirea Domnului în proclamarea ei, în împrejurări desfășurate natural.

d) Ei simțeau dureros ceea ce Ellen White numea „ură, condamnare, asprime și lepădare” din partea fraților în credință. Acestea sunt cuvintele ei. Iar data scrisorilor menționate mai sus arată că aceste sentimente negative din partea fraților au continuat după mărturisirile și lacrimile de pocăință pe care frații le-au exprimat între 1890 și 1891 (vezi *Trough Crisis to Victory*, 1888-1891, pag. 82-114). Pana inspirată descoperă că acești „mărturisitori” și-au continuat mai departe opoziția, întorcându-se mereu pe același drum al lepădării soliei pe care au mers la Conferința din 1888 (vezi editorialul în care Uriah Smith se opune lui Waggoner, *Review and Herald*, 10 mai 1892, și alte articole în cursul anului, în care era combătut Jones; E.G. White, Scrisoarea S-24, 1892; Scrisoarea 9 ianuarie 1893; alte mărturii chiar din 1897, care afirmă că opoziția continua).

e) În comparație cu Jones și Waggoner, Luther avea o problemă relativ ușoară, fiind confruntat cu opoziția virulentă a papalității și ierarhiei catolice față de solia lui. Într-adevăr, ura pe care trebuia să o îndure era deschisă și violentă fizic și verbal. Dar ce îl făcea pe Luther să „suporte presiunea așezată peste el” (ca să împrumutăm cuvintele lui E. White despre Jones și Waggoner) era înțelegerea clară a soliei profetice din Daniel și Apocalips. El vedea Roma ca fiind „fiara”, „cornul cel mic”, „desfrânata”. Opoziția misterioasă pe care trebuia să o îndure era astfel explicabilă și de înțeles în lumina descoperirilor Cuvântului lui Dumnezeu.

f) Dar solii Domnului din perioada 1888 nu se bucurau de o asemenea clarificare biblică, care să facă mai ușoară presiunea asupra lor. Ei credeau, fără reținere, că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este fără îndoială adevărată biserică a rămășiței din profeția biblică. Ei aveau încredere în principiile de organizare, care recunoșteau Conferința Generală ca fiind cea mai înaltă autoritate. Ei recunoșteau pe frații lor ca fiind conducătorii aleși de cer pentru lucrarea Domnului. Ei înțelegeau că inteligențe cerești urmăresc cu profund interes desfășurarea dramei.

Amândoi erau implicați în apărarea cauzei naționale a libertății religioase acum când Congresul Statelor Unite ajunsese atât de aproape de impunerea unei legi duminicale, mai aproape ca niciodată în istoria americană, o puternică și mișcătoare dovadă că lumea era gata pentru ca marea strigare să debuteze cu putere fără precedent. Și ei mai știau că generația lor trăia în timpul curățirii Sanctuarului, al judecării de cercetare, când orbirea și necredința generațiilor trecute nu mai pot fi repetate.

Și totuși, spre uluiala lor, istoria nu mai înregistrase niciodată un eșec mai rușinos din partea poporului lui

Dumnezeu, de a beneficia de această imensă ocazie escatologică. Se părea că este o necredință și un refuz fără precedent din partea Israelului modern. În timp ce inimile solilor vibrau de o dragoste cerească, pe care nu o mai cunoscuseră, au fost întâmpinați cu o ură de gheață de frații pe care Domnul îi chemase să se alătore misiunii lor.

Pentru Jones și Waggoner acest lucru părea eșecul final și total al programului lui Dumnezeu. Ce mai putea urma? Era o experiență descurajantă.

g) Data scrisorilor White citate mai sus este semnificativă prin faptul că, în timpul anului 1892, Waggoner a fost trimis în Anglia în circumstanțe de extremă privațiune. Cu un an înainte, Ellen White fusese trimisă în Australia, fără „nici o lumină din partea Domnului” că ar fi voia Lui să meargă acolo, afară de faptul că acest lucru a fost cerut de Conferința Generală. Astfel a fost spartă echipa care proclama solia neprihănirii lui Hristos în adunări de tabără, în comunități, în colegii, întâlniri pastorale și lucrare personală. Jones și Waggoner ar fi trebuit să fie mai mult decât umani, ca să nu simtă aceasta ca pe o palmă pe față, o respingere clară a soliei și lucrării lor unice.

3. Ellen White a calificat impactul total al acestei reacții ca virtuală persecuție:

Ar trebui să fim ultimii oameni de pe pământ, ca să ne permitem cât de puțin spiritual de persecuție împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este cea mai teribilă trăsătură de neasemănare cu Hristos, care s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încolo. Odată, ea va fi văzută în adevărata ei lumină, cu toată povara de nenorociri care a rezultat de aici (General Conference Bulletin, 1893, pag.184).

Este foarte ușor pentru noi să spunem că solii trebuia să suporte presiunea așezată asupra lor:

Va suporta solul Domnului presiunea așezată asupra lui? Dacă da, este pentru că Domnul îi face să stea în puterea Sa și să apere adevărul trimis de Dumnezeu (Letter 0-19, 1892).

Dar se pare că în înțelepciunea Lui infinită, Dumnezeu a hotărât ca solii să nu susțină adevărul că sunt trimiși de Dumnezeu prin nici o dovadă subiectivă. Se pare că a fost voia Sa ca generația de astăzi să evalueze solia lor strict pe baza dovezilor obiective prezente în solie, fără factorii care superficial, ar constitui o dovadă concludentă. Generația de astăzi trebuie să evalueze solia așa cum a părut ea generației 1888 - piatra de poticnire a defectuoaselor personalități umane trebuie să fie din nou prezentă, spre a oferi un cui de agățat dubii celor care, în secret, vor să se îndoiască. Credința, se pare, nu poate fi desăvârșită altfel.

4. Ellen White dă un motiv complet diferit, „în mare măsură” pentru eșecul lui Jones și Waggoner, față de cel care, de obicei, se aplică celor apostaziați:

Nu inspirația din cer face pe cineva să fie suspicios, pândind o ocazie și repezindu-se asupra ei pentru a dovedi că acei frați, care se deosebesc de noi în vreo interpretare a Scripturii, nu sunt sănătoși în credință. Există pericolul ca acest mod de procedură să producă chiar rezultatul scontat; în cazul acesta, vina va fi în mare măsură a aceluia care suspectează răul...

Opoziția din mijlocul nostru a așezat asupra solilor Domnului (Jones și Waggoner) o sarcină grea și zdrobitoare de suflet; căci ei a trebuit să întâmpine greutăți și obstacole care nu trebuia să existe...

Dragostea și încrederea constituie o forță morală care ar fi unit comunitățile noastre și ar fi asigurat armonie în acțiune; dar răceala și lipsa de încredere au adus disensiunea care ne stoarce de toată puterea (Letter 6, ianuarie 1893; G.C. Bull., 1893, pag.419).

Când cei apostaziați abandonează părtășia poporului lui Dumnezeu, renunțând la doctrine pe care le-au crezut odată, raționamentul nostru obișnuit este că ei „ne-au părăsit deoarece nu erau dintre noi; căci dacă erau dintre noi, ar fi rămas cu noi” (1Ioan 2,19). Dar în cazul lui Jones și Waggoner nu este aceeași situație. Ei erau dintre noi, căci Domnul le-a încredințat o foarte prețioasă solie. Însă noi suntem în mare măsură vinovați, căci persecuția necreștinească a produs chiar efectul scontat.

5. Dacă ne permitem la această oră târzie să întreținem prejudecăți sau spirit de opoziție față de solia 1888, din cauza eșecului solilor vom intra într-o „amăgire fatală”.

Este foarte posibil ca frații Jones și Waggoner să fie doborâți de ispitele vrăjmașului; dar, dacă va fi așa, acest lucru nu va dovedi că solia lor nu este de la Dumnezeu, sau că lucrarea pe care au făcut-o ei a fost greșită. Dar, dacă se va întâmpla acest lucru, cât de mulți vor lua această poziție, intrând într-o amăgire fatală, deoarece nu sunt sub controlul Duhului lui Dumnezeu... Știu că aceasta este chiar poziția pe care o vor lua mulți, dacă unul dintre acești bărbați va cădea; eu mă rog ca acești bărbați, asupra cărora Dumnezeu a pus povara unei lucrări atât de solemne, să poată da un sunet clar cu trâmbița, să onoreze pe Dumnezeu la fiecare pas, iar cărarea lor să fie tot mai strălucitoare, până la încheierea timpului” (Letter-24, 1892).

Din nefericire, rugăciunea ei nu a fost ascultată așa cum spera. Satana s-a bucurat, iar cei care au respins solia și solii au triumfat. Ani de zile, mulți au intrat într-o amăgire fatală, simțindu-se îndreptățiți să negligeze sau să respingă acele elemente ale adevărului care constituie, în planul lui Dumnezeu, începutul ploii târzii și al marii strigări.

Este timpul pentru o evaluare mai obiectivă a dovezilor, pentru că „nu va mai fi întârziere... iar taina lui Dumnezeu se va sfârși” în generația noastră.

Capitolul 7

CUM AU ÎNȚELES SOLII DIN 1888 ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

Dacă solia îndreptării prin credință din 1888 a fost începutul ploii târzii și al mării strigări, rațiunea ne obligă să recunoaștem că aceasta a fost adevăr descoperit mult mai clar decât a fost înțeles de toate generațiile poporului lui Dumnezeu de după revărsarea ploii timpurii, la cincizecime. Vorbind în decada 1888 și, fără îndoială, în contextul soliei Jones - Waggoner, Ellen White spunea:

Adevăruri mari, care au zăcut ascunse și neînțelese de la ziua cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi (Fundamentals of Christian Education, pag.473).

Cum ar putea solia din 1888 să fie o reaccentuare a conceptelor secolului XVI, oricât de importante erau ele reformatorilor și generației lor? Ellen White spune că solia îndreptării prin credință din 1888 este „cu adevărat solia îngerului al treilea” (Review and Herald, 1 aprilie, 1890). Dacă solia îndreptării din 1888 este cea pe care a predicat-o Luther, atunci L.R. Conradi are dreptate când spune că Luther a predicat pe vremea lui solia îngerului al treilea și, deci, nu mai este nici un motiv pentru existența Bisericii Adventiste (vezi L.R. Conradi, The Founders of the SDA Denomination, pag.60-62).

Deoarece conceptul 1888 despre îndreptățirea prin credință era recunoscut ca fiind cu adevărat solia îngerului al treilea, înseamnă că în el trebuie să existe ceva unic, care îl face deosebit de ideile evanghelice populare. Dacă este aceeași solie predicată de teologii și evangheliștii bisericilor care păzesc duminica, atunci problema devine foarte serioasă: Care este atunci motivul existenței Bisericii Adventiste? Ea nu are nici o contribuție privind îndreptățirea prin credință? Sau contribuția ei sunt doar faptele? A însărcinat Domnul bisericile evanghelice să proclame Evanghelia, iar pe cea adventistă să proclame legea? Este Biserica Adventistă doar un alt concurent pe bulevardul Evangheliei, făcând reclamă acelorași produse ca toți ceilalți, ca firmele de automobile de astăzi, ale căror mașini sunt practic identice, afară de nume?

Solia Jones - Waggoner recunoaște că există două faze ale îndreptării: (1) forensică, sau juridică, realizată pentru toți oamenii, complet în afara noastră, și (2) o transformare reală a inimii în cei care cred și astfel o îndreptățire prin credință. Ellen White se bucură de unicitatea soliei lor, recunoscând că ea depășea conceptele reformatorilor sau creștinilor contemporani:

Domnul a trimis în marea Sa îndurare o foarte prețioasă solie poporului Său, prin frații Waggoner și Jones... Ea prezintă îndreptățirea prin credință în Garantul; ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă în ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu... Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea fără măsură a Duhului Său (Testimonies to Ministers pag. 91,92).

Să urmărim pe scurt cum înțelegeau ei îndreptățirea prin credință:

Corectitudinea afirmației (lui Pavel) că „făcătorii legii vor fi îndreptățiți” este evidentă. A îndreptăți înseamnă a face neprihănit sau a arăta pe cineva ca fiind neprihănit... Faptele făcute de o persoană păcătoasă nu o pot face neprihănită, ci din contră, venind dintr-o inimă rea, ele sunt rele și astfel se adaugă la suma nelegiuirilor. Dintr-o inimă rea nu poate veni decât rău, iar răul multiplicat nu poate face nici o faptă bună; ea este o încercare zadarnică ca o persoană rea să creadă că poate deveni neprihănită prin eforturi personale. Ea trebuie mai întâi să fie făcută neprihănită, înainte ca să poată face binele care se așteaptă de la ea, și pe care dorește să îl facă...

Apostolul Pavel, după ce dovedește că toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu, căci prin faptele legii nimeni nu va fi îndreptățit în fața Sa, continuă spunând că noi suntem „îndreptățiți (socotiți neprihăniți) doar prin har... fiind socotiți neprihăniți fără plată”. Cum ar putea fi altfel?

Este adevărat că Dumnezeu nicidecum nu va socoti pe cel vinovat drept nevinovat; El nu poate face așa și totuși să fie un Dumnezeu drept. Dar El face ceva mult mai bun: El îndepărtează vina, astfel că cel vinovat nu mai are nevoie să fie desvinovățit – el este îndreptățit ca și când nu ar fi păcătuit niciodată...

Îndepărtarea hainelor murdare (în Zaharia 3) este același lucru cu îndepărtarea nelegiurii unei persoane. Descoperim astfel că atunci când Hristos ne acoperă cu haina neprihănită Sale, El nu oferă o manta care să ascundă păcatul, ci îndepărtează păcatul. Acest lucru arată că iertarea păcatelor este ceva mai mult decât o simplă formă, ceva mai mult decât o simplă informație înscrisă în cărțile din cer, că păcatul a fost anulat... Iertarea eliberează pe om de vină; și când el este eliberat de vină, îndreptățit, făcut neprihănit, el a suferit cu siguranță o schimbare radicală... Iertarea gratuită și deplină a păcatelor poartă cu ea o schimbare minunată, numită nașterea din nou; ...având o natură nouă, sau o inimă curată...

Ce aduce oare această îndreptățire sau iertare a păcatelor? Credința... Chiar această exercitare a credinței face pe cineva copil al lui Dumnezeu” (E.J. Waggoner, Hristos și neprihănitul Sa, pag.51-67).

A.T. Jones este cu totul de acord:

Îndreptățirea prin credință înseamnă neprihănit prin credință; căci îndreptățire înseamnă a socoti neprihănit... Îndreptățirea prin credință este, deci, îndreptățirea care vine prin Cuvântul lui Dumnezeu... Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește sigur... Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de Isus Hristos, poate să producă ceva care nu a existat înainte rostirii Cuvântului... În viața omului nu există neprihănit... Dar Dumnezeu L-a ales pe Hristos să rostească neprihănit pentru toți oamenii. Hristos rostește Cuvântul, și în viața goală și întunecată a omului apare neprihănit, pentru toți cei care o primesc... Cuvântul lui Dumnezeu primit prin credință... produce neprihănit în omul și în viața în care nu a existat așa ceva până atunci; exact ca la creațiune, la început...

Deci, fiind îndreptățit (socotiți neprihăniți) prin credință (sprijinindu-ne doar pe Cuvântul lui Dumnezeu), avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos (Review and Herald, 17 ianuarie 1899).

Omul nu trebuie doar să devină drept prin credință - contând pe Cuvântul lui Dumnezeu – ci, fiind drept, să trăiască prin credință. Cel drept trăiește exact la fel și prin același lucru prin care a devenit drept” (Review and Herald, 7 martie 1899).

Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul neprihănit, Cuvântul vieții, pentru tine acum, aici. Vei deveni tu neprihănit prin el acum? Vei trăi prin el acum? Aceasta este îndreptățire prin credință. Aceasta este neprihănit prin credință. Este cel mai simplu lucru din lume (Review and Herald, 10 noiembrie 1896).

Imediat se ridică întrebarea: este corectă afirmația solilor din 1888, pe care o tot repetă și accentuează, că îndreptățirea prin credință înseamnă a face neprihănit? Sau în realitate, este o reînviere a conceptului romano-catolic, care este, de fapt, o îndreptățire prin fapte, deghizată?

Unii afirmă că este imposibil ca cel credincios să devină sau să fie făcut neprihănit; el nu este decât socotit neprihănit. Deci, în realitate, nu este. Învățătura că îndreptățire înseamnă a face neprihănit a fost etichetată ca fiind emblema catolicismului.

Dar avem aici ceea ce Ellen White a numit „cu adevărat solia îngerului al treilea”, inima soliei din 1888. Dacă această solie este catolicism deghizat, atunci Ellen White a fost o entuziastă naivă și dezinformată, iar Biserica Adventistă va rămâne într-o stare de confuzie tragică. Vă rog să rețineți că Ellen White a văzut în această solie un element unic.

Ea prezintă îndreptățirea prin credință în Garantul; ea invită poporul să primească neprihănitul lui Hristos, care se manifestă în ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu... De aceea Domnul a dat servilor Săi o mărturie care prezintă adevărul în Isus, care este solia îngerului al treilea în imagini clare și distincte... Ea prezintă legea și Evanghelia într-un tot desăvârșit (Testimonies to Ministers, pag.91-94).

Conceptul „făcut neprihănit” al lui Jones și Waggoner despre neprihănitul prin credință nu era ideea romano-

catolică a unei neprihăniri injectate, introduse în cel „sfânt” și producând în el un merit propriu, care face ca păcatele lui permanente să înceteze de a mai fi păcătoase din cauza meritului său. Ideea romano-catolică (acceptată de mulți alții) este că păcatul încetează de a mai fi păcat în cel „sfânt”; „pofa” nu mai este deci un păcat de condamnat după ce a avut loc îndreptățirea sacramentală (sau juridică).

Învățătura lui Jones și Waggoner era că adevărata îndreptățire prin credință face pe cel credincios neprihănit, în sensul că acesta devine un ascultător împlinitor al legii. Așa cum am văzut mai sus, ei recunoșteau clar că milioane de ani de ascultare din partea credinciosului pocăit nu vor putea ispăși păcatul lui; el nu are și nu va avea niciodată o iotă de merit. Dar credința în Hristos îl eliberează de robia neascultării de lege și îl așează pe calea ascultării. Credința, care operează în îndreptățirea prin credință autentică, este o credință activă, iar ispășirea nu poate fi o împăcare adevărată cu Dumnezeu, dacă ea nu realizează o împăcare corespunzătoare cu caracterul lui Dumnezeu, legea Sa sfântă. Orice îndreptățire care socotește drept pe un om care continuă deliberat să calce legea lui Dumnezeu este o minciună, căci ea deformează și îndreptățirea, și credința, neînțelegând nici una.

Să lăsăm solii din 1888 să clarifice acest punct:

Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu; fiind îndreptățiți (făcuți neprihăniți, factori ai legii) fără plată, prin harul Său... Nimeni nu are în el ceva din care să poată fi făcută neprihănirea. De aceea, neprihănirea lui Dumnezeu este așezată asupra tuturor celor care cred. Ei sunt acoperiți cu ea și, de asemenea, umpluți cu ea. Ei devin, de fapt, „neprihănirea lui Dumnezeu” în Hristos. Cum se realizează aceasta? Dumnezeu acordă neprihănirea Sa celui care crede. A acorda înseamnă a rosti. Deci, Dumnezeu vorbește păcătosului și zice: „Tu ești neprihănit”, și imediat cel credincios încetează de a mai fi un păcătos, devenind neprihănirea lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu, care rostește neprihănirea, posedă neprihănire în el și, imediat ce credinciosul crede, el primește acest Cuvânt în inima lui, prin credință, având pe loc neprihănirea lui Dumnezeu în inimă; și, deoarece din inimă ies izvoarele vieții, înseamnă că el a început o viață nouă. Această viață este o viață de ascultare de poruncile lui Dumnezeu” (Waggoner, *The Gospel in Creation*, 1894, pag.26-28).

Dumnezeu nu face greșeli în procedura Sa. Când credința lui Avraam a fost recunoscută ca neprihănire, ea era cu adevărat neprihănire. Cum așa? Contând pe Dumnezeu, Avraam conta pe neprihănirea veșnică... El a devenit una cu Domnul, iar neprihănirea lui Dumnezeu era a lui” (Ibid., pag.35).

Îndreptățirea are de-a face cu legea. Termenul înseamnă a face drept. În Romani 2,13 ni se spune cine sunt cei drepti: „Nu cei ce aud legea sunt neprihăniți în fața lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți”. Prin urmare, omul drept este cel care păzește legea. A fi drept înseamnă a fi neprihănit. Dacă cel drept este cel care păzește legea, a îndreptăți un om înseamnă ca el să fie făcut păzitor al legii.

A fi îndreptățit prin credință înseamnă, deci, să fii făcut un păzitor al legii, prin credință... Dumnezeu îndreptățește pe cei păcătoși. Nu așa trebuie să fie? Bineînțeles! Aceasta nu înseamnă că El închide ochii la păcatele omului, ca să poată fi socotit neprihănit, deși el este păcătos, ci înseamnă că El face pe acest om un păzitor al legii. În momentul în care Dumnezeu declară pe cineva neprihănit, el este imediat făcut un păzitor al legii. Aceasta este o lucrare bună, dreaptă și îndurătoare.

Vom vedea, deci, că nu există o stare mai înaltă ca cea de îndreptățire. Ea face tot ce poate realiza Dumnezeu pentru om, afară de nemurire, care va avea loc la înviere... Trebuie permanent exercitată credință și supunere față de Dumnezeu, pentru ca neprihănirea să fie menținută spre a rămâne un împlinitor al legii.

Acest lucru ne ajută să vedem bine forța expresiei: „Deci prin credință desființăm noi legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim legea” (Rom.3, 31). În loc să încalcăm legea și să o facem fără efect în viața noastră, noi o întărim în inima noastră prin credință. Aceasta, deoarece credința aduce pe Hristos în inimă, iar legea lui Dumnezeu este în inima lui Hristos. Astfel, „după cum prin neascultarea unuia, mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea Unuia, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”. Acesta care a ascultat este Domnul Isus Hristos, iar ascultarea Sa este realizată în inima fiecăruia care crede. Și, deoarece prin ascultarea Lui toți oamenii vor fi făcuți păzitori ai legii, a Lui va fi slava în vecii vecilor (Waggoner, *Semnele Timpului*, 1 mai 1893).

Începem să înțelegem de ce Ellen White a primit cu atâta bucurie solia aceasta. Ea a înțeles că în această solie se află cheia lui Apocalips 14, care descrie poporul lui Dumnezeu din ultimele zile, păzind „poruncile lui Dumnezeu”. Acest lucru înțelegea ea când vorbea despre neprihănirea lui Hristos atribuită nouă prin credință. Ea nu vorbea despre o tranzacție fictivă, în cărțile din cer, ci de o realitate, o credință care „lucrează prin dragoste”. Când a scris manuscrisul numit „Pericolul teoriilor false privind îndreptățirea prin credință”, ea nu respingea solia lui Jones și Waggoner, ci, din contră, o apăra, respingând ideile fictive ale oponenților lor:

Mi-a fost arătat iar și iar pericolul ideilor false despre îndreptățirea prin credință, întreținute în mijlocul nostru, ca popor. De mulți ani mi s-a arătat că Satana va lucra de o manieră deosebită, ca să producă confuzie asupra acestui punct... Atenția mea a fost îndreptată de ani de zile asupra neprihănirii atribuite a lui Hristos... Am făcut din ea subiectul fiecărei predici prezentate în fața poporului. Examinând scrierile mele din ultimii 15-20 de ani, constat că problema este prezentată în aceeași manieră... principiile vii de evlavie practică...

Predicatorii trebuie să țină acest subiect - simplitatea adevăratei evlavii - permanent în fața poporului, în orice prezentare. Oamenii au obiceiul să slăvească și să înalțe pe oameni. Mă cutremur când văd și aud așa ceva, căci de multe ori mi-a fost descoperit că viața familiară sau intimă a acestor oameni era plină de egoism. Ei sunt plini de corupție, întinați și răi; nici una din faptele lor nu îi poate ridica în ochii lui Dumnezeu, pentru că tot ce fac ei este o urâciune în fața Sa. Nu există convertire adevărată fără renunțarea la păcat și până nu este discernut caracterul lui grav...

Există pericolul de a privi îndreptățirea prin credință ca așezând meritul deasupra credinței... Ce este credința? Este asentiment la înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu, care leagă inima într-o consacrare deliberată în serviciul lui Dumnezeu, care dă înțelegere, care mișcă inima, care atrage mintea la contemplarea lui Hristos pe cruce...

Legea unirii dintre natura umană și cea divină face pe primitorul ei un împreună lucrător cu Dumnezeu. Îl aduce pe om în poziția în care, unit cu divinitatea, să facă faptele lui Dumnezeu. Puterea divină unită cu agentul uman va fi un succes deplin, căci neprihănirea lui Hristos realizează orice (Manuscris 36, 1890).

Avem aici o prezentare în deplină armonie cu a solilor 1888. Ellen White a recunoscut că noua lumină trimisă de Dumnezeu urma să pregătească un popor pentru venirea lui Hristos. Ea a înțeles clar că îndreptățirea prin credință a bisericilor care respectă duminica era o pervertire a celei autentice:

În timp ce o categorie de oameni pervertește doctrina îndreptățirii prin credință, neglijând să accepte condițiile expuse în Cuvântul lui Dumnezeu - „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” - o altă categorie face altă mare greșală, afirmând că ei cred și ascultă poruncile lui Dumnezeu, dar se opun prețioaselor raze de lumină, noi pentru ei, care vin de pe crucea Calvarului... Oamenii neconvertiți au stat la amvoane predicând. Inimile lor nu au experimentat niciodată, prin credință vie și practică, dovada blândă a iertării păcatelor. Cum pot ei oare să predice dragostea lui Dumnezeu și iertarea păcatelor? Cum pot ei spune „Privește și trăiește”? Privind la crucea de pe Calvar, veți avea o dorință să purtați crucea... Ar putea cineva să primească jertfa scumpului Fiul al lui Dumnezeu și inima lui să nu fie înmuiată și zdrobită, gata să predea lui Dumnezeu inimă și suflet?

Acest punct trebuie clar stabilit în mintea oricui: dacă Îl primim pe Hristos ca Răscumpărător, trebuie să-L primim și ca Stăpân. Nu putem avea siguranță și încredere deplină în Hristos ca Mântuitor, până nu Îl recunoaștem ca Rege al nostru, și nu ascultăm de toate poruncile Lui... Atunci avem garanția autenticei credințe, căci este o credință vie. Ea lucrează prin dragoste (Ibid.).

Este această poziție despre neprihănirea prin credință corectă din punct de vedere biblic? Să privim la câteva versete:

1. Există o îndreptățire juridică (sau forensică) care se aplică „tuturor oamenilor”:

Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul... Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume, ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El... Lumina a venit în lume (Ioan 3,16-19). În El era viață; și viața era lumina oamenilor... Aceasta este adevărata lumină, care luminează pe orice om venit în lume

(Ioan 1,4-9). Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă fărădelegile; și ne-a încredințat nouă slujba acestei împăcări (2Corinteni 5,19).

Mântuitorul nostru Isus Hristos... a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evangheliile (1Timotei 1,10). Socotim că dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși (2Corinteni 5,14-15).

La vremea cuvenită, Hristos a murit pentru noi... Atunci când eram vrășmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său... (Romani 5,6-18). Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus (Romani 3,23-24).

Ar fi bine să analizăm aceste versete așa cum le înțelegea Jones și Waggoner:

A) Hristos a făcut ceva pentru fiecare ființă umană, atunci când S-a dat pe Sine pentru lume. Jertfa Sa infinită a adus două daruri: viața și nemurirea.

B) Viața a fost dată întregului neam omenesc, pentru toți cei care vin în lume, chiar dacă cred sau nu în Hristos, sau știu de El. Unul a murit pentru toți, și dacă nu ar fi făcut așa, toți ar fi murit. Fiecare respirație a oricărei ființe omenești de la căderea lui Adam se datorează jertfei lui Hristos. Oamenii datorează existența lor fizică lui Hristos și sunt veșnic îndatorați Lui pentru absolut tot ce au, cu o singură excepție, mormântul. El este singura noastră proprietate de drept; este singurul lucru meritat de noi. „Crucea lui Hristos este scrisă pe fiecare bucată de pâine. Se reflectă în fiecare izvor de apă” (Desire of Ages, pag.660).

C) Darul vieții fiind imposibil fără Hristos, El este adevărata lumină care luminează pe orice om. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu a cunoscut un moment de fericire sau bucurie în această lume decât datorită sângelui lui Hristos, fie că știe sau nu Izvorul fericirii lui. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”, și astfel, „pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53,5-6). „El face să răsară soarele și peste cei buni și peste cei răi, și trimite ploaie peste cei drekți și peste cei nedreți” (Matei 5,45).

D) Deoarece oamenii nu merită decât condamnare și moarte, viața a fost oferită numai „prin harul lui Dumnezeu”. Jertfa lui Hristos a devenit efectivă pentru toți oamenii, deoarece, „pe când eram noi încă păcătoși (vrășmași), Hristos a murit pentru noi”. Prin urmare, orice ar fi transmis Adam posterității, a fost anulat de Hristos. El a murit pentru cei păcătoși. Acesta este singurul motiv pentru care viața poate continua.

E) Exact așa cum păcatul s-a înmulțit, tot așa a venit asupra tuturor o hotărâre de iertare. New English Bible îl traduce corect pe Pavel: „Toți sunt îndreptățiți” (Rom.3,24).

F) Evangheliile nu spun oamenilor că vor fi îndreptățiți, dacă mai întâi fac ceva, chiar dacă acest ceva este credința. Evangheliile spun tuturor oamenilor că ei au fost deja îndreptățiți legal, forensic. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă fărădelegile” (2Corinteni 5,19), iar lucrarea noastră este doar de a împlini această lucrare și de a spune oamenilor despre acest lucru. El ne-a încredințat cuvântul acestei împăcări, proclamarea veștii că împăcarea a avut loc deja.

G) Urmează de aici că singura diferență dintre un sfânt și un păgân este că primul a auzit și a crezut vestea, iar al doilea fie nu a auzit, fie nu a crezut. Domnul este activ în mântuirea tuturor oamenilor, căci El dorește „ca toți oamenii să fie mântuiți” (1Timotei 2,4). Toți cei care nu se vor împotrivi, vor fi atrași de El. (Desigur, împotrivirea este posibilă, mulți fac așa și vor fi pierduți).

2. Jones și Waggoner își bazuau concepția despre neprihănirea prin credință pe adevărul că o apreciere din inimă a jertfei și darului lui Hristos operează imediat o schimbare în viață. Dar această schimbare a inimii nu este nicidecum mântuire prin fapte. Nici nu este același lucru cu neprihănirea infuzată, propovăduită de Conciliul din Trent. Credința însăși implică o schimbare a inimii, o împăcare cu Dumnezeu. Prin credință, dușmanul lui Dumnezeu devine prieten. Înțelegerea credinței din solia 1888 se întemeiază pe definiția lui Isus:

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară (Ioan 3,16).

Independent de lege, dreptatea lui Dumnezeu a ieșit la lumină... Este felul lui Dumnezeu de a îndrepta răul prin credința în Isus, pentru toți care au asemenea credință, toți, fără nici o excepție. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, și toți sunt îndreptățiți numai prin darul fără plată al harului, prin actul de eliberare în persoana lui Isus Hristos. Căci Dumnezeu a hotărât ca El să fie mijlocul iertării păcatului prin moartea ispășitoare, prin credință. Prin aceasta, Dumnezeu intenționa să-și demonstreze dreptatea, căci în îndurarea Lui, trecuse cu vederea păcatele, demonstrând dreptatea Sa și în prezent, arătând că este drept și poate îndreptăți pe orice om care are credința în Hristos (Romani 21,26, N.E.B.).

Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire... Dar celui ce nu lucrează, dar crede în Cel care îndreptățește pe păcătoși, credința îi este socotită ca neprihănire. Și aceasta (credința) i-a fost socotită ca neprihănire (Romani 4,3-5.22). Fiind socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos (Romani 5,1; citește și Romani 10,6-17; Galateni 2,16.19-21; 3,7.23-24; 5,5-6).

Să analizăm aceste versete așa cum le înțelegea Jones și Waggoner:

A. Credința este singurul răspuns potrivit al inimii omenești la dragostea lui Dumnezeu. Credința nu poate fi decât o acceptare intelectuală la doctrina corectă sau o căutare egoistă după siguranță. Credința vine prin proclamarea cuvântului crucii, ea este o acceptare din inimă a apelului „Împăcați-vă cu Dumnezeu”, ca răspuns direct la actul divin al ispășirii în jertfa lui Hristos. Partea lui Dumnezeu este dragostea și jertfa; partea noastră este credința.

B. De aici rezultă că o apreciere din inimă a îndreptățirii juridice (forensice), oferită de jertfa înlocuitoare, este adevărata îndreptățire prin credință. Hristos a adus pentru toți oamenii „viața... la lumină”, dar a și adus „nemurire la lumină”, doar pentru cei care cred.

C. O astfel de credință constituie o răstignire a eului cu Hristos. Credinciosul se unește cu Hristos pe cruce, fără să se gândească la nici un fel de fapte. Nu există o luptă disperată pentru lepădarea eului, ci un act automat de identificare. Lăsați dragostea lui Dumnezeu să strălucească, lăsați Evanghelia să fie proclamată în toată puritatea ei, și sufletul care crede nu va găsi nici un sacrificiu greu de realizat.

D. Când Dumnezeu îndreptățește pe cei păcătoși, El nu lasă inima celui credincios într-o stare de vrășmășie și înstrăinare de Dumnezeu. Credința presupune o schimbare a inimii. În momentul în care o persoană crede, are loc schimbarea inimii. A crede înseamnă o schimbare a inimii. Când cel păcătos este îndreptățit prin credință, inima lui este înmuiată: „Dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. Acest pasaj din 2Corinteni 5,17 descrie îndreptățirea.

Jones și Waggoner au mers dincolo de conceptul așa zisei reformațiuni, care vede îndreptățirea prin credință ca o tranzacție juridică ce are loc la milioane de ani lumină, fără nici o legătură cu inima credinciosului. Oricât de mult ar depinde îndreptățirea prin credință de lucrarea înlocuitoare a lui Hristos în afara credinciosului, esența ei este o schimbare în cel credincios. Meritul îndreptățirii prin credință nu se află în cel credincios, dar ea este vizibilă în el. „Am fost răstignit împreună cu Hristos” (Galateni 2,20). Îndreptățirea prin credință este deosebită de îndreptățirea forensică, deși depinde de ea.

E. Credința este socotită ca neprihănire. Credința cuprinde întreaga neprihănire a lui Hristos. Tot ce așteaptă Domnul de la păcătos este credința adevărată; iar El îi acordă toată neprihănirea lui Hristos. Conceptul 1888 nu vede credința ca egalând neprihănirea, ci că Dumnezeu o socotește ca neprihănire. Este mult mai mult decât o simplă tranzacție juridică, pe hârtie. „Credința este substanța lucrurilor sperate, dovada lucrurilor care nu se văd” (Evrei 11,1, engl.). Această definiție a credinței poate fi înțeleasă corect în lumina neprihănirii atribuite a lui Hristos. Dacă păcătosul are credință, Dumnezeu o acceptă ca pe un avans al lucrurilor sperate de El. Această atribuire poate fi eficientă numai dacă adevărata natură a credinței Noului Testament este înțeleasă.

Dumnezeu nu poate permite intrarea în cer a unui păcătos, dacă în caracterul acelui om mai rămâne cea mai mică urmă de păcat, căci, oricât de mică ar fi sămânța, ea va crește până va contamina tot universul. Dar dacă El

așteaptă ca păcătosul să devină sfânt înainte ca el să fie îndreptățit, veșnicia va fi insuficientă pentru așa ceva. Și dacă El iartă păcatele în sensul că închide ochii la ele, dacă îndreptățește pe păcătos, primindu-l la cer într-o stare de necredință, nu va face decât să perpetueze păcatul și să arate dispreț față de jertfa propriului Său Fiu.

Dar, absolut, fără aportul nici unor feluri de fapte, Dumnezeu poate fi drept și să îndreptățească pe păcătosul care are credință, deoarece credința este o apreciere din inimă a neprihănirii lui Dumnezeu, care face din Hristos jertfa de ispășire prin credința în sângele Său. Dacă nu există sânge sau cruce, nu există nici o bază juridică pentru îndreptățire; și nu poate exista credință din partea păcătosului. Sângele realizează și o ispășire obiectivă, și una subiectivă.

Dar în credință, ca și în grăunțele de muștar, există o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Dumnezeu Se desfată în ea. „Este deajuns”, spune El, și o recunoaște ca fiind neprihănire, declarând neprihănit, în meritele Mântuitorului, pe păcătosul credincios care are ca obiect al credinței meritele Lui.

F. Poziția Reformațiunii era limitată de interesul egocentric prevalat în acea perioadă. Acceptând doctrina papală a nemuririi sufletului, reformatorii erau incapabili să scape de limitările acestui cerc restrictiv. Pentru prima oară în istoria adventistă și, probabil, pentru prima oară în istoria creștinismului (cel puțin după apostoli), Jones și Waggoner s-au eliberat de limitele aceluia interes egocentric, sesizând interesul mai larg al unei viziuni cu adevărat hristocentrice. Ei nu au obținut această viziune mai largă prin răsfoirea comentariilor sau cărților reformatorilor protestanți, sau scriitorilor evanghelici, ci prin cunoașterea poziției distincte și unice a adventismului de ziua a șaptea despre curățirea Sanctuarului. Tot ce au avut de făcut a fost să coreleze aproape sterila doctrină a curățirii Sanctuarului, cu doctrina Noului Testament despre îndreptățirea prin credință, și au descoperit solia care a făcut-o pe Ellen White să exclame cu entuziasm: „Fiecare fibră a inimii mele a spus amin!” (Manuscris 5, 1889).

G. Deși faptele nu au nimic comun cu îndreptățirea prin credință, ele sunt inerente în acea credință. Credința lucrează prin dragoste. Jones și Waggoner erau categorici că mântuirea este doar prin credință, dar credința pe care o proclamau ei lucra, iar faptele nu erau un substantiv, ci un verb. Dacă cineva posedă acest foarte important verb în experiența lui creștină, nu mai există sfârșit pentru substantivele care devin obiectele lui, ducând pe credincios (și trupul colectiv al bisericii credincioase) înainte, până la pregătirea pentru cer și venirea Domnului.

H. Sfințirea este permanentă și mereu mai profundă în realitatea îndreptățirii prin credință. Nu este nevoie să tăiem firul în patru, pentru a remarca deosebiri subtile dintre ele, iar apoi să anatemizăm prieteni creștini care nu sunt de acord unde este sau unde nu este granița dintre ele. Nimeni nu poate pretinde că este sfințit deplin prin credință, căci o astfel de tendință anulează imediat realitatea îndreptățirii prin credință. În orice moment, de-a lungul drumului dintre convertire și slăvita experiență a întâlnirii cu Domnul, la venirea Sa, credinciosul se încrede doar în neprihănirea atribuită a lui Hristos.

I. Solia lui Jones și Waggoner era începutul ploii târzii și a marii strigări și, ca atare, înghițea nesiguranța egoistă în conceptul foarte larg al interesului pentru onoarea și reabilitarea lui Hristos în încheierea marii controversă. Accentul se muta de la interes pentru siguranța personală, contând pe neprihănirea atribuită, către dorința ca Hristos să fie satisfăcut să vadă în poporul Său o demonstrație a neprihănirii împărtășite. Comentând solia de la 1888, Ellen White spunea că prima este „titlul pentru cer”, iar cea de-a doua, „pregătirea pentru cer” (Review and Herald, 4 iunie 1895). Marele ceas al lui Dumnezeu anunța solemn un timp necunoscut reformatorilor din secolul 16 - că timpul este târziu, că este vremea ca o voce să strige: „S-a sfârșit!”.

Plecându-ne cu umilință la piciorul crucii pe care a murit Isus, suntem ca niște copii care urmăresc cu priviri naive însemnătatea ei glorioasă. Vasta mândrie personală și denominațională, care infiltrează viața noastră ca biserică, tendința constantă de a slăvi oameni supuși greșelii, dragostea nebunească de plăcerile și lucrurile acestei lumi, toate sunt indicii ale faptului că înțelegem și apreciem atât de puțin adevărata îndreptățire prin credință.

Remediul nu constă în a face fapte noi sau multe, ci în a crede. Și nimeni nu poate crede fără o inimă zdrobită. Istoria noastră trecută și prezentă spune că nu am învățat încă lecția atât de necesară (Galateni 6,14; 1Corinteni

2,1-2).

NOTĂ: Deoarece Ellen White vorbește mult despre neprihănirea „atribuită”, s-a presupus în mod superficial că ea susține poziția calvinistă a „noii teologii” despre o simplă declarație legală, total în afara păcatosului. Dorim să explicăm acest lucru:

1. Cercetătorii serioși, care au studiat mult scrierile lui Ellen White, recunosc că ea folosește des termenii „atribuit” și „împărtășit”, în același fel. Acest lucru este ușor de demonstrat.
2. Ea folosește cuvântul „atribuit” fără să-i limiteze sensul la o simplă declarație juridică în afara credinciosului. Iată un exemplu de afirmație făcută în timpul entuziasmului soliei 1888:

Neprihănirea lui Hristos atribuită înseamnă sfințenie, corectitudine, puritate. Până când nu ne este atribuită neprihănirea lui Hristos, nu putem avea o pocăință acceptabilă. Neprihănirea locuind în noi prin credință constă în dragoste, răbdare, umilință, toate virtuțile creștine. Neprihănirea lui Hristos este acceptată și devine o parte din ființa noastră. Toți cei care au această neprihănire vor face faptele lui Dumnezeu... Haina neprihănirii lui Hristos nu acoperă nicidecum păcate cultivate. Nimeni nu poate intra la ospățul nunții Mielului fără haina de nuntă, care este neprihănirea lui Hristos (Letter 1,14 noiembrie 1890).

Este important ca definirea termenilor ei să fie făcută chiar în contextul în care aceștia apar în lucrările ei.

3. Expresia pe care ea o folosește des, referitor la Hristos ca fiind „Înlocuitorul și Garantul” nostru, nu susține poziția „noii teologii”, care este limitată la o înlocuire juridică sau forensică:

Nu trebuie să izolăm ascultarea lui Hristos ca fiind ceva pentru care El era pregătit special, prin natura Sa divină specifică, ci El a stat în fața lui Dumnezeu ca reprezentant al omului, și a fost ispitit ca înlocuitor și garant al omului (Manuscris 1, 1892).

În acest context, Ellen White susține ferm poziția lui Jones și Waggoner despre îndreptățirea prin credință.

Capitolul 8

ESTE VIAȚA FĂRĂ PĂCAT CU PUTINȚĂ SAU NU?

Punerea unei întrebări greșite într-o vreme nepotrivită produce în mod sigur confuzie. Ori de câte ori este adusă în discuție viața fără păcat, unii se simt îndemnați să întrebe cu o mare demonstrație de finalitate: „Dumneavoastră trăiți fără păcat? Sunteți perfect? Îmi puteți arăta pe cineva (afară de Hristos) care este desăvârșit?” De obicei, un zâmbet ironic punctează liniștea care se lasă după aceste întrebări disprețuitoare.

Dar ele sunt irelevante pentru subiectul acestui capitol. Este clar și pentru un copil că nici un creștin adevărat nu va simți și nu va pretinde vreodată că este desăvârșit. Nu fariseul mândru, ci vameșul zdrobit este cel îndreptățit (desigur prin credință, pentru că nu există altă cale). El se roagă: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul” (vezi Luca 18, 10-14). Până când Isus proslăvește pe cei sfinți la a doua venire, ei știu că în ei, adică în firea lor, „nu locuiește nimic bun” (Romani 7,18). Nici un creștin adevărat nu va pretinde mai mult decât Pavel (vezi Filipeni 3, 12-13).

Nu putem nicidecum să ne punem încrederea în sine, cât vom fi pe pământ, că suntem asigurați în fața ispitei... Singura noastră speranță este într-o permanentă neîncredere în sine și o permanentă încredere în Hristos (Crist's Object Lessons, pag. 155).

Această renunțare la mândrie și la încrederea de sine nu trebuie făcută doar la începutul vieții creștine. Ea trebuie reînnoită la fiecare pas pe drumul către cer. Cu cât ne apropiem de Isus și cu cât vedem mai bine puritatea caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea extraordinara răutate a păcatului și cu atât mai puțin vom simți dorința de a ne înălța pe noi (pag. 159-160). De la cruce la coroană este de făcut o lucrare serioasă. Avem de luptat cu păcatul interior; există luptă împotriva păcatului din afară (Review and Herald, 29 noiembrie 1887).

Va trebui să începem să punem întrebarea potrivită la timpul potrivit. Iar timpul potrivit este timpul curățirii Sanctuarului ceresc, când Marele nostru Preot încheie lucrarea Sa de ispășire finală. Hristos urmează să realizeze o lucrare unică în istoria omenirii, de la intrarea păcatului în lume. Deși nici un copil al lui Dumnezeu nu va pretinde vreodată că a biruit păcatul, și nu putem spune despre nici un individ din prezent sau trecut că a biruit așa cum a biruit Isus, totuși nu înseamnă că slujba lui Hristos în Locul Prea Sfânt va eșua în a da rezultate. Deși în trecut, ca și în prezent, nu am reușit să biruim, a spune că este imposibil să biruim păcatul prin credință în Răscumpărătorul înseamnă să justificăm și să încurajăm păcatul, așezându-ne de partea marelui dușman.

Întrebarea corectă, care ar trebui pusă, ar fi: „Sunt jertfa lui Hristos ca Miel al lui Dumnezeu și lucrarea Sa de Mare Preot destul de puternică pentru a mântui pe poporul Său din (nu în) păcatele lor? Este El capabil să mântuiască deplin pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El? Va avea El succes în curățirea fiilor lui Levi „cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite?” (Maleahi 3,3). Va găsi Hristos, când va veni a doua oară, un popor despre care se va putea spune cinstit „aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus”?

Dacă dorește, Domnul poate crea „un lucru nou pe pământ,” spune Ieremia (Ieremia 31, 22), iar dorința Lui este să pregătească un popor pentru a doua Sa venire. Pentru prima oară în istorie se poate face anunțul divin: „Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus” (Apocalips 14,12). Iar evenimentul următor este venirea lui Isus (vers. 14).

A spune că sfinții nu păzesc în realitate poruncile, iar Dumnezeu pretinde că le păzesc, înseamnă a viola contextul întregii solii îngerești. Cerul declară că aceste persoane sunt „verguri... care urmează pe Miel oriunde merge... în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină în fața scaunului de domnie al lui

Dumnezeu” (vers. 4, 5). Știm că prin natură ei sunt păcătoși, deoarece „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3, 23). Dar pentru ca această afirmație despre ei să aibă vreun sens, credința lui Isus a devenit operativă și ei au încetat să mai păcătuiască. Ei au biruit după cum și Hristos a biruit (Apocalips 3,21). A încerca să așezăm această secvență profetică a unui popor biruitor după a doua venire înseamnă o violare completă a contextului. Din Apocalips 15, 2 este clar că acest grup a obținut biruința înainte de închiderea timpului de har.

Generațiile anterioare nu au reușit să înțeleagă clar adevărul desăvârșirii creștine fără să cadă în eroarea perfecționismului, deoarece nu sosise ceasul curățirii Sanctuarului ceresc. Dar când ajungem „în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după vestea cea bună spusă de El robilor Săi proorocii” (Apocalips 10, 7). Aceasta este contribuția specifică adventiștilor de ziua a șaptea la completarea marii reformațiuni și la încheierea mandatului Evangheliei. Trebuie să aibă loc o unire a adevărului despre curățirea sanctuarului cu adevărul îndreptării prin credință. Așa putem începe să înțelegem adevărata însemnătate a soliei de la 1888, pe care Domnul a trimis-o poporului Său.

Solia 1888 a fost o speranță slăvită fără fanatism sau erorile perfecționismului. Ambii purtători ai soliei au fost clari și categorici, chiar de la începutul erei 1888, că viața fără păcat este posibilă, că poporul lui Dumnezeu poate birui, așa cum a biruit Hristos, iar cheia acestei glorioase posibilități se află în credința poporului Său în lucrarea Marelui Preot în Locul Prea Sfânt.

Primele trei propoziții din cartea lui Waggoner, Hristos și neprihănirea Sa, de la pagina cinci, reprezintă un sumar al concepției lor despre viața fără păcat. Ele sunt ghinda din care s-a dezvoltat marele stejar:

În primul verset al capitolului trei din Evrei, găsim un îndemn care conține toate obligațiile creștinului. „De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus.” A face acest lucru, a privi la Hristos permanent și inteligent, a vedea cum este El, va transforma pe privitor într-un creștin desăvârșit, deoarece „privind suntem schimbați.”

Ancorați sigur în conceptul lui Luther despre îndreptățirea prin credință, Jones și Waggoner au adus trei elemente esențiale în întreita solie îngerească. La acest punct solia 1888 merge mai departe decât au putut merge reformatorii secolului 16:

1. Credinciosul este chemat să „privească la Marele Preot al credinței noastre” în lucrarea Lui de curățire a Sanctuarului ceresc, în ziua antitipică a ispășirii începută în 1844.
2. A privi la Isus permanent și inteligent înseamnă a studia învățătura Noului Testament, care spune că rolul Său de Înlocuitor și Exemplu cerea să ia natura omului căzut, o natură păcătoasă, ca să poată ajuta pe cei ce sunt ispitiți.
3. Credința într-un asemenea Mântuitor și Mare Preot va transforma pe privitor într-un creștin desăvârșit. Notați cuvântul „transforma”. Adevăratul credincios nu va fi doar juridic socotit neprihănit, ci el devine în realitate un creștin desăvârșit prin credință.

Vom arăta, în continuare, că învățătura lui Jones era în deplin acord cu a lui Waggoner. În cartea Calea consacrată către desăvârșirea creștină, publicată mai întâi sub formă de articole în Review and Herald, în 1898 și 1899, el afirmă simplu și clar:

Venind în firea pământească – fiind făcut în toate lucrurile ca și noi, și fiind în toate lucrurile ispitit ca și noi – El S-a identificat cu fiecare suflet omenesc acolo unde se află el. Și din locul unde se află fiecare suflet omenesc, El a consacrat o cale nouă și vie prin toate vicisitudinile și experiențele unei vieți întregi, chiar prin moarte și mormânt, spre Sfânta Sfintelor, la dreapta lui Dumnezeu pentru totdeauna...

Și această cale a fost „consacrată” pentru noi. Făcându-se asemenea nouă, El a făcut din calea Sa calea noastră. El a oferit fiecărui suflet dreptul divin de a merge pe această cale consacrată; și prin faptul că El

Însuși a mers pe ea în fire pământească – în firea noastră – a făcut posibil și a dat asigurările că fiecare om poate merge pe această cale, cu tot ce reprezintă ea; și pe ea să poată intra deplin și gratuit în Sfânta Sfințelor...

El a realizat și consacrat o cale pe care, în El, fiecare credincios din această lume poate trăi o viață sfântă, nevinovată, fără pată, și astfel, împreună cu El, mai presus de ceruri (Ibid. pag. 83,84).

Imediat se ridică întrebarea: Este aceasta erezia perfecționismului? Jones afirmă clar că nu este:

Desăvârșirea, desăvârșirea caracterului este ținta creștină, desăvârșirea atinsă în firea pământească, în această lume. Hristos a realizat-o în firea pământească, în această lume, și astfel a consacrat o cale prin care, în El, fiecare credincios o poate atinge. După ce a realizat această desăvârșire, El a devenit Marele nostru Preot, iar prin lucrarea Sa în adevăratul Sanctuar ne duce și pe noi la desăvârșire (Ibid. pag. 84).

Trebuie să vedem clar deosebirea între „desăvârșirea de caracter...atinsă în firea pământească” și fanatismul perfecționist care pretinde a fi al firii pământești. Perfecționismul este o erezie, caracterizată de una sau mai multe din următoarele idei false:

- 1) eradicarea naturii păcătoase a omului înainte de gloriificare, la a doua venire a lui Hristos;
- 2) refacerea desăvârșită a puterilor morale și fizice în timp ce omul este încă muritor;
- 3) desăvârșire a trupului;
- 4) viețuire fără harul lui Dumnezeu;
- 5) o infuzie de merit interior, încredere în sfințenia sau neprihănirea personală;
- 6) pretenția de a fi mântuit datorită unei sfințenii superioare;
- 7) pretenția de a avea și de a te încrede în simțăminte și impresii care trec dincolo de cuvânt;
- 8) credința că este imposibil să păcătuiești sau să cazi din har;
- 9) presupunerea că cineva este asigurat spiritual pe baza unei îndreptățiri juridice (forensice), deși continuă să trăiască în neascultare față de legea lui Dumnezeu;
- 10) presupunerea că păcatul încetează de a mai fi păcătos în cel salvat sau sfințit;

În solia din 1888 nu se găsește nici una dintre aceste idei false. Dar în ea găsim o chemare clară la pregătire pentru a doua venire. Ellen White a recunoscut chemarea. Vorbind despre solia lui Jones și Waggoner, ea spune:

Această solie trebuie să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea prezintă îndreptățirea prin credință în Garantul; ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă în ascultare față de toate poruncile lui Dumnezeu... Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt (Testimonies to Ministers, pag. 91-92).

Ellen White a declarat deseori că adevăratul motiv pentru lepădarea soliei a fost o dragoste ascunsă pentru păcat. Waggoner spune că este dator lui Luther și lui Wesley pentru această înțelegere, iar Wesley a predicat clar posibilitatea vieții fără păcat în trup muritor. Opoziția cumplită pe care a suportat-o Wesley prefigura opoziția pe care urma să o întâmpine Jones și Waggoner. Iată ce spunea Wesley despre conflictul din zilele lui:

Cu greu s-ar putea găsi în Scriptură o expresie care să deranjeze mai mult ca aceasta. Mulți nu pot suporta cuvântul „desăvârșit”. Chiar sunetul lui este o urâciune pentru ei, iar cel care predică

desăvârșirea, anume că ea se poate atinge în această viață, își asumă riscul teribil de a fi socotit mai rău decât un păgân sau vameș (Works of Wesley, vol. 6, pag. 1).

„Nu,” zice un om mare (Zinzendorf), „aceasta este eroarea erorilor; o urăsc din toată inima. O voi urmări în toată lumea cu sabie și foc!” Vai, de ce suntem așa de vehemenți? De ce sunt cei care se opun mântuirii din păcat (cu excepția câtorva), așa de zeloși, era să zic așa de furioși?... Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vă place așa de mult păcatul? Ce bine v-a făcut el? Ce ar putea face el pentru voi, fie în această lume, fie în cea viitoare? De ce sunteți așa de violenți împotriva celor ce speră o eliberare de sub puterea lui? (Ibid., pag. 424).

Probabil că Wesley nu a reușit în vremea aceea să înțeleagă problema în perspectiva ei finală. Dar cei care trăiesc în zilele din urmă vor înțelege că „balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.” Lucrul care îl înfurie pe Satana este că va exista un popor care păzește cu adevărat poruncile lui Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu a fost mereu centrul disputei, căci el (Satana) a zis mereu despre omul căzut: „Este imposibil pentru noi să ascultăm de preceptele ei” (Desire of Ages, 24). Wesley avea de luptat cu ceea ce Ellen White spunea că avem și noi de luptat: „o putere ciudată care se opune ideii de a atinge desăvârșirea pe care o cere Hristos” (SDABC, vol. 6, pag. 1098). Ca și pe vremea lui Wesley, mulți pastori de astăzi răspândesc minciunile lui Satana:

Satana afirma că pentru fiii și fiicele lui Adam, ținerea legii lui Dumnezeu este imposibilă, acuzându-l astfel pe Dumnezeu de lipsă de înțelepciune și dragoste. Dacă ei nu pot păzi legea, atunci vina este a Dăătorului legii. Oamenii aflați sub controlul lui Satana repetă aceste acuzații împotriva lui Dumnezeu, că oamenii nu pot păzi legea lui Dumnezeu... (Dar) Hristos a luat asupra Sa natura umană și a venit să plătească datoriile față de lege ale celor pentru care a venit să-i reprezinte. Dacă ar fi eșuat într-un singur punct, ar fi devenit călcătorul legii, devenind o jertfă păcătoasă și fără valoare. Dar El a răspuns fiecărei cerințe a legii, condamnând păcatul în firea pământească; și totuși, mulți predicatori repetă minciunile cărturarilor, preoților și fariseilor, și urmează exemplul lor, îndepărtând pe oameni de adevăr.

Dumnezeu s-a manifestat în firea pământească pentru a condamna păcatul în fire, demonstrând ascultare desăvârșită față de toată legea. Hristos nu a păcătuit, și în gura Lui nu s-a găsit minciună. El nu a corupt natura umană și, deși în firea pământească, El nu a călcat legea lui Dumnezeu. Mai mult, El a înlăturat orice scuză pe care o pot aduce oamenii păcătoși pentru a nu păzi legea...

Mărturia lui Hristos arată clar că El a condamnat păcatul în firea pământească. Nimeni nu poate spune că el este sclavul fără nădejde al robiei păcatului și al lui Satana. Hristos și-a asumat responsabilitățile rasei umane... El mărturisește că prin neprihănirea Sa atribuită, sufletul credincios va păzi toate poruncile lui Dumnezeu (Signs of the Times, 16 ian. 1896).

Data acestei afirmații fără echivoc arată că Ellen White susține ferm poziția lui Jones și Waggoner. Dacă solia lor ar fi fost pătată cât de puțin de perfecționism, cu siguranță că ea nu i-ar fi susținut atât de mult. Observați că neprihănirea lui Hristos atribuită omului realizează mai mult decât o simplă declarație juridică. Ea face cu adevărat pe cel credincios ascultător.

Această realizare slăvită a desăvârșirii de caracter este explicată de o afirmație pe care a făcut-o Ellen White zece ani mai târziu (1907):

(Hristos) a făcut o jertfă completă, încât, prin harul Său, oricine poate atinge standardul desăvârșirii. În cartea vieții se va scrie despre cei care acceptă harul Său și îi urmează exemplul: „Complet în El – fără pată sau zbârcitură.” Urmașii lui Hristos trebuie să fie curați în cuvânt și faptă. În această lume, o lume a nelegiuirii și întinării, creștinii trebuie să demonstreze atributele lui Hristos. Tot ce spun și ce fac ei trebuie să fie lipsit de egoism. Hristos dorește să-i prezinte Tatălui „fără pată sau zbârcitură,” curățiți prin

harul Său, asemenea Lui. În marea Sa dragoste, Hristos S-a dat pe Sine pentru noi... noi trebuie să ne predăm Lui. Când această predare este deplină, Hristos poate termina lucrarea pe care a început-o pentru noi prin predarea Sa. Astfel ne poate aduce El la refacere deplină (Review and Herald, 30 mai 1907).

Iată deci că desăvârșirea de caracter nu este doar ceva de genul unei declarații juridice; ea este ceva ce dorește Hristos și care nu a fost încă realizat în poporul Său. Există aici o condiție, o problemă de timp: când „predarea este deplină, Hristos poate termina lucrarea pe care a început-o pentru noi prin predarea Sa.” Iar această „predare completă” trebuie să precedă „refacerea completă,” care presupune glorificarea fără a vedea moartea.

Aici intră în acțiune neprihănirea prin credință. Nu putem ști cum să facem cea predare deplină, care este atât de vitală, decât dacă înțelegem corect Evanghelia. Solia 1888 a fost începutul acestei oferte divine pentru ploaia târzie.

Nu este de mirare că Satana a urât solia și i s-a opus cu atâta stăruință. Dar cea mai inteligentă opoziție este, desigur, o fină contrafacere a neprihănirii prin credință. Dar această contrafacere poate fi ușor identificată, căci ea se trădează printr-o trăsătură unică ei: opoziția față de legea lui Dumnezeu. Aceasta poate lua două forme: 1) spunând că legea lui Dumnezeu a fost abolită sau schimbată; 2) declarând legea lui Dumnezeu imposibil de ascultat.

Prin urmare, orice neprihănire prin credință, care devine o manta ce acoperă continua neascultare de legea lui Dumnezeu este un fals. Și orice sol care predică un astfel de model de neprihănire prin credință și calcă „cea mai neînsemnată dintre aceste porunci” și învață pe oameni să facă așa, trebuie să fie un slujitor al amăgirii (Matei 5, 19).

Învață oare Biblia că este posibil să trăiești fără păcat în această natură păcătoasă? Dacă Hristos a fost trimis într-o „fire asemănătoare cu a păcatului” și a „osândit păcatul în firea pământească, pentru ca neprihănirea legii să fie împlinită în noi,” atunci răspunsul este clar. Hristos este Înlocuitorul și Exemplul nostru. El a demonstrat acest lucru odată pentru totdeauna. El nu a păcătuit „și în gura Lui nu s-a găsit nici o vină” (1 Petru 2, 22). Despre poporul Lui se va spune: „Și în gura lor nu s-a găsit minciună; căci sunt fără vină înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu (Apocalips 14, 5). Aici sunt cei ce „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalips 14, 12). Ei vor birui „după cum și Eu am biruit” (3, 21). Nu există urmă de perfecționism în aceste versete ale Scripturii, căci nici un sfânt nu va birui decât prin credință în Marele Biruitor, autorul și desăvârșitorul credinței noastre. Biruitorii nu obțin merit pentru ei înșiși, și totuși ei obțin tot ce au nevoie prin credință. Hristos „poate să-i mântuiască deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El, pentru că trăiește veșnic ca să facă mijlocire pentru ei. Căci un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, fără vină, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri” (Evrei 7, 25-26).

Dacă înlăturăm lucrarea de mijlocire a lui Hristos din Sfânta Sfințelor, acest concept al pregătirii pentru a doua venire dispare, iar impactul mișcării advente este redus la un ecou al învățăturilor bisericilor evanghelice. Solia noastră unică se bazează pe lucrarea lui Hristos din Sanctuar:

Cei care trăiesc pe pământ, atunci când se încheie lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc, trebuie să stea fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu eul. În timp ce judecata de cercetare se desfășoară în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să aibă loc o lucrare de curățire, de îndepărtare a păcatului. Această lucrare este prezentată mai clar în Apocalips 14 (Great Controversy, pag.425).

Nu trebuie să existe teamă de a sta fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Să nu uităm că acest Dumnezeu sfânt este Tatăl nostru ceresc, iubitor, Mântuitorul nostru. El nu caută o soluție spre a ne

împiedica să intrăm în cer; El caută o soluție să putem intra! Partea noastră este să cooperăm cu El.

Domnul va avea un popor care „nici printr-un gând” nu va putea fi făcut să cedeze puterii ispitei:

În timp ce Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. Mântuitorul nostru nu a fost făcut să cedeze puterii ispitei nici măcar printr-un gând. Satana găsește în inimile oamenilor anumite puncte de care se pot agăța; vreo dorință păcătoasă cultivată, prin care ispitele lui își manifestă puterea. Dar Hristos a declarat: „Vine stăpânitorul acestei lumi și în Mine nu se găsește nimic” (Ioan 14, 30). Satana nu a găsit nimic în Fiul lui

Dumnezeu prin care să poată câștiga biruința. El a păzit poruncile Tatălui Său, și în El nu exista păcat pe care Satana l-ar fi putut specula. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiți cei care vor rămâne în picioare în timpul strâmtorării (Ibid., pag.623).

„Ah,” spune cineva, „este exact de ce m-am temut. Mai bine mor și merg în mormânt, decât să trec prin timpul de strâmtorare. Mă tem că nu voi putea face față.” Dacă gândim așa, înseamnă că suntem cu adevărat egoiști, din două motive: Îl lipsim pe Domnul de loialitatea pe care I-o datorăm în aceste ultime zile și evităm o experiență prin care va trece cu siguranță altcineva. Dacă singurul nostru interes este să ajungem la cer, suntem egoiști. Unii, care cred că varianta „mormânt” este la fel de eficientă ca și cea de a trece prin timpul de strâmtorare și a experimenta preschimbarea, nu se gândesc decât la ei înșiși. Poate nu își dau seama, dar, în realitate, ei caută să-L evite pe Hristos. Paragraful următor explică acest lucru:

Noi trebuie, în această viață, să despărțim de noi păcatul prin sângele ispășitor al lui Hristos. Scumpul nostru Mântuitor ne invită să ne unim cu El, să unim slăbiciunea noastră cu puterea Lui, ignoranța noastră cu înțelepciunea Lui, nevrednicia noastră cu meritele Sale... Trebuie să colaborăm cu elementele pe care le folosește cerul în lucrarea de conformare a caracterului nostru după modelul divin (Ibid.).

Nu este nimic de temut dacă suntem dispuși să ne „unim cu El.”

Când m-am întors acasă, după ani de misiune în Africa, m-am înscris la un curs universitar de traduceri din limba greacă. Curând am început să mă tem că nu voi putea ține pasul cu clasa. Zi de zi, discuțiile păreau să treacă peste capul meu ca un val uriaș. M-am dus la profesoară și i-am spus: „Cred că este mai bine să renunț. Nu pot ține pasul cu colegii mei.”

Ea mi-a spus: „Eu cred că nu este bine să cedați. Rămâneți în clasă și eu voi avea grijă să terminați cu bine.” Și am terminat cu bine. Persistent, cu răbdare, cu hotărâre, ea m-a ajutat atât de mult, încât nu numai că am terminat cu bine, dar am terminat cu zece. Este pentru mine o ilustrație a Învățătorului nostru ceresc. Dacă rămânem la cursul Lui, este sarcina Lui să ne ajute să absolvim, da, chiar cu zece. Meseria Lui este aceea de Mântuitor.

Hainele noastre nu vor deveni „fără pată” și nici caracterele nu vor fi „curățate de păcat” prin faptele sau efortul nostru oricât de disperat. Nu! Ele vor fi curățite prin „sângele stropirii.” Ele vor fi curățite prin har, pe care, desigur, nu îl primim în zadar. Efortul nostru stăruitor nu face decât să coopereze cu elementele pe care le folosește cerul. Această lucrare splendidă trebuie să fie realizată prin „credința în sângele ispășitor al lui Hristos.”

Ce este credința? După Ioan 3, 16, este un răspuns al inimii noastre față de dragostea și jertfa lui Dumnezeu în favoarea noastră. „Credința în sângele Său” este elementul activ în neprihănirea prin credință (Romani 3, 25). Este o apreciere a inimii față de dragostea lui Dumnezeu descoperită în crucea lui Hristos:

Mulți îl socotesc pe Isus ca un articol al credinței, dar ei nu au credință mântuitoare în El, ca mântuitor și jertfă. Ei nu înțeleg că Hristos a murit spre a-i salva de pedeapsa legii pe care au călcat-o. Crezi tu că Hristos, ca Înlocuitor al tău, a plătit datoria fărădelegii tale? Desigur, nu ca să continui în păcat ci ca să

fii scăpat de păcatele tale.

Poți spune că tu crezi în Isus atunci când ai o apreciere a costului mântuirii. Poți face această apreciere atunci când simți că Isus a murit pentru tine pe crucea de pe Calvar, atunci când ai o înțelegere inteligentă a faptului că moartea Sa creează posibilitatea să nu mai păcătuiești, desăvârșind un caracter neprihănit prin harul lui Dumnezeu, revărsat asupra ta ca rezultat al sângelui lui Hristos (E.G.White, Review and Herald, 24 iulie 1888).

Începeți să înțelegeți ceva din puterea uluitoare a credinței? Nu pentru că această credință ar realiza ea ceva. Isus este cel care realizează tot. Dar neprihănirea este prin credință, iar ea duce la „încetarea păcătuirii și desăvârșirea unui caracter neprihănit.” Nu este de mirare că Waggoner exclama în 1889:

Ce posibilități minunate există pentru creștin! La ce înălțimi ale sfințeniei poate ajunge! Indiferent cât de mult ar lupta Satana împotriva lui, atacându-l acolo unde firea este mai slabă, el se poate adăposti sub aripa Celui Atotputernic și poate fi umplut cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Cineva mai tare ca Satana poate locui permanent în inima lui (Signs of the Times, 21 ianuarie 1889).

Ce înseamnă „a înceta să păcătuiești”? Răspunsul este evident: nu înseamnă să nu mai ai o natură păcătoasă sau să nu mai fii ispitit. Nu înseamnă să încetezi a experimenta consecințele unei eredități păcătoase sau să nu mai simți conflictul ispitelor dinăuntru sau dinafară, care sunt consecințele ale păcatelor noastre. Ci înseamnă că, prin harul lui Hristos, putem înceta să mai răspundem acestor presiuni. Înseamnă că putem spune Nu oricărei ispite și Da Duhului Sfânt. Înseamnă că putem deveni ascultători față de legea lui Dumnezeu, spunând ca Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, și legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalmi 40, 8).

Nu înseamnă perfecțiune a trupului. Poate că Isus a greșit și El, lovind cu ciocanul pe lângă cui. Dar ar fi nebunesc să numim așa ceva păcat. Păcatul are de-a face cu voința, cu alegerea. Notați verbele din pasajul de mai jos:

Păcatul vorbirii de rău începe cu cultivarea gândurilor rele... Un gând necurat este tolerat, o dorință nesfântă este cultivată, și sufletul este contaminat, integritatea lui compromisă... Dacă urmează să nu mai comitem păcat, atunci trebuie să interzicem chiar începuturile lui. Fiecare emoție și dorință trebuie ținute sub controlul rațiunii și conștiinței. Orice gând necurat trebuie imediat respins...

Nimeni nu poate fi obligat să păcătuiască. Mai întâi trebuie obținut consimțământul lui; sufletul trebuie să accepte actul păcătos mai înainte ca pasiunea să domine asupra rațiunii sau ca nelegiuirea să triumfe asupra conștiinței. Oricât de puternică ar fi, ispita nu poate fi nicidecum o scuză pentru păcat (Testimonies 5, pag.177).

Luther spunea bine că nu putem opri păsările să zboare pe deasupra capetelor noastre, dar le putem împiedica să-și facă cuib în părul nostru. Domnul nu ne cere să facem mai mult decât a făcut El. A fost și El „ispitit în toate lucrurile ca și noi,” dar a ales mereu să spună ispитеi „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui Meu care M-a trimis” (Ioan 5, 30). Prin harul Său, noi putem alege permanent să spunem „NU” eului păcătos și cerințelor lui, indiferent cât de insistente ar fi ele. Și acesta este exact lucrul la care duce credința Noului Testament. „A privi la Hristos permanent și inteligent, așa cum este El, va transforma pe oricine într-un creștin desăvârșit, deoarece „privind suntem schimbați” (Waggoner, Hristos și neprihănirea Sa, pag.5).

Cineva ar putea întreba: „Aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu va ajunge să biruiască doar păcatele cunoscute? Sau trebuie să biruiască orice păcat, chiar cel necunoscut lor?” Jones și Waggoner au înțeles clar că „ispășirea finală” a lui Hristos va aduce poporului Său biruința totală asupra oricărui păcat, chiar asupra celor necunoscute. Cele două mari păcate ale istoriei au fost păcate necunoscute: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac” (Luca 23, 34), Se ruga Isus pentru cei care Îl răstigneau; iar păcatul teribil al

încropelii Laodiceei este o stare despre care Hristos spune că biserica nu este conștientă (Apocalips 3, 17). Domnul nu poate lua la cer păcatul, căci aceste semințe ascunse ar răsări din nou și ar contamina universul.

La sesiunea Conferinței Generale din 1893, Jones explica lucrarea simplă și practică a curățirii Sanctuarului, pe care Domnul o realizează în această fază a lucrării:

Să ducem acest lucru puțin mai departe. El S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre; dar El nu ne va îndepărta păcatele deși le-a purtat fără consimțământul nostru... Va fi hotărârea mea dacă doresc mai mult păcatul decât pe El, nu-i așa? (Adunarea „Da”). Ar mai putea exista de acum vreo ezitare de a renunța la orice spune Dumnezeu că este păcat? Veți renunța dumneavoastră la el când vă este arătat? Când vedeți păcatul ziceți: „Mai bine vreau să-L am pe Hristos decât păcatul.” Și lăsați-l să se ducă (adunarea „Amin”). Spuneți: „Doamne, aleg acum, Te aleg pe Tine, renunț la păcat pentru că am găsit ceva mai bun”... Unde mai este oare motivul să ne descurajăm pentru păcatele noastre?

Unii frați chiar au făcut acest lucru. Ei au venit aici liberi; dar Duhul lui Dumnezeu le-a arătat ceva ce ei nu văzuseră mai înainte. Duhul lui Dumnezeu a mers mai profund ca altădată și le-a descoperit lucruri pe care ei nu le știuseră; și în loc să-i mulțumească lui Dumnezeu și să le lase să se ducă, ei încep să se descurajeze. Ei spun: „Ce să mai fac acum? Păcatele mele sunt așa de mari...”

Dacă Domnul va arăta păcatele despre care nu știați mai înainte, aceasta înseamnă că El merge mai profund și că va ajunge până la străfunduri; și când găsește și ultimul lucru care este necurat, care nu este în armonie cu voința Sa, când îl scoate de acolo și ni-l arată, iar noi spunem: „Mai bine vreau să-L am pe Domnul decât păcatul,” atunci lucrarea este încheiată, iar sigiliul viului Dumnezeu poate fi așezat asupra acelui caracter (adunarea „Amin”).

Ce doriți să aveți mai mult, plinătatea, desăvârșirea lui Isus Hristos; sau ceva mai puțin decât aceasta, plus câteva din păcatele dumneavoastră acoperite bine ca să nu știți de ele? Cum s-ar putea oare ca sigiliul lui Dumnezeu, care este amprenta caracterului desăvârșit al lui Dumnezeu în noi, să fie pus asupra noastră, dacă mai este păcat în noi? El nu poate așeza sigiliul, care este amprenta caracterului Său desăvârșit, decât atunci când vede că aceasta este realizată. De aceea, El trebuie să pătrundă profund în locurile ascunse despre care nu am știut niciodată, deoarece nu ne înțelegem inimile... El va curăți inima și va scoate la iveală și ultima dovadă a păcatului. Să-L lăsăm să facă așa, fraților, să-L lăsăm să-și continue lucrarea...

Dacă Domnul ne-ar îndepărta păcatele, fără să le cunoaștem, ce bine ne-ar face? Acest lucru ar face din noi niște roboți... Noi suntem totdeauna unelte inteligente, nu ca o lopată sau o greblă... noi suntem unelte inteligente. Vom fi folosiți de Domnul doar în deplin acord cu voința noastră (General Conference Bulletin, 1893, pag. 404-405).

Despre un astfel de lucru vorbește Pavel când spune:

Cu cât mai mult sângele lui Hristos care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să sluiți Dumnezeului celui viu! (Evrei 9, 14).

Ellen White susține ferm această idee: „Împrejurările nu au făcut decât să vă arate noi defecte din caracterul vostru; dar nu a fost descoperit nimic altceva decât ce era în voi” (Review and Herald, 6 august 1889). „Ochiul Său... cercetează fiecare încăpere a minții, descoperind fiecare amăgire ascunsă” (That I May Know Him, pag. 290). „Trăsăturile de caracter nedescoperite trebuie să fie scoase la lumină” (7 T, pag. 210-211). Dumnezeu descoperă defectele lor ascunse... mașinăria morală a inimii lor” (4 T, pag. 85). „La încheierea mării zile a ispășirii, biserica rămășiței este pe deplin conștientă de păcătoșenia vieții ei” (5 T, pag. 472-473). „Lucrarea din sanctuar este un tip al îndepărtării din inimă a păcatelor care

fuseseră mai înainte necunoscute” (Patriarchs and Prophetes, pag. 201, 202, 357, 358). „Răstignirea lui Hristos este păcatul cel mai profund și necunoscut al omului” (Desire of Ages, 58; Review and Herald, 12 iunie 1900). „Judecata finală va descoperi conținutul ascuns al minții păcătoșilor nepocăiți” (Review and Herald, 10 nov.1896).

Legătura dintre acest adevăr și descoperirea neprihănirii lui Hristos din 1888 este foarte strânsă:

Hristos se afla în locul și avea natura neamului omenesc. În el se aflau toate slăbiciunile omenirii, astfel că orice om de pe fața pământului care este ispitit, găsește în Hristos biruință asupra oricărei ispite și eliberare de sub puterea ei. Acesta este adevărul (Jones, General Conference Bulletin, 1895, pag. 234).

Să-l lăsăm pe Waggoner să explice că „biruința asupra oricărei ispite” nu înseamnă nicidecum „trup sfânt” sau „perfecționism”:

Acum, să nu vă faceți o idee greșită. Să nu vă închipuiți că noi vom ajunge vreodată așa de buni, încât să trăim independenți de Domnul; să nu vă imaginați că trupul acesta urmează să fie convertit. Altfel, veți intra în încurcături grave și în păcate grele. Să nu vă imaginați că puteți face putrezirea neputrezire. Această putrezire se va îmbrăca în neputrezire la venirea Domnului, nu înainte... Când oamenii încep să creadă că trupul lor este sfânt și că toate impulsurile lor vin de la Dumnezeu, încep să confunde firea lor păcătoasă cu Duhul lui Dumnezeu. Ei Îl înlocuiesc pe Dumnezeu cu ei, așezându-se în locul Lui, care este chiar esența papalității (General Conference Bulletin, 1901, pag.146).

Isus a trăit o viață sfântă într-o fire asemănătoare cu a păcatului. Poporul păzitor al poruncilor Lui va avea o astfel de credință. Waggoner continuă:

El a osândit păcatul în firea pământească, arătând că poate trăi o viață sfântă într-o fire păcătoasă. Viața Sa desăvârșită se va manifesta în trup muritor. Și toți vor putea vedea acest lucru în timpul celor șapte plăgi... Dacă această putere nu se va demonstra înainte de închiderea harului, înseamnă că nu vor exista martori pentru oameni, nu va mai exista mărturie pentru ei. Dar înainte de închiderea harului va exista un popor atât de desăvârșit în El, încât, în ciuda firii lor pământești, vor trăi o viață sfântă. Vor trăi o viață fără păcat în trupuri muritoare, deoarece Acela care a demonstrat că are putere asupra firii locuiește în ei. El trăiește o viață fără păcat în trupuri păcătoase, o viață sănătoasă în trupuri muritoare, lucru care va constitui o mărturie incontestabilă – o dovadă imposibil de discutat. Atunci va veni sfârșitul (Ibid., pag. 146,147).

Înseamnă aceasta că copiii lui Dumnezeu, care au biruit așa cum a biruit Hristos, vor deveni „mici hristoși” pretinzând o poziție hulitoare în ultimele zile? O asemenea poziție batjocoritoare nu se justifică. Chiar dacă solii din 1888 insistau că Dumnezeu va avea un popor care va „copia modelul,” ei nu au sugerat niciodată și că Îl vor „egala.” Hristos, ca Fiul infinit și veșnic al lui Dumnezeu, a trăit o viață și a murit ca jertfă, care nu vor fi niciodată repetate în veșnicie. Dar, deși nici un păcătos răscumpărat nu poate copia „actul Său de neprihănire,” care a adus la viață pe toți oamenii (Romani 5, 18), nimeni nu va putea să aprecieze acest act?

Un ciob de oglindă spartă și fără valoare poate fi curățit și lustruit să reflecte strălucirea soarelui, încât poate orbi pe cineva. Dar ar fi ridicol să spunem că ciobul este soarele. Despre mireasa lui Hristos se specifică că este „strălucitoare ca soarele” (Cântarea Cântărilor 6, 10). Dar nu este decât lumină reflectată, originea ei fiind Hristos.

Întrebarea importantă este: „Este oare posibil ca ciobul de oglindă să fie curățit și lustruit înainte de revenirea lui Hristos? Este oare posibil ca „o sută patruzeci și patru de mii” de astfel de cioburi să fie lustruite până ajunge fiecare să reflecte o față unică a caracterului Mântuitorului, o perlă colectivă în care „va vedea rodul muncii sufletului Său și se va înviora?” Va putea fiecare ciob să fie curățit? Sau va continua să fie murdărit și contaminat de o permanentă păcătuire?

Dacă Isus a fost „ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat,” va fi posibil ca atunci când își încheie

lucrarea de Mare Preot, poporul Său să înceteze a mai păcătui, deși este în trup păcătos, cu o natură păcătoasă? Dacă răspunsul este DA, atunci este posibil ca mireasa Sa să se pregătească. Dacă răspunsul este NU, atunci „nunta Mielului” nu mai poate avea loc, iar a doua venire nu mai poate fi o nădejde reală. Iată cum sunt exprimate speranța și curajul soliei 1888:

„Cineva trebuie să formeze acea Împărăție a lui Dumnezeu. Putem fi, sau nu putem fi și noi, depinde de alegerea noastră. Putem face cum dorim, dar acest lucru se va realiza. Va exista un popor, compus din reprezentanți ai oricărui neam, popor, albi, negri, galbeni, săraci (cei mai mulți) și bogați, câțiva oameni mari și cei mai mulți mici, oameni de peste tot, de pe glob, toți vorbind același lucru în același timp, toți manifestând caracteristicile lui Hristos. Acest lucru se va realiza. Dacă credem și știm că acest lucru trebuie să fie, atunci se poate (Waggoner, General Conference Bulletin, 1901, pag.149).

Când Dumnezeu va da lumii această mărturie despre puterea Sa de a mântui în chip desăvârșit, de a mântui ființe păcătoase, care să trăiască o viață desăvârșită în trup păcătos, atunci El ne va elibera de neputințele noastre și va crea un mediu mai bun în care să trăim. Dar mai întâi această minune va trebui realizată în oameni păcătoși, nu numai în persoana lui Isus Hristos, ci în Isus Hristos multiplicat în miile de urmași ai Săi. Deci viața desăvârșită a lui Hristos va fi prezentată lumii, nu doar în câteva cazuri izolate, ci în trupul complet al bisericii, iar aceasta va fi lucrarea finală care, fie va mântui, fie va condamna pe oameni (Ibid., pag.406).

Ellen White este de acord cu această idee curajoasă. Observați comentariul ei din Parabole:

Lumea este învăluită în întunericul necunoașterii lui Dumnezeu... În acest timp, trebuie proclamată o solie de la Dumnezeu, o solie care să lumineze prin influența ei și salvatoare în puterea ei. Caracterul Lui trebuie făcut cunoscut...

Cei care așteaptă venirea Mielului, trebuie să spună poporului: „Iată Dumnezeul vostru.” Ultimele raze de lumină îndurătoare, ultima solie de har care trebuie dată lumii, este o descoperire a caracterului Său iubitor. Copiii lui Dumnezeu trebuie să manifeste slava Sa .Ei trebuie să descopere în viața și caracterul lor ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei. Lumina soarelui neprihănirii trebuie să strălucească în fapte bune, în cuvinte de adevăr și fapte de sfințenie (pag. 415,416).

Ideea despre Mire este larg folosită în imaginea poporului lui Dumnezeu, așteptând venirea lui Hristos. „Faptele neprihănite ale sfinților” constituie „inul alb” în care este îmbrăcată soția Mielului (Apocalips 19, 7-8). Poporul lui Dumnezeu devine ascultător de legea Sa, de bunăvoie, cu bucurie. Există în această biruință ceva unic escatologic, care se aplică la ultima generație. Aceasta nu deoarece Domnul a interzis altor generații să ajungă la „măsura staturii plinătății lui Hristos,” ci din cauza faptului că nici o altă generație de până acum nu a ajuns la starea de care se vorbește în Apocalips despre mireasa lui Hristos – „mireasa Lui s-a pregătit.”

Există o mare diferență între o mireasă în ziua nunții și o fetiță la grădiniță. Ambele sunt ființe umane și ambele sunt de genul feminin. Dar una, ca să împrumutăm cuvintele lui Pavel din Efeseni 4, nu mai este un copil. Ea a ajuns la „înălțimea staturii plinătății” mirelui ei, în sensul că este în sfârșit pregătită să stea alături de el în simpatie și apreciere. Ea poate intra în cooperare cu scopurile și intențiile lui. Ea nu îl va egala niciodată, dar, spre deosebire de fetița de la grădiniță, îl va putea, în sfârșit, aprecia.

Ne-a creat Domnul oare bărbat și femeie și a împărțit cu noi misterele dragostei cu scopul de a ne învăța secretul intenției Sale escatologice pentru cei ce apreciază marea Sa jertfă? Când „mireasa Lui s-a pregătit,” El va veni s-o ia. Mirele spune: „Vă voi lua la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Într-un anumit sens, va exista o dragoste și o simpatie reciprocă, o adevărată unire cu Hristos. Acesta a fost adevăratul scop al soliei 1888.

Adevărata desăvârșire creștină este dezvoltarea credinței în inimile poporului lui Dumnezeu până acolo

încât fetița de la grădiniță poate crește până „la cel care este capul, la Hristos” (Efeseni 4,15). În fiecare generație au fost unii care se pare că au biruit, în sensul că au învins eul și au reflectat o față a caracterului lui Hristos. Enoh și Ilie sunt astfel de exemple. Dar acești câțiva nu au fost confrunțați cu spectrul complet al ispitelor pe care poporul lui Dumnezeu îl suportă în evenimentele finale. Ultima generație va gusta într-un sens unic din cupa pe care a băut-o Hristos, și va fi botezată cu botezul Lui.

De la Geneza la Apocalips, Biblia este o emoționantă poveste de dragoste, cu tragicul complot din primele trei capitole și cu o rezolvare fericită în ultimele patru capitole. Biruința a fost câștigată în jertfa lui Hristos, și tot ce trebuie să facă poporul Său este să aibă încredere în acea realizare fabuloasă a Domnului lor.

De ce nu a reușit nici o altă generație să se pregătească pentru nunta Mielului? Nu pentru că Dumnezeu le-a interzis ceva, după cum nimeni nu o împiedică pe fetița de la grădiniță să devină mireasă. Profeția arată că o lucrare unică a Marelui Preot în Sfânta Sfintelor va face ca mireasa să crească și să se pregătească: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți, apoi sanctuarul va fi curățit” (Daniel 8, 14). În ziua ispășirii din serviciul tipic, se întâmpla ceva în tip cu poporul. Domnul spune: „În ziua aceea se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Leviticul 16, 30). Tot astfel, în ziua ispășirii, Marele Preot trebuie să „curețe pe fiii lui Levi; îi va curăți cum se curăță aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Maleahi 3, 3). Ele vor fi daruri lipsite de motive egoiste, esența păcatului. O mireasă adevărată nu se căsătorește pentru că vrea o masă gratuită; ea îl iubește pe mire și este interesată de el.

Dar, în prezent, biserica rămășiței este mai mult o fetiță care așteaptă masa de ospăț, decât o mireasă care așteaptă nunta. Mulți credincioși așteaptă și se roagă pentru răsplată, cu gândul la fripturi și prăjituri. Cei mai mulți sunt interesați de luxul și bunătățile Noului Ierusalim, și nu de dorința de a fi una cu Hristos. Din această cauză, crucea este purtată atât de puțin. Puțini simt interes pentru onoarea și reabilitarea Mielului. Tema cântecelor noastre este mereu „Stele-n coroana mea.” Dar foarte rar ne gândim la coroana Sa.

Acest interes serios pentru Hristos și onoarea Sa este centrul prezentărilor în solia din 1888. Iată un exemplu de idee măreață, (1) rar amintită în literatura noastră:

Am văzut cum cornul cel mic, omul păcatului, taina fărădelegii, și-a stabilit propria preoție... în locul celei cerești. În această preoție și slujire a tainei fărădelegii, păcătosul își mărturisește păcatele în fața preotului și continuă să păcătuiască. Desigur, în această preoție nu există putere pentru altceva decât să continui să păcătuiești chiar după ce ți-ai mărturisit păcatul. Dar, oricât de tristă ar fi întrebarea, nu este adevărat că cei ce nu aparțin tainei nelegiurii, ci cred în Isus și lucrarea Sa de ispășire, fac și ei la fel, mărturisindu-și păcatul, și apoi continuând să păcătuiască?

Este acest lucru corect față de Marele nostru Preot, față de jertfa și binecuvântata Sa lucrare de ispășire?” (Jones, Calea consacrată către desăvârșirea creștină, pag.121-122).

Dragoste pentru Hristos, interes pentru El și slava Lui – este oare posibil să ajungem, în această viață, să scăpăm de interesul de sine și de propria mântuire? Vom reuși oare să apreciem o „dragoste desăvârșită” care „izgonește frica”? Profeția spune că da. Zaharia 12, 10 spune că va veni timpul când poporul lui Dumnezeu își va întoarce ochii de la problemele și grijile siguranței personale și vor începe să se gândească la Isus. „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns; Îl vor plânge amarnic, cum plânge cineva după un prieten apropiat și iubit” (traducere Septuaginta). Biserica rămășiței este încropită din cauza motivelor ei egoiste. Dar există o motivație mai înaltă: „Dragostea lui Hristos ne constrânge” (2Corinteni 5, 14).

Jones și Waggoner au înțeles acest lucru. Era partea importantă a soliei lor. Jones continuă:

Este corect să-L așezăm pe El, jertfa Sa și lucrarea Sa, practic la același nivel cu „taina fărădelegii” și să spunem că în El și în lucrarea Sa nu există mai multă putere decât în cea a „tainei nelegiurii”? Domnul să ierte astăzi biserica și poporul Său fără întârziere, pentru că au desconsiderat și coborât atât de jos pe Marele nostru Preot, jertfa Sa extraordinară și lucrarea Sa slăvită (Ibid., pag, 122).

Când vom înțelege interes pentru El și pentru onoarea Lui, vom vedea o nouă dimensiune în versetul atât de familiar: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui” (Apocalips 14, 7). Deoarece „întunericul neînțelegerii lui Dumnezeu... acoperă lumea,” poporul lui Dumnezeu va face „cunoscut caracterul Său,” spunând poporului, „Iată Dumnezeul vostru” (Parabole, pag. 415). Astfel vor da slavă numelui Său în ziua judecății Lui. (Apocalips 14, 7). Deoarece „întunericul neînțelegerii lui Dumnezeu... acoperă lumea,” poporul lui Dumnezeu va face „cunoscut caracterul Său,” spunând poporului, „Iată Dumnezeul vostru” (Parabole, pagina 415) astfel vor da slavă Numelui Său în ziua judecății Lui (Apocalips 14, 7).

Mulți dintre noi ne trădăm motivația egoistă păcătoasă când ne rugăm mereu: „Doamne, binecuvântează-mă pe mine și pe ai mei, și nu mă uita când vei veni în Împărăția Ta. Și binecuvântează-i și pe misionari, ca lucrarea să poată fi încheiată și să putem merge acasă în slavă.” Este timpul, cu siguranță, să învățăm o rugăciune nouă, de interes pentru onoarea lui Hristos.

A spune că este imposibil să ascuți de legea lui Dumnezeu și că neprihănirea lui Hristos atribuită va acoperi păcătuiră noastră continuă, în sensul că o va scuza, înseamnă antinomianism. Să ne „îngrijim de firea noastră pământescă, ca să-i trezim poftete,” nu va aduce onoare Mântuitorului nostru. Într-o clipă de ispitire subtilă, năprasnică și aproape imposibil de controlat, Iosif a spus „NU.” El a refuzat spunând: „Cum să fac această mare nelegiurie și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39, 8-9). El a onorat pe Domnul, care a murit pentru el. Ce tragedie ar fi fost, dacă el ar fi „purtat grijă de firea pământescă,” zicându-și: „Nu le poți învinge pe toate, asta este prea puternică, este imposibil să te supui, pentru păcatul acesta trebuie să te acopere neprihănirea lui Hristos.”

Problema importantă din ultimele zile nu este mântuirea sărmanelor noastre suflete, ci onoarea lui Hristos. Chemarea îngerului este: „temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă.” Testul pentru poporul lui Dumnezeu, înainte de închiderea harului, va fi semnul fiarei, un test care nu a mai existat niciodată în istorie, mai dificil decât suferințele martirilor. Va fi capodopera lui Satana, șlefuită timp de șase mii de ani de experimente asupra poporului lui Dumnezeu.

Ea va fi aranjată cu șiretenie spre a pătrunde în adâncul sufletelor noastre și, dacă va reuși, să ne spulbere cu ultimul val de nelegiurie. Un asemenea test decisiv cere o pregătire decisivă!

Între timp, deși ne opunem cu tărie acuzațiilor cinice ale lui Satana – că este imposibil ca fiii și fiicele lui Adam să păzească legea lui Dumnezeu – rămânem foarte conștienți că, prin natură, suntem ființe păcătoase, căzute, și că avem permanent nevoie de un Mântuitor (citește 1 Ioan 2, 1). Duhul Sfânt prezintă mereu în fața inimii păcătosului pocăit această veste bună.

Va trebui deseori să ne plecăm și să plângem la picioarele lui Isus din cauza eșecurilor și greșelilor noastre, dar nu trebuie să ne descurajăm. Chiar dacă suntem înfrânți de dușman, nu suntem lepădați și nici uitați de Dumnezeu (Ellen White, Steps to Christ, pag.64).

Isus îi iubește pe copiii Săi, chiar atunci când greșesc... Atunci când fac tot ce pot, apelând la ajutorul lui Dumnezeu, fiți siguri că servirea este primită, chiar dacă este nedesăvârșită. Isus este desăvârșit. Neprihănirea lui Hristos le este atribuită, iar El spune: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el și îmbrăcați-l cu haine de sărbătoare.” Isus completează deficiențele noastre (Letter 17, 1891).

Dacă cineva care comunică zilnic cu Dumnezeu rătăcește cărarea, dacă pentru o clipă își întoarce ochii de la Isus, nu înseamnă că păcătuiește voit; căci atunci când își vede greșelile, el se întoarce, își îndreaptă privirile către Isus, iar faptul că a greșit nu îl va face mai puțin prețios inimii lui Dumnezeu (Review and Herald, 12 mai 1896).

Dacă faceți greșeli și sunteți atrași în păcat, să nu credeți că nu vă mai puteți ruga. Căutați-L pe Domnul cu și mai mare zel (Our High Calling, pag.49).

Iată, în continuare, un pasaj care poate fi scos din context și care poate părea că susține acuzațiile lui Satana că este imposibil să păzești legea lui Dumnezeu:

Când, prin credință în Isus, omul face tot ce îi stă în putere să facă și caută să urmeze calea Domnului în ascultare de cele zece porunci, atunci desăvârșirea lui Hristos îi este atribuită spre a acoperi fărâdelegea sufletului pocăit și ascultător (Fundamentals of Christian Education, pag. 135).

Dar să privim acum contextul. Citim mai departe pe aceeași pagină:

În crucea de pe Calvar putem vedea cât L-a costat pe Fiul lui Dumnezeu să ducă mântuirea omenirii căzute. După cum jertfa în favoarea omului a fost desăvârșită, tot atât de desăvârșită și completă trebuie să fie și refacerea omului din întinarea păcatului...

Păcatele trebuie înfruntate și înfrânte. Trăsăturile rele de caracter, ereditare sau cultivate, trebuie luate pe rând și comparate cu marele standard al neprihănirii. În lumina reflectată de Cuvântul lui Dumnezeu, ele trebuie înfruntate cu putere, și, prin puterea lui Hristos, biruite (Ibid., 135, 136).

Ellen White nu învață un antinomianism subtil, care sugerează că este imposibil să rezisti semnului fiarei (Satana vrea să ne facă să credem așa ceva). „Dacă cineva a păcătuțit, avem un Mijlocitor” (1 Ioan 2, 1). Vom avea veșnic un Mântuitor, dar inspirația ne spune că nu vom avea veșnic un mijlocitor, sau avocat (vezi Marea Luptă, pag.425, orig.).

Pregătirea unui popor care să înfrunte semnul fiarei este lucrarea lui Hristos ca Mare Preot în lucrarea de ispășire finală. Acest lucru era înțeles de Ellen White încă din primele zile ale mișcării advente:

Când lucrarea lui Hristos a luat sfârșit în Sfânta și a trecut în Sfânta Sfintelor... El a trimis un alt înger puternic cu a treia solie către lume... Această solie urmează să avertizeze pe copiii lui Dumnezeu, arătându-le ceasul ispitirii și strâmtorării care îi așteaptă. Îngerul a spus: „Ei vor fi aduși față în față cu fiara și chipul ei...” Mințile tuturor celor care acceptă această solie sunt îndreptate spre Sfânta Sfintelor, unde Isus stă în fața chivotului, făcând ultima mijlocire pentru cei care încă mai beneficiază de har și pentru cei care au călcat din neștiință legea lui Dumnezeu (Early Writings, pag.254).

Îndreptățirea prin credință în lumina mijlocirii finale a lui Hristos în Sfânta Sfintelor este mijlocul prin care Domnul pregătește pe poporul Său pentru confruntarea cu semnul fiarei. Aceasta era povara soliei 1888, acesta va fi subiectul ultimului capitol al acestei cărți.

Capitolul 9

DE CE ESTE UȘOR SĂ FII MÂNTUIT ȘI GREU SĂ FII PIERDUT (SAU ESTE INVERS?)

Nu ar trebui să existe discuții despre afirmațiile lui Isus. Credița în El presupune că afirmațiile Lui sunt adevărate.

Dar, dacă există ceva spus de El, care să stârnească așa de multe întrebări în mintea creștinilor, este afirmația că este ușor să fii salvat și greu să fii pierdut:

Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine... căci jugul Meu este bun, și povara Mea este ușoară (Matei 11, 28-30).

Se pare că natura omenească este convinsă că jugul Său este greu. Mulți oameni cred că a fi creștin adevărat este o treabă grea și obositoare, o realizare eroică pe care doar câțiva aleși pot spera că o vor duce la capăt. Și desigur că o astfel de idee tinde să descurajeze pe oricine dorește sincer să devină un urmaș al lui Isus.

Această afirmație a lui Isus este doar jumătate din titlul capitolului nostru. Cealaltă jumătate am extras-o direct din cuvintele lui Isus relatate de Pavel despre întâlnirea pe care avut-o cu Domnul pe drumul spre Dmasc. Pavel povestește regelui Agripa acest episod:

Pe la amiază, împărate, pe drum, am văzut strălucind, împrejurul meu și împrejurul tovarășilor mei, o lumină din cer, a cărui strălucire o întrecea pe a soarelui. Am căzut cu toții la pământ; și eu am auzit un glas care îmi spunea în limba evreiască: “Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș?” “Cine ești, Doamne?” am răspuns eu. Și Domnul a zis: “Eu sunt Isus, pe care-L prigonești” (Fapte 26, 13-15).

Saul din Tars avea o luptă cu conștiința. Duhul Sfânt aducea asupra sufletului lui convingerea permanentă despre păcat. Ca să își poată continua campania nebunească împotriva urmașilor lui Isus, el trebuia să anuleze și să înăbușe toate convingerile și îndemnurile Duhului Sfânt. Era un lucru greu, care l-ar fi putut aduce la dezordine fizice și emoționale severe. Domnul îl iubea atât de mult, încât l-a împiedicat să se distrugă prin continuă nepocăință. Iar când Saul a devenit apostolul Pavel, el nu a mai uitat lecția. Totdeauna, de atunci, el a predicat că este ușor să fii salvat și greu să fii pierdut. El descoperise “vestea bună.”

Astfel, după spusele lui Isus, jugul Său este “ușor,” dar să te opui mântuirii Sale este “greu.” Acesta este înțelesul “neprihănirii prin credință,” iar solii din 1888 au prins învățătura lui Isus și Pavel. Aceasta este o altă trăsătură unică a soliei lor, rar exprimată astăzi.

De exemplu, iată un pasaj al lui Pavel care pare ambiguu la suprafață:

Zic dar, umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste (se luptă, se opune) împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți (Galateni 5, 16-17).

Există două feluri de a înțelege acest pasaj: (1) Răul pe care firea ne împinge să îl facem este atât de puternic, încât și Duhul Sfânt este neputincios să ne ajute, și deci “nu putem face lucrurile (bune) pe care dorim să le facem”; sau (2) binele pe care Duhul Sfânt ne împinge să îl facem devine o forță de motivație așa de puternică, încât firea își pierde controlul asupra noastră, iar credinciosul în Hristos “nu mai poate face lucrurile” (rele) pe care îl îndemna firea să le facă.

Varianta 1 este o veste rea. Atâta timp cât ai o natură păcătoasă, sau atâta timp cât ești “în fire,” ești condamnat la înfrângere permanentă. Aceasta cred cei mai mulți creștini sinceri. Experiența de zi cu zi întărește această credință, căci ei constată că firea este atotputernică. Apetitul stricat, sexul interzis, senzualitatea, mândria, invidia, ura, drogurile, alcoolul, materialismul, îl înfrâng mereu pe Duhul Sfânt, iar omul este mereu victimă. Desigur că

inima Mântuitorului simte cu acești creștini. El știe de câte ori, revăzând eșecurile zilei, perna era udă de lacrimi.

Pe de altă parte, varianta 2 se dovedește a fi cea mai bună veste pe care am putea să ne-o imaginăm. Duhul Sfânt este cel care face “lucrarea,” “efortul.” Deși am crezut mereu că noi trebuie să ne străduim, iată că (după Pavel) aceasta este partea celei de-a treia Persoane a Dumnezeirii, Duhul Sfânt. El este mai puternic decât firea. El se luptă în fiecare secundă a vieții împotriva îndemnelor firii noastre păcătoase și, cu consimțământul nostru, le înfrânge deplin. De fapt, El petrece cu noi personal atât de mult timp în această luptă permanentă cu păcatul, de parcă am fi singura ființă de pe pământ. Lupta Sa împotriva naturii noastre păcătoase este o lucrare de 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână.

Care dintre cele două variante este cea corectă?

Solia 1888 spune fără ezitare că varianta corectă este vestea bună, cea de-a doua, deoarece este în armonie cu afirmația lui Isus de mai înainte. Isus știa că purtarea poverii Sale este lucrarea Duhului Sfânt, atunci când afirma că “povara” Sa este ușoară. A.T.Jones a înțeles intenția lui Pavel:

Când cineva este convertit și este adus deci sub puterea Duhului Sfânt, el nu este atât de eliberat de firea pământească încât să fie despărțit complet de ea, cu tendințele și poftele ei... Nu; aceeași fire păcătoasă, degenerată, încă există... Dar omul nu mai este supus ei. El este eliberat de sub sclavia ei, cu tendințele și poftele ei, și este acum supus Duhului Sfânt. El se află sub stăpânirea unei puteri care cucerește, supune, răstignește și ține sub control firea... Firea însăși este adusă sub stăpânirea puterii lui Dumnezeu, prin Duhul, și toate aceste lucruri rele sunt distruse la rădăcină și astfel împiedicate să apară în viață...

Isus a venit în lume și s-a așezat în firea pământească, acolo unde se afla omul. El s-a opus firii, așa cum era ea, cu toate tendințele și poftele ei, și prin putere divină obținută prin credință a “condamnat păcatul în firea pământească,” aducând astfel neamului omenesc acea credință divină care oferă puterea divină pentru eliberarea omului de sub puterea firii și de sub legea păcatului în care se află, și de a-i da stăpânire deplină asupra firii, așa cum este ea” (Review and Herald 18 septembrie 1900).

Ce este mai tare, păcatul sau harul? Pavel spune, “unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult; și după cum păcatul a stăpânit, dând moartea, tot așa să domnească și harul, dând neprihănirea” (Romani 5,20-21). Acest lucru a fost greu de crezut. Cât de des am constatat noi că televizorul este mai puternic decât ora de rugăciune! Vedem așa des că atracția lumii este așa de ispititoare, încât prin comparație, ni se pare că lucrarea Duhului Sfânt este foarte slabă. Dacă este așa, ceva nu este clar. Înseamnă că nu am înțeles Evanghelia.

Să revenim la solia 1888 pentru alte vești bune:

Când domnește harul, este mai ușor să facem binele decât răul. Aceasta este comparația: După cum a stăpânit păcatul, tot așa să stăpânească și harul. Când stăpânește păcatul, el stăpânește împotriva harului; el distruge toată puterea harului lui Dumnezeu; (Acesta era țepușul în care trebuia să dea Saul cu piciorul), dar când puterea păcatului este zdrobită, iar harul domnește, el domnește împotriva păcatului și distruge toată puterea lui. Deci este corect să spunem că sub domnia harului este mai ușor să facem binele decât răul, tot așa cum este corect să spunem că sub domnia păcatului este mai ușor să facem răul decât binele” (A.T.Jones, Review and Herald, 25 iulie 1899).

Nu poate fi repetat prea des că sub domnia harului este tot atât de ușor să facem binele, după cum sub domnia păcatului este ușor să facem răul. Este necesar să fie așa, căci dacă în har nu este mai multă putere decât în păcat, atunci nu poate exista mântuire din păcat...

Mântuirea din păcat depinde, cu siguranță, de existența unei puteri mai mari în har decât în păcat. Deci, deoarece există mai multă putere în har decât în păcat, ori de câte ori puterea harului are stăpânirea, va fi tot atât de ușor să facem binele, după cum era ușor să facem răul în absența harului...

Dificultata cea mai mare (a omului) a fost totdeauna să facă binele. Dar acest lucru este din cauza faptului că omul este robul unei puteri – puterea păcatului – care are jurisdicție deplină asupra lui. Și, atâta timp cât această

putere are stăpânire asupra lui, nu este dificil, ci imposibil ca omul să facă binele pe care îl cunoaște și ar vrea să-l facă. Dar atunci când o putere mai tare decât a păcatului ia stăpânirea, nu este destul de clar că va fi tot atât de ușor să facem voia acestei puteri, tot așa cum o făceam pe a celei trecute?

Dar harul nu este doar mai puternic decât păcatul... Vestea aceasta, oricât de bună ar fi ea, nu este totul... Există mult mai multă putere în har decât în păcat. Deoarece "acolo unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult..." Nimeni să nu încerce să servească lui Dumnezeu cu ceva mai puțin decât această putere prezentă și vie a lui Dumnezeu, care face din om o făptură nouă; cu nimic mai puțin decât cu acest și mai abundent har care a condamnat păcatul în firea pământească și domnește prin neprihănire, dând viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru. Atunci slujirea lui Dumnezeu va fi cu adevărat într-o viață nouă; atunci vom vedea că "jugul Său este bun" și povara Sa este "ușoară." Atunci această slujire va fi cu adevărat o bucurie de nedescris și plină de slavă" (Ibid., 1 septembrie 1896).

Ca de obicei, Waggoner este cu totul de acord:

Nașterea din nou o înlocuiește complet pe prima. "Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi. Și toate lucrurile sunt de la Dumnezeu." Cel care Îl ia pe Dumnezeu ca parte a moștenirii lui, posedă o putere lucrând în el neprihănire, mult mai puternică decât puterea tendințelor spre rău moștenite, după cum Tatăl nostru ceresc este mai mare decât părinții noștri pământești (The Everlasting Covenant, pag.66).

Contextul citatului lui Waggoner din 2 Corinteni 5 spune „Dragostea lui Hristos ne constrânge (motivează)” (versetul 14). Constrânge, opusul lui împiedică, înseamnă a respinge, a îndemna.

Ca să ilustrăm, imaginați-vă că sunteți un servitor fără educație, înviat dintr-o epocă îndepărtată când nu existau automobile. Stăpânul dumneavoastră are un Cadillac imens, parcat la poalele unui deal, și vă poruncește: „Ia Cadillac-ul meu și du-l în vârful dealului.” Așa că vă apucați de treabă cum știți cel mai bine – împingând; și, după ce v-ați concentrat toată puterea și a-ți reușit să-l împingeți câțiva centimetri, îi puneți o piatră la roată ca să păstrați terenul câștigat. Vă întrebați, gâfâind, cum o să reușiți să duceți mașina până în vârful dealului. (Nu trebuie să mai spun că mulți creștini își imaginează că pregătirea pentru venirea Domnului presupune exact același gen de efort.)

Să presupunem că vine cineva la dumneavoastră și vă spune să urcați în mașină și să învărtiți o cheie pe care o vedeți acolo. Auziți ceva vuid sub capotă, vă întrebați ce o fi, iar prietenul vă spune să mutați un levier în poziția D. Apoi adaugă: „Vezi pedala aceea de pe podea? Apasă pe ea.” Și Cadillacul ajunge repede în vârful dealului.

Viața creștină pare atât de dificilă doar din cauza unei patetice ignoranțe despre Evanghelia adevărată și curată a lui Hristos. Dragostea constrângătoare a lui Hristos este un motor puternic ce transformă munții în câmpie:

Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor. Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-o câmpie (Zaharia 4, 6-7).

Ca să transformi o serpentină abruptă într-o câmpie, ai nevoie de un motor cu opt cilindri în V. Dar este exact ce face pentru noi o înțelegere a crucii:

Căci dragostea lui Hristos ne constrânge; fiindcă socotim că dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei (2 Corinteni 5, 14-15).

Să analizăm ce se spune aici:

1. Dacă acel Unul nu ar fi murit pentru noi, toți am fi astăzi morți.
2. Fie că suntem creștini sau păgâni, fie că recunoaștem sau nu obligațiile noastre față de El, tot ce avem sau suntem datorăm jertfei Sale. Hristos a cumpărat lumea cu sângele Său:

Noi datorăm chiar viața aceasta de pe pământ morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este rezultatul trupului Său frânt. Apa pe care o bem este rezultatul sângelui Său vărsat. Orice om, sfânt sau păcătos, mâncând din hrana zilnică, nu face decât să se hrănească cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este imprimată pe fiecare bucată de pâine. Se reflectă în fiecare izvor de apă (Desire of Ages, pag.660).

3. Doar să crezi acest lucru, spune Pavel, și vei descoperi că este imposibil să mai trăiești o viață egoistă. Dragostea constrângătoare intră imediat în acțiune și devine inevitabil să nu trăim pentru Cel „care a murit pentru noi, și a înviat.” („Să nu,” în limba greacă nu implică ideea obișnuitelor noastre exclamații: „să fiu mai credincios,” „să plătesc mai corect zecimea,” „să păzesc mai bine Sabatul,” „să studiez mai mult lecțiunea.” Ideea este că veți descoperi că este imposibil să nu slujiți Domnului cu entuziasm, odată ce ați înțeles și apreciat adevărata semnificație a crucii lui Hristos.)

Acest concept, că este ușor să fii mântuit și greu să fii pierdut, străbate toată teologia lui Pavel. Iată un pasaj:

Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? (Romani 2, 4).

Ideea lui Pavel este că Dumnezeu ia inițiativa. El nu stă deoparte, cum își închipuie mulți, cu brațele Sale divine încrucișate într-o nepăsare dezinteresată, în timp ce noi ne tăvălim în starea noastră pierdută. El nu spune: „Ei bine, Eu M-am jertfit pentru tine acum două mii de ani; Mi-am făcut partea. Acum este rândul tău. Trebuie să iei inițiativa. Dacă vrei să vii, vino; iar dacă ți se pare greu, n-ai decât să nu faci ce se cere spre a fi creștin. Se va găsi cineva să-ți ia coroana.” Câte milioane de oameni gândesc așa despre Dumnezeu? Iar unii, timizi și neîncrezători, gândesc: „Are Dumnezeu destui oameni gata să-mi ia coroana; El nu are nevoie de mine, și nici nu sunt sigur că mă dorește.”

În contrast, Waggoner prezintă dragostea lui Dumnezeu cercetătoare, persistentă, pentru orice om, în una dintre exprimările lui evanghelistice favorite:

Noi nu trebuie să aducem îmbunătățiri Scripturii, spunând că bunătatea lui Dumnezeu tinde să ducă pe oameni la pocăință. Biblia spune că ea duce pe oameni la pocăință, iar noi trebuie să fim siguri de acest lucru. Fiecare om este dus la pocăință tot atât de sigur cum Dumnezeu este bun (Signs of the Times, 21 noiembrie 1895).

Când ne rugăm pentru cineva la care ținem, un prieten sau un vecin, ca să se întoarcă la Domnul, nu facem așa ca să-L trezim pe Dumnezeu din somn sau să-L convingem să facă ceva ce El nu dorește – cel puțin nu după părerea lui Pavel. Bunătatea lui Dumnezeu lucrează deja, ducând pe om la pocăință. Necazul este că, deseori, noi încurcăm ceea ce El deja încearcă să facă! Noi stricăm adevăratul răspuns la rugăciunea noastră, deoarece nu am înțeles bunătatea, îndurarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, în adevărata ei dimensiune.

Cităm în continuare din Waggoner:

Nu toți se pocăiesc. De ce? Deoarece ei disprețuiesc bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, și se desprind de călăuzirea îndurătoare a Domnului. Dar cei care nu se vor opune Domnului, vor fi aduși cu siguranță la pocăință și mântuire (Ibid.).

Acest lucru sună revoluționar pentru multe suflete scumpe, care spun: „Știți, nu sunt sigur că pot fi de acord cu așa ceva! Mie mi se pare că, dacă un păcătos urmează să fie mântuit, trebuie să ia inițiativa și să se lupte din greu; trebuie să facă ceva spre a fi mântuit.” Dar mai sus se spunea invers. Dacă cineva încetează să se mai opună, va fi mântuit!

Oricât de revoluționar ar suna, aceasta este vestea bună a Evangheliei. Ea se bazează pe dragostea activă, persistentă, a lui Dumnezeu. Ellen White spune același lucru în Calea către Hristos, pag.27 (în original):

Când Hristos îi atrage să privească la crucea Sa, să privească la El, străpuns pentru păcatele lor... ei încep să înțeleagă câte ceva din neprihănirea lui Hristos... Păcătosul se poate opune acestei iubiri, poate refuza să se lase atras de Hristos, dar, dacă nu se opune, va fi atras de Isus. O înțelegere a planului de mântuire îl va conduce la

picioarul crucii în pocăință pentru păcatele lui, care au produs suferință scumpului Fiu al lui Dumnezeu.

Odată ce a-ți înțeles acest secret al dragostei active și persistente a Domnului, vestea bună începe să sară de pe fiecare pagină a Bibliei. Notați aceste gânduri frumoase din scrierile lui Pavel:

Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel, legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință... Căci toți suntem fii ai lui Dumnezeu în Hristos Isus... Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea (Galateni 3, 23-4, 5).

Având o înțelegere clară a „legii din Galateni,” Waggoner a prins adevăratul sens al acestui pasaj:

„Dumnezeu nu a lepădat neamul omenesc. Deoarece primul om creat a fost numit „fiul lui Dumnezeu,” urmează că toți oamenii sunt moștenitori în sensul că sunt încă nevârstnici. După cum am văzut mai sus, „înainte să vină credința,” deși toți eram rătăcitori, eram ținuti cu toții sub lege, păziți de un stăpân sever, „păstrați” cu scopul de a putea fi conduși să acceptăm făgăduința. Ce lucru minunat că Dumnezeu socotește și pe cei păcătoși, aflați în sclavia păcatului, ca fiind copiii Săi. Rătăcitori, pierduți, dar totuși copiii Săi. Dumnezeu a făcut pe toți oamenii să fie „primiți în Cel prea iubit.” Această viață ne este oferită ca un timp de probă cu scopul de a ne da o șansă de a-L recunoaște pe El ca Tată și de a deveni cu adevărat fiii Săi (The Glad Tidings, pag. 166-167).

Mulți oameni cred că cei care au trăit în timpul Vechiului Testament erau păziți sub lege, iar credința a venit în timpul Noului Testament. Dar Waggoner afirmă că și astăzi suntem păziți sub lege până apare credința în experiența noastră personală. Legea este Îndrumătorul nostru, sau agentul călăuzitor, care să ne ducă la Hristos. Ce nu învățăm prin credință, prin har, învățăm prin disciplină. Și toată această grijă infinită, acordată nouă, urmărește să ne conducă la Hristos „ca să fim îndreptățiți prin credință.” Acest lucru se întâmplă chiar acum. Fără excepție, toți suntem păstrați „sub lege” până atingem momentul când apare credința. Acest „arest” este o parte a procesului de atragere, o altă dovadă a dragostei persistente și active a Domnului pentru noi personal.

Este foarte ușor pentru noi să tragem un cerc care exclude pe vecinii noștri aparent necredincioși. Dar Waggoner a sesizat că Domnul a tras un cerc care îi include și pe ei – cel puțin până când ei Îl resping permanent și definitiv printr-o neîncetată opoziție. Cât de des îi privim noi pe cei din afara cercului nostru, ca fiind lupi, și nu oi; dar Domnul îi privește ca fiind oi rătăcite sau copii minori. Rareori am fost capabili să îi recunoaștem ca fiind copii ai lui Dumnezeu, păziți sub lege, dar totuși copii, pe care Îndrumătorul îi va atrage la Hristos.

Astfel, Galateni 4 ne prezintă acest gând frumos prin ilustrația unui copil, care este moștenitorul întregii averi a tatălui său. Dar el se învârtește în jurul averii cu buzunarele goale, iar servitorii îi spun ce să facă, îl călăuzesc până la vârsta maturității. Deci, spune Pavel împreună cu noi toți, noi suntem minori, sub epitropi, până ne maturizăm, adică până primim credința în mod personal. Oricât de ciudat ar părea, programul complet al Domnului vizează mântuirea oamenilor pierduți!

Această veste bună pulsând de viață este expusă mai departe în concepția lui Waggoner despre darul lui Dumnezeu pentru fiecare om:

Deoarece moștenirea este prin neprihănirea credinței, ea este garantată întregii semințe, și deci la îndemâna fiecăruia. Credința dă fiecăruia o șansă egală, deoarece credința este la fel de accesibilă fiecărei persoane. Dumnezeu a dat fiecărui om o măsură a credinței, și tuturor aceeași măsură; căci măsura harului este măsura credinței și „tuturor li s-a dat har după măsura darului lui Hristos.” (Efeseni 4, 7). Hristos este oferit fără rezerve oricărui om (Signs of the Times, 27 februarie 1896).

Cu alte cuvinte, Domnul face realmente ceva pentru fiecare bărbat, femeie sau copil de pe fața pământului. Dar lucrarea este zădărnicită până când aceștia află; iar ei pot afla doar dacă li se propovăduiește vestea bună. El ne-a

trimis spunând: „mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură,” iar noi trebuie să înțelegem că există putere în această Evanghelie, dacă poate fi eliberată de eroarea otrăvitoare care a stricat harul lui Dumnezeu. Dacă am încercat să-i ajutăm pe oameni și am eșuat, ar fi bine să recunoaștem că mai degrabă am înțeles noi greșit Evanghelia, decât să-i acuzăm pe oameni. Este adevărat că unii o vor respinge chiar atunci când le este prezentată în puritatea ei. Dar mult mai mulți decât vedem astăzi o vor primi când ea la va fi prezentată clar.

Descoperim această virtuală obsesie a harului lui Dumnezeu ca un fir de aur străbătând scrierile lui Jones și Waggoner:

Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost predicat de noi în mijlocul vostru... nu a fost și da și nu, ci în El totul este da. Căci pentru oricâți este această făgăduință, în El este da; de aceea tot prin El este și „amin,” „spre slava lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1, 19-20). Nici o făgăduință nu a fost dată omului vreodată decât prin Hristos. Singurul lucru necesar prin care se poate primi orice a promis Dumnezeu, este credința personală în Hristos. Dumnezeu nu privește la fața omului; El oferă darurile Sale gratuit oricui; dar nimeni nu poate beneficia de ele decât primindu-L pe Hristos. Acest lucru este corect, deoarece Hristos este oferit tuturor, dacă Îl doresc (Waggoner, *The Everlasting Covenant*, pag.46).

Ellen White este de acord cu acest concept:

Hristos și misiunea Lui au fost reprezentate greșit; iar mulțimile simt că sunt realmente excluse de la binecuvântările Evangheliei. Arătați-le că ele nu trebuie să creadă că sunt ținute departe de Hristos. Nu există bariere pe care să le ridice omul sau Satana și pe care credința să nu le poată străpunge.

Femeia din Fenicia a trecut, prin credință, peste barierele ridicate între iudei și neamuri. În ciuda descurajării, indiferent de aparențele care puteau să o facă să se îndoiască, ea s-a încrezut în dragostea Mântuitorului. Așa dorește Hristos să ne încredem în El. Binecuvântarea mântuirii este pentru fiecare suflet. Nimic, în afară de alegerea proprie, nu poate împiedica pe cineva să devină părtaș al făgăduințelor lui Hristos prin Evanghelie (Desire of Ages, pag. 403).

Da, păcătosul trebuie să se opună, ca să poată fi pierdut. Așa de mult îl iubește Domnul.

Dar solia 1888 a făcut un pas uriaș dincolo de ideea că este ușor să fi mântuit și greu să fi pierdut. Ea a descoperit în scrierile lui Pavel, confirmarea clară că moartea lui Hristos pe cruce a oferit păcătosului nu numai o provizie pentru mântuirea lui, ci a efectuat realmente îndreptățirea lui. Moartea și învierea lui Hristos, dar și Darul Duhului Sfânt au făcut ceva pentru fiecare om. Să privim mai întâi la ce spune Pavel, iar apoi la comentariile lui Jones și Waggoner:

După cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătit... Astfel dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare, a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om (Adam) cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om (Hristos), cei mulți vor fi făcuți neprihăniți (Romani 5, 12-19).

Indiferent de moștenirea transmisă de Adam rasei umane, Pavel arată că Hristos a anulat-o pentru toți oamenii. Dar nouă ni s-a părut greu să acceptăm așa ceva. Noi spunem: „Nu, Pavel nu poate avea dreptate. Darul gratuit al îndreptăririi a venit peste câțiva oameni, nu peste toți. El vine doar peste acei care fac ceva! Waggoner se pare că a înțeles intenția lui Pavel:

Aici nu există nici o excepție. După cum osândă a venit asupra tuturor, tot astfel îndreptățirea vine asupra tuturor. Hristos a gustat moartea pentru fiecare om. El s-a dat pentru toți. Nu, El a fost dat fiecărui om. Darul gratuit a venit peste toți. Faptul că este un dar gratuit este dovada că nu există excepții. Dacă el vine doar peste cei care au calificări speciale, nu ar mai fi un dar gratuit. Darul neprihănirii și vieții în Hristos, care a venit peste orice om de

pe pământ, este, prin urmare, clar afirmat în Biblie. Nu există nici cel mai slab motiv ca fiecare om care a trăit vreodată pe pământ, să nu fie mântuit spre viață veșnică, afară de faptul că el nu dorește acest lucru. Atât de mulți batjocoresc darul oferit fără plată (Signs of the Times, 12 martie 1896).

Oricât de ciudate ni s-ar părea astăzi aceste cuvinte, ele sunt în armonie cu afirmațiile lui Pavel. Nu este de mirare că Ellen White era așa de entuziasmată de solie! Era vestea bună, iar ea prezenta caracterul lui Dumnezeu într-o lumină nouă și mai potrivită. Waggoner spunea:

Credința lui Hristos trebuie să aducă neprihănirea lui Dumnezeu, deoarece posesia acestei credințe înseamnă posesia lui Hristos. Această credință este oferită fiecărui om, deoarece Isus este oferit fiecărui om. Probabil întrebați ce poate împiedica pe orice om să fie mântuit? Răspunsul este: Nimic, afară de faptul că nu toți oamenii vor păzi credința. Dacă toți ar păstra ce le dă Dumnezeu, toți ar fi mântuiți (Ibid., 16 ianuarie 1896.)

Păcătosul trebuie să se opună prea mult, dacă insistă să fie pierdut! Nu este de mirare că este greu.

Motivația necesară pentru trăirea unei vieți cu adevărat consacrate este oferită abundant de simpla apreciere a adevărului că îndreptățirea a venit peste toți oamenii:

Dragostea lui Hristos ne constrânge; fiindcă socotim că dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit pentru ei (2 Corinteni 5, 14-15).

Intenția lui Pavel pare atât de clară, încât suntem uimiți cum a putut Calvin să cultive ideea că Hristos a murit doar pentru cei aleși. Cel care crede că Hristos a murit pentru el recunoaște imediat că nu posedă nimic prin el însuși. El rămâne infinit și veșnic îndatorat lui Isus. Devine astfel imposibil să trăiască mai departe o viață egoistă. Ecuația „unul a murit pentru toți = toți au murit” este dotată cu propria sursă de energie. Crede doar acest adevăr excepțional și imediat devine ușor să fii mântuit.

După ce am văzut că Scriptura susține ideile mărețe ale lui Jones și Waggoner despre motivația Evangheliei, rămâne de văzut dacă le susține și Ellen White:

Dragostea infinită a trasat o cale pe care răscumpărații Domnului pot trece de pe pământ la cer. Această cale este Fiul lui Dumnezeu. Îngeri însoțitori sunt trimiși să îndrume pașii noștri greșiți. Scara slăvită a cerului este coborâtă la picioarele oricărui om, blocându-i calea către viciu și nebunie. Acesta trebuie să calce peste un Răscumpărător răstignit, ca să meargă înainte într-o viață de păcat (Our – High Calling, pag.11).

Peste tot, în lucrările ei, se deduce că dragostea lui Dumnezeu este activă și că ea trebuie respinsă, pentru ca păcătosul să poată fi pierdut:

Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric. Dacă nu ar fi lumină, nu ar exista umbre. Dar, deși umbra vine de la soare, ea nu este creată de el. Umbra apare din cauza unui obstacol. Deci umbra nu izvorăște din Dumnezeu. Disprețuirea luminii care vine de la Dumnezeu aduce rezultate sigure. Ea creează o umbră, un întuneric care este și mai dens din cauza luminii care a fost trimisă... „Ce seamănă omul, aceea va secera.” Dumnezeu nu distruge pe nici un om. Orice om distrus s-a distrus singur. Când omul înăbușe muștrările conștiinței, el seamănă sămânța necredinței care produce un seceriș sigur (Ibid., pag.24).

Advenștii de ziua a șaptea au fost acuzați, uneori pe drept, că vorbesc despre un Hristos plin de răzbunare criminală și însetat de sânge, când va veni a doua oară. Evangheliștii l-au prezentat pe Isus ca venind cu un fel de mitralieră cosmică misterioasă, care emite o rază mortală, pentru a distruge pe dușmanii Săi. Dar solia 1888 nu prezenta o asemenea distorsionare a caracterului lui Dumnezeu. Cel care vine a doua oară va fi același Isus. Păcătoșii s-au schimbat, nu El. Ei sunt împietriți, nu El.

Dacă un om fumează șase pachete de țigări pe zi, ani de zile, și apoi se trezește cu cancer pulmonar, poate afirma Că Dumnezeu l-a distrus? Desigur, oamenii distruși, se distrug singuri.

Vă rog să urmăriți cum spune Ellen White, de șapte ori într-un singur paragraf scurt, că oamenii vor fi pierduți

doar din cauza alegerii lor, și nu din cauza vreunei excluderi arbitrare din partea Domnului:

(1) O viață de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu i-a descalificat pentru cer. (2) Puritya, sfințenia și pacea cerului ar fi tortură pentru ei. (3) Slava lui Dumnezeu este un foc mistuitor. (4) Ei vor dori să fugă de acel loc sfânt. (5) Se vor bucura să fie distruși, ca să poată fi ascunși de fața Celui care a murit spre a-i răscumpăra. (6) Destinul celor răi este stabilit de propria lor alegere. (7) Excluderea lor din cer este rezultatul voinței lor libere, și ea este dreaptă și plină de milă din partea lui Dumnezeu” (Great Controversy, pag.543).

Dacă eclipsăm crucea lui Hristos, trebuie să admitem că devine teribil de greu să fii mântuit. Motivația pentru consacrare și închinare se usucă. Ispita devine de nebiruit în atracția ei. Mântuitorul devine un „lăstar dintr-un pământ uscat,” iar Evanghelia Lui nu are „nimic care să ne placă.” Aceasta este „experiența creștină” a multor membri ai bisericii. Dar dacă înțelegem Evanghelia neperversă a harului său, spune Jones, chiar alegerea de a purta crucea cu Hristos devine ușoară. Și cu siguranță, această alegere este singura dificultate posibilă în a fi mântuiți. Dacă și aceasta devine ușoară în lumina crucii lui Hristos, atunci sigur trebuie să o facem!

Dacă Domnul ne-a adus la cunoștință păcate despre care nu am știut până acum, aceasta înseamnă că El coboară profund și este dispus să ajungă până la capăt; și când descoperă și ultimul lucru care este necurat, care nu este în armonie cu voința Sa și îl scoate la suprafață și ni-l arată, iar noi zicem: „Mai degrabă Îl doresc pe Domnul decât acest lucru,” atunci lucrarea este completă, iar sigiliul viului Dumnezeu poate fi așezat asupra caracterului (Adunarea: „Amin!”). Ce a-ți dori mai mult, un caracter (Cineva din adunare începe să-l laude pe Domnul, iar unii încep să privească în jur.). Nu vă neliniștiți. Dacă și mai mulți dintre noi am lăuda pe Domnul pentru ce am primit de la El, ar fi în casa aceasta mult mai multă bucurie astăzi seară.

Ce a-ți dori mai mult să aveți, desăvârșirea, plinătatea lui Hristos Isus sau ceva mai puțin decât atât, plus câteva dintre păcatele dumneavoastră, acoperite bine să nu știți de ele? (Adunarea: „Plinătatea Sa.”) Dar vedeți, Mărturiile ne-au spus că, dacă mai există o pată de păcat pe caracter, nu putem avea sigiliul lui Dumnezeu. Cum este posibil ca sigiliul lui Dumnezeu, care este amprenta caracterului Său desăvârșit descoperit în noi, să fie așezat asupra noastră deși mai avem păcat?... Așa că El trebuie să sape adânc, atât de profund cum nu ne așteptăm noi, deoarece noi nu ne înțelegem inimile... El va curăți inima și va aduce la suprafață și ultimul vestigiu al răutății. Să-L lăsăm să lucreze, fraților, să-L lăsăm să-și continue lucrarea de cercetare... În fața noastră se află o alegere de viață și de moarte, dacă Îl vrem pe Domnul sau pe noi, neprihănirea Lui sau păcatele noastre, calea Lui sau calea noastră. Ce ați alege? (Adunarea: „Calea Domnului.”) Nu este greu să facem această alegere când știm ce a făcut Domnul pentru noi și ce reprezintă El pentru noi. Alegerea este ușoară. Fie ca predarea noastră să fie deplină (Jones, General Conference Bulletin, 1893, pag. 404).

Waggoner este de acord. Omul trebuie să lupte împotriva adevărului, ca să poată fi „greu” de crezut:

Este tot atât de ușor de crezut pentru copilul unui necredincios ca și pentru copilul unui sfânt. Dar când oamenii construiesc o barieră de mândrie în jurul lor, atunci începe să devină greu de crezut (Sings of the Times, 6 august 1896).

Să-l lăsăm din nou pe Jones să vorbească în maniera lui directă:

Poate un om să mai trăiască în ceva pentru care a murit? Nu. Deci, dacă omul a murit față de păcat, mai poate el trăi în păcat?... Un om moare de febră tifoidă sau delirium tremens. Poate el trăi în febră tifoidă sau delirium tremens, dacă printr-o oarecare posibilitate ar putea fi adus la viață și făcut să înțeleagă pentru ce a murit? Numai gândul acestor boli ar fi moarte pentru el, deoarece l-au omorât odată. Tot așa este și cu omul care moare de păcat... El nu mai poate trăi în ce l-a făcut să moară.

Dar marea problemă cu mulți oameni este că ei nu se îmbolnăvesc destul de serios de păcat, ca să moară... ei se îmbolnăvesc, probabil, de un păcat, doresc să se vindece de el, și vor „să moară” față de el, apoi își închipuie că au scăpat. Apoi, se îmbolnăvesc de alt păcat, despre care înțeleg că nu se cade să îl aibă, deoarece pierd favoarea și aprecierea celor din jur, datorită acestui păcat așa de vizibil în viața lor, și încearcă să îl părăsească. Dar ei nu se

îmbolnăvesc de păcat, păcatul în sine, în concept, în abstract, fie că se manifestă de o manieră sau de alta. ei nu se îmbolnăvesc de păcat suficient de mult, ca să moară de el. Când cineva se îmbolnăvește de păcat suficient de mult, nu mai puteți să îl faceți să trăiască în păcat (General Conference Bulletin, 1895, pag. 352).

Și ce procură puterea pentru a muri față de păcat? Da, crucea lui Hristos. Jones continuă:

Noi avem permanent ocazia să păcătuim. Ocaziile pentru păcat sunt peste tot în jurul nostru... zi de zi. Dar stă scris: „Port mereu trupul morții Domnului Isus. Mor zilnic... Gândul păcatului înseamnă moarte pentru mine... în El.”

Acest concept este prezentat în forma unei întrebări surprinzătoare: „Cum putem noi, care am murit față de păcat, să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți ați fost botezați în Hristos ați fost botezați în moartea Sa...”

Căci păcatul nu va mai avea stăpânire asupra voastră.” Omul care este eliberat de sub domnia păcatului este eliberat de a mai servi păcatul. Isus a murit și noi suntem morți împreună cu El. El este viu, iar noi, care credem în El suntem vii împreună cu El. Am fost răstignit împreună cu Hristos. După cum El a fost răstignit, tot atât de sigur și eu am fost răstignit. După cum El este mort, tot atât de sigur și eu sunt mort. După cum El a fost înmormântat, tot așa de sigur și eu am fost înmormântat. După cum El a înviat, tot atât de sigur este că și eu am înviat; prin urmare, nu voi mai servi păcatului” (Ibid., pag. 353).

„Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1, 16). Probabil că un lucru familiar din viața noastră, cum este servo-direcția de la automobile, ne va ajuta să înțelegem ce ușor este să fii mântuit și ce greu este să fii pierdut. Urcați într-un automobil sau camion dotat cu servo-direcție și încercați să învârtiți volanul când motorul nu este pornit. Veți vedea că este foarte greu. Iar, dacă este vorba de un camion din acela gigant, este practic imposibil să mișcați acele roți uriașe, în caz că motorul nu acționează sistemul de servo-direcție.

Dar, dacă motorul este pornit, chiar și un copil poate răsufla volanul într-o parte sau în alta. Puterea motorului reduce efortul. Dar cel care alege direcția de mers sunteți dumneavoastră, șoferul. Motorul, oferind puterea lui direcției, nu vă va priva de capacitatea sau responsabilitatea de a alege direcția. Nu veți putea să vă urcați în mașină, să vă încrucșați brațele și să spuneți: „Du-mă la poștă.” Odată ce alegeți să mișcați volanul la stânga sau la dreapta, fără nici un efort, imediat sistemul de servo-direcție intră în acțiune și face sarcina ușoară.

Celor care cred că este greu să fii mântuit, serva Domnului le adresează un sfat necesar:

Mulți întreabă: „Cum să mă predau lui Dumnezeu?” Ai dori să te predai lui Dumnezeu, dar ești slab în putere morală, ești robul îndoielii și ești stăpânit de obiceiurile vieții tale de păcat. Promisiunile și hotărârile tale sunt ca funiile de nisip. Nu îți poți controla gândurile, impulsurile și sentimentele. Amintirea angajamentelor neîmplinite îți slăbesc încrederea în sinceritatea ta și te fac să crezi că Dumnezeu nu te poate primi; dar nu trebuie să disper. Ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea stăpânitoare în ființa omului, puterea de decizie, alegerea... Dumnezeu a dat oamenilor puterea de decizie; este datoria lor să o exercite. Nu poți să îți schimbi inima și nu Îi poți oferi lui Dumnezeu afecțiunile ei; dar poți alege să Îi servești. Îi poți da voința ta; atunci El va lucra în tine și voința și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Astfel întreaga ta ființă va fi adusă sub controlul Duhului Sfânt, afecțiunile tale se vor concentra asupra Lui, gândurile tale vor fi în armonie cu El (Steps to Christ, pag.47).

Este această veste bună doar chietism, apatie, erezia că păcătosul nu are nimic de făcut, doar să rămână pasiv, un glob de tină manipulat de voința divină? Să privim la o afirmație despre care mulți cred, superficial, că ar contrazice solia acestui capitol. Dar ea nu o contrazice, dacă este înțeleasă corect:

Dumnezeu nu a dat nici o asigurare că atingerea desăvârșirii de caracter ar fi o treabă ușoară. Un caracter nobil și frumos nu se moștenește. Nu este obținut printr-o întâmplare. Un caracter nobil se formează prin efort individual, prin meritele și harul lui Hristos. Dumnezeu dă talentele, puterile minții; noi formăm caracterul. El este format prin lupte grele, aspre, cu eul. Conflict după conflict trebuie declanșat împotriva tendințelor ereditare.

Trebuie să ne criticăm pe noi înșine cu asprime și să nu permitem nici unei trăsături nefavorabile să rămână neîndreptate (Christ Objects Lessons, pag.331).

Anulează acest pasaj vestea bună a harului lui Hristos? Contrazice el afirmația că „jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară?” Mai există și alte afirmații în Spiritul Profetic pe care le citează unii spre a se opune acestui aspect al soliei 1888.

Nu trebuie să uităm nicidecum că există cu adevărat lupte grele, aspre, cu eul, un conflict fără sfârșit. Dar punctul important al acestui pasaj este că efortul nostru personal este fără valoare, atunci când este lipsit de meritele și harul lui Hristos. Crucea Sa nu trebuie nicidecum pierdută din vedere! Ea este ceea ce ușurează lupta.

A fost povara Sa ușoară în Ghetsemani sau pe cruce? Nu. Bătălia Sa grea, aspră cu eul, în Ghetsemani și pe cruce, a fost atât de severă, încât transpirația se făcea sânge, iar inima I-a fost sfâșiată în agonia finală. Ce înseamnă toate acestea? Ne-a spus o minciună când a zis că povara este ușoară?

El a suportat toată această agonie teribilă cu scopul de a ne mântui. Povara despre care vorbește în Matei 11, 30 este povara Sa pe care o purtăm noi. Credița care lucrează prin dragoste face povara ușoară, deoarece înțelegem că greutatea a fost asupra Lui.

Singurul lucru dificil este alegerea de a ne preda să fim răstigniți împreună cu Hristos. Nu suntem nicidecum chemați să fim răstigniți singuri, ci împreună cu El.

Dar slavă lui Dumnezeu, este de un milion de ori mai ușor pentru noi să fim răstigniți cu Hristos, decât a fost pentru El să fie răstignit fără noi. Priviți Mielul lui Dumnezeu, și povara devine cu adevărat ușoară.

Și chiar dacă continuă să vi se pară greu, nu uitați nicidecum că rămâne mult mai greu să continuați lupta împotriva dragostei, și să vă opuneți lucrării persistente a Duhului Sfânt, spre a fi pierduți.

CURĂȚIREA SANCTUARULUI ȘI SOLIA 1888

Nu putem sublinia îndeajuns importanța legăturii dintre curățirea Sanctuarului și îndreptățirea prin credință. Și totuși, constatăm o ciudată neglijare a acestui adevăr. Puțini au o înțelegere inteligentă despre ce înseamnă curățirea Sanctuarului.

Trebuie să avem o înțelegere clară asupra acestui adevăr foarte important, ca să putem rezista încercărilor din ultimele zile:

"Subiectul Sanctuarului și judecării de cercetare trebuie înțelese clar de poporul lui Dumnezeu. Toți trebuie să aibă o înțelegere personală a poziției și lucrării Marelui nostru Preot. Altfel, le va fi imposibil să exercite credința esențială pentru acest timp sau să ocupe poziția pe care îi cheamă Dumnezeu să o ocupe..."

Sanctuarul din cer este chiar centrul lucrării lui Hristos în favoarea omului (îndreptățirea prin credință). El cuprinde orice suflet care trăiește pe pământ. El deschide panorama planului de mântuire, ducându-ne până la încheierea timpului și descoperind adevăratele litigii în lupta dintre neprihănire și păcat" (Great Controversy, pag.488).

Mai mult, acest mare adevăr al Sanctuarului este temelia soliei adventiste de ziua a șaptea. Câteva paragrafe izbitoare din cartea Evanghelizare ne vor ajuta să înțelegem mai bine acest lucru:

"Înțelegerea corectă a lucrării din Sanctuarul ceresc este temelia credinței noastre" (pag. 221).

"Subiectul Sanctuarului a fost cheia care a deschis misterul dezamăgirii din 1844. El deschide panorama unui sistem complet al adevărului, legat și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu a călăuzit marea mișcare adventă, și descoperind datoria prezentă adusă la lumină de poziția și lucrarea poporului Său" (pag. 222).

"Poporul lui Dumnezeu trebuie să-și țină ochii îndreptați către Sanctuarul ceresc, unde se desfășoară ultima fază a lucrării Marelui nostru Preot în lucrarea de judecată, unde El mijlocește pentru poporul Său" (pag. 223).

Dacă știm ceva despre felul cum lucrează Satana, ne putem aștepta că el își va concentra atacurile cele mai subtile și sofisticate împotriva acestui adevăr unic al curățirii Sanctuarului.

"Vor veni în viitor amăgiri de orice fel, iar noi avem nevoie de teren solid pentru picioarele noastre... Dușmanul va aduce teorii false, ca aceea că nu există sanctuar. Acesta va fi un punct unde va exista o depărtare de la credință..."

"Este aproape timpul când puterile înșelătoare ale agenților Satanei vor fi dezvoltate deplin. De o parte se află Hristos, care a primit toată puterea în cer și pe pământ. De cealaltă parte este Satana, folosindu-și permanent puterile spre a amăgi și înșela cu sofistării spiritualiste puternice, spre a-L îndepărta pe Dumnezeu din locul pe care trebuie să-l ocupe în mințile oamenilor.

"Satana se luptă permanent să prezinte supoziții fanteziste în legătură cu Sanctuarul, degradând minunatele reprezentări ale lui Dumnezeu și lucrarea lui Hristos pentru mântuirea noastră în ceva care să se potrivească minții firești. El înlătură puterea lui stăpânitoare din inimile credincioșilor și o înlocuiește cu teorii fantastice, inventate să facă fără efect adevărurile ispășirii și să distrugă încrederea noastră în doctrinele pe care le-am socotit sacre de la apariția soliei îngerului al treilea. Astfel, el ne va jefui de credința în solia care a făcut din noi un popor deosebit și a dat caracter și putere lucrării noastre" (Ibid., pag. 224-225).

Solia 1888 a readus interesul poporului față de această fază finală a lucrării Marelui nostru Preot și a restaurat puterea lui stăpânitoare în inimile credincioșilor. După cum bine se știe, solia a fost în mare parte respinsă sau în cel mai bun caz teribil de neglijată. Dar situația aceasta și urmările ei nu trebuie să ne facă să pierdem din vedere locul Sanctuarului în această solie. Ellen White a prins această semnificație. Trăind personal emoția așteptării lui

Hristos în 1844, ea nu și-a pierdut dragostea dintâi. Ea a recunoscut aproape intuitiv vestea bună în solia din 1888, care anunța inimilor așteptătoare: „Iată, Mirele vine!” Ea a auzit sunetul pașilor divini pe care pușini din contemporanii ei aveau urechi să îi audă.

Noua mentalitate era unirea adevărului adventist despre curățirea Sanctuarului cu o și mai completă descoperire a îndreptării prin credință. Era ca unirea a două fluvii care curseseră separat, dar acum s-au unit să producă un val care putea duce corabia în siguranță până în port. Ea vedea în solie posibilitatea glorioasă a harului divin care să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Era entuziasmată. Ea înțelegea că „unire cu Hristos” însemna unirea cu El în lucrarea Sa de ispășire finală, clar deosebită de lucrarea Sa în prima încăpere a Sanctuarului, unde ușa era acum închisă.

Într-o serie de articole scrise la scurt timp după conferința din 1888, ea repetă săptămână după săptămână, accentuând progresiv cât de impresionată a fost. Solia lui Jones și Waggoner era legată de realitatea Sanctuarului. Notați crescendo-ul săptămânal:

"Suntem în ziua ispășirii și trebuie să lucrăm în armonie cu Hristos, în slujba sa de curățire a păcatelor poporului Său. Cei care doresc să fie găsiți îmbrăcați cu haina de nuntă să nu se opună Domnului în lucrarea Sa oficială. Așa cum este El, așa vor fi copiii Săi în această lume. Trebuie să prezentăm în fața poporului lucrarea pe care, prin credință, Îl vedem pe Marele nostru Preot realizând-o în Sanctuarul ceresc" (Review and Herald, 21 ianuarie 1890).

"Hristos este în Sanctuarul ceresc spre a face ispășire pentru popor... El curăță Sanctuarul de păcatele poporului. Care este lucrarea noastră? Lucrarea noastră este să fim în armonie cu lucrarea lui Hristos. Noi trebuie, prin credință, să lucrăm în armonie cu El... Trebuie pregătit un popor pentru marea zi a lui Dumnezeu" (Ibid., 28 ianuarie 1890).

"Lucrarea de ispășire a lui Hristos, marile și sfintele mistere ale răscumpărării nu sunt studiate sau înțelese de poporul care pretinde a avea lumină mai multă decât orice popor de pe fața pământului" (Ibid., 4 februarie 1890).

"Hristos curăță templul din cer de păcatele poporului, iar noi trebuie să lucrăm în armonie cu El pe pământ, curățind templul sufletului de întinarea lui morală" (Ibid., 11 februarie 1890).

"Poporul nu a intrat în locul sfânt, unde Hristos a intrat să facă ispășire pentru copiii Săi. Avem nevoie de Duhul Sfânt spre a putea înțelege adevărurile pentru acest timp; dar în comunități este uscăciune spirituală" (Ibid., 25 februarie 1890).

"Lumină strălucește de la tronul lui Dumnezeu, și care este scopul ei? Un popor trebuie pregătit să stea în marea zi a lui Dumnezeu" (Ibid., 4 martie 1890).

"Am auzit vocea Sa mult mai clar în solia care se desfășoară în ultimii doi ani, prezentându-ne numele Tatălui... Abia am început să avem o slabă scipire despre ce înseamnă credința" (Ibid., 11 martie 1890).

"Ați primit în ultimul an și jumătate lumină din cer pe care Domnul dorește să o aduceți în caracterul vostru și să o țeseți în experiența voastră..."

"Dacă frații noștri ar fi împreună lucrători cu Dumnezeu, nu s-ar îndoi că solia care ne-a fost trimisă în timpul acestor doi ani este din cer..."

"Să presupunem că ștergeți mărturia care s-a dat în acești doi ani despre neprihănirea lui Hristos. Cine credeți că ar putea aduce lumină specială pentru popor?" (Ibid., 18 martie 1890).

Solia Jones-Waggoner a trezit atenția asupra aspectelor practice a lucrării de Mare Preot a lui Hristos. Aici s-a unit cele două fluvii mari, Sanctuarul și îndreptățirea prin credință. Jones a înțeles clar legătura dintre ele. Solia nu chema doar la viață sfântă, ea oferea și soluția:

"Curățirea sanctuarului (în serviciul tipic) însemna luarea și îndepărtarea de la sanctuar a întregii „nelegiuri a copiilor lui Israel,” „din cauza călcărilor de lege și tuturor păcatelor lor” care, prin lucrarea preoțească din sanctuar, fuseseră aduse acolo în tot cursul anului.

"Încheierea acestei lucrări a sanctuarului și pentru sanctuar era, de asemenea, încheierea lucrării pentru popor... Curățirea sanctuarului se extindea la popor și includea poporul ca și sanctuarul însuși...

"Curățirea sanctuarului era o figură a celui adevărat, care însemna curățirea adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul și nu omul, de toate necurățiile și păcatele lor. În timpul curățirii sanctuarului adevărat este arătat în vorbele Socratorului Minunat, ca fiind după „două mii trei sute de seri și dimineți,” adică în 1844...

"Acest lucru este făcut în curățirea sanctuarului, prin încetarea fărădelegilor și ispășirea nelegiurii, în desăvârșirea credincioșilor în Hristos, pe de o parte, și pe de alta, prin încetarea fărădelegii și încheierea păcatelor în distrugerea celor răi și curățirea universului de orice pată a păcatului.

"Sfârșitul tainei lui Dumnezeu înseamnă încheierea lucrării Evangheliei iar încheierea lucrării Evangheliei înseamnă, mai întâi, înlăturarea oricărui vestigiu al păcatului și aducerea neprihănirii veșnice – Hristos deplin format – în fiecare credincios, Dumnezeu Însuși, descoperit în trupul fiecărui credincios în Hristos; și, în al doilea rând, lucrarea Evangheliei fiind încheiată, înseamnă doar distrugerea tuturor celor care nu au primit Evanghelia (2 Tesaloniceni 1, 7-10); căci nu este calea Domnului de a menține în viață pe oameni, când tot ce mai pot face ei cu ea este să adune tot mai multă mizerie...

"Serviciul din sanctuarul pământesc arată, de asemenea, că, pentru ca sanctuarul să fie curățit, iar cursul serviciului să fie încheiat, era nevoie ca el să fie încheiat mai întâi în poporul care participa la acest serviciu. Deci, în sanctuar nelegiuirea nu putea fi curățată, nu se putea pune capăt păcatelor și nu se putea face ispășire pentru păcat până când acest lucru nu se realiza în fiecare persoană care lua parte la acest serviciu al sanctuarului. Sanctuarul însuși nu putea fi curățit până când nu era curățit fiecare închinător. Sanctuarul nu putea fi curățit atâta timp cât, prin mărturisirea poporului și serviciul preoților, în sanctuar se revărsa un potop de nelegiuri și păcate... Această revărsare trebuia oprită la izvorul ei, în inimile și viețile închinătorilor, înainte ca sanctuarul să poată fi curățit. Prin urmare, prima lucrare în curățirea sanctuarului era curățirea poporului... Acesta este adevăratul scop al adevăratei lucrări preoțești în adevăratul Sanctuar... Jertfa, preoția și lucrarea lui Hristos în adevăratul Sanctuar șterge păcatele pentru totdeauna, făcând pe închinători desăvârșiți, desăvârșind pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți" (Jones, *The consecrated Way To Christian Perfection*, pag.113-119).

Solia lui Jones și Waggoner recunoștea că iertarea păcatelor este o declarație juridică care se sprijină doar pe ispășirea realizată la cruce. Ea are o temelie obiectivă. Dar ei au observat, de asemenea, că termenul biblic iertare înseamnă, realmente, o „îndepărtare” a păcatului. Astfel, începând cu 1888, ei au recunoscut deosebirea importantă dintre lucrarea zilnică din sanctuar și cea anuală, dintre iertarea păcatelor și ștergerea lor. Iată cum se exprima Waggoner la scurt timp după conferința de la Minneapolis:

"Când ne acoperă cu haina neprihănirii Sale, Hristos nu oferă o manta care să acopere păcatele, ci le îndepărtează. Acest lucru arată că iertarea păcatelor este mai mult decât o simplă formă, ceva mai mult decât o simplă adăugare în cărțile cerești, care anunță că păcatele au fost anulate. Iertarea păcatelor este o realitate; este ceva tangibil, ceva care afectează vital o persoană. Ea îl eliberează, realmente, de vină; iar când omul este eliberat de vină, el este îndreptățit, făcut neprihănit, a trecut cu siguranță printr-o schimbare radicală. El este cu adevărat o ființă nouă" (Christ and His Righteousness, pag. 66).

Spiritul Profetic vorbește foarte clar despre ștergerea păcatelor, ca fiind punctul culminant al lucrării de Mare Preot a lui Hristos:

"Timp de 18 secole, această lucrare de slujire a continuat în prima cameră a Sanctuarului. Sângele lui Hristos a slujit în favoarea credincioșilor pocăiți, le-a asigurat iertarea și favoarea Tatălui, dar păcatele lor au continuat să rămână în cărțile cerești. După cum în serviciul tipic exista o lucrare de ispășire la sfârșitul anului, tot așa, înainte

de a se încheia lucrarea lui Hristos pentru răscumpărarea oamenilor, trebuie să aibă loc o lucrare de ispășire pentru îndepărtarea păcatului din Sanctuar... După cum curățirea tipică a sanctuarului pământesc, realizată prin îndepărtarea păcatelor prin care... (sanctuarul) fusese întinat, tot așa curățirea Sanctuarului ceresc este realizată prin îndepărtarea sau ștergerea, păcatelor care sunt înregistrate acolo. Dar înainte ca acest lucru să poată fi realizat, trebuie să existe o examinare a cărților cerești spre a se stabili cine, prin pocăință față de păcat și prin credință în Hristos, poate beneficia de ispășirea Sa" (Great Controversy, pag. 421-422).

"Cei care trăiesc pe pământ, când încetează lucrarea de mijlocire a lui Hristos în Sanctuarul ceresc, trebuie să stea fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii... În timp ce păcatele celor credincioși sunt îndepărtate din Sanctuar, în poporul lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului. Această lucrare este prezentată mai clar în solia din Apocalips 14" (Ibid., pag. 425).

Aceasta este inima adventismului de ziua a șaptea. Prietenii noștri din bisericile evanghelice nu ar considera-o uscată, ofilită și fără valoare, dacă noi am înțelege semnificația ei practică. Este ceea ce Jones și Waggoner începuseră să înțeleagă.

Waggoner a înțeles corect că păcatele noastre nu pot fi nicicum șterse din cărțile cerești dacă păcatul nu este mai întâi șters din inima omenească. Acest lucru nu însemna „interiorizarea” doctrinei, ci „practicalizarea” ei, conform explicației din Marea Luptă. Fără îndoială că citatele de mai sus din Ellen White, i-au întărit convingerile. El a publicat, în 1902, un articol în Review and Herald, care detalia acest aspect:

"Chiar dacă păcatele noastre din cărțile cerești, scrise chiar cu degetul lui Dumnezeu, ar fi șterse, păcatul ar rămâne totuși, deoarece păcatul este în noi. Chiar dacă păcatele noastre ar fi scrise pe o stâncă, iar stânca ar fi transformată în pulbere, nici acest lucru nu ar șterge păcatul nostru.

"Ștergerea păcatului înseamnă îndepărtarea lui din natura, din ființa omului (1). Ștergerea păcatului înseamnă îndepărtarea lui din natura noastră, spre a nu-l mai cunoaște. „Închinătorii odată curățiți” (Evrei 10, 2), realmente curățiți de sângele lui Hristos, nu mai au cunoștință de păcat, deoarece calea păcatului a fost îndepărtată. Nelegiuirea lor ar putea fi căutată, dar nu va fi găsită. Ea este pentru totdeauna îndepărtată de la ei, este străină noilor lor naturi; și chiar dacă mai pot să-și amintească faptul că au comis anumite păcate, ei au uitat păcatul în sine. Ei nu se mai gândesc să-l facă. Aceasta este lucrarea lui Hristos în adevăratul Sanctuar" (Review and Herald, 30 septembrie 1902).

Este Ellen White de acord cu acest concept? Pasajul următor a fost scris în anii 1890:

"Iertarea are un sens mai larg decât își închipuie mulți. Iertarea lui Dumnezeu nu este un simplu act juridic, prin care ne eliberează de condamnare. Nu există doar iertare de păcat, ci și scăpare din păcat. Ea este revărsarea de dragoste mântuitoare, care transformă inima" (MB pag.114).

Să observăm cu atenție că Jones și Waggoner nu spuneau că această curățire a Sanctuarului este echivalentă sau constă numai în curățirea inimii copiilor lui Dumnezeu. Ei recunoșteau că există un Sanctuar în cer, așa cum credeau pionierii adventiști. Mărturisirea lor de credință se potrivea total cu exprimarea din Marea Luptă că, „în timp ce judecata de cercetare se desfășoară în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatelor, în poporul lui Dumnezeu de pe pământ.” Cu alte cuvinte, curățirea inimilor poporului lui Dumnezeu de pe pământ este paralelă și complementară cu lucrarea Marelui Preot în cer. Ei cooperează armonios. Iată o afirmație clară a lui Waggoner, publicată în Anglia în 1900:

"Că Dumnezeu are un Sanctuar în cer și că Hristos este preot acolo nu poate fi negat de nimeni dintre cei care citesc Scriptura... Prin urmare, curățirea Sanctuarului – o lucrare despre care Scriptura afirmă că are loc imediat înaintea revenirii lui Hristos – este simultană cu curățirea deplină a poporului lui Dumnezeu de pe pământ, pregătindu-i pentru luarea la cer..."

"Viața (caracterul) lui Hristos trebuie reprodusă perfect în urmașii Săi, nu doar pentru o zi, ci pentru veșnicie" (The Everlasting Covenant, pag.365-367).

Waggoner scrie aici pentru neadvențiști, încercând să explice baza practică a aceste doctrine unic adventiste. În principiu, nu există diferențe între iertarea păcatelor din serviciul zilnic și ștergerea păcatului din cel anual, după cum nu există deosebiri în calitatea apei care cade în ploaia timpurie și cea târzie. Și iertarea, și ștergerea păcatelor se realizează prin sângele lui Isus, vărsat pe cruce, la Golgota.

Dar serviciul tipic din sanctuarul pământesc spunea clar că iertarea poate fi respinsă de păcătos, iar păcatul lui reactivat în viață. Păcatul se află mult mai profund decât înțelegem noi, astfel că ispite sau încercări foarte intense ne pot face să cădem. Un exemplu este semnul fiarei. Pentru aceasta trebuie să existe o sigilare, de unde nu mai poate exista întoarcere. Aceasta echivalează cu ștergerea păcatelor, o pregătire pentru venirea lui Isus.

După cum am văzut în capitolul precedent, nimeni nu va pretinde că a trecut printr-o astfel de sigilare sau ștergere, căci nimeni nu va fi conștient de așa ceva. Cu cât credinciosul se apropie de Isus, cu atât vede mai bine cât de păcătos și nevrednic este. Și totuși, Marele Preot Își realizează scopul în cei care nu se împotrivesc lucrării Sale.

Waggoner continuă să explice neadvențiștilor din Anglia doctrina:

"Nu avem aici timpul sau spațiul pentru a intra în detalii, dar este suficient să spunem că o comparație a lui Daniel 9, 24-26 cu Ezra 7 arată că zilele despre care se vorbește în profeție au început în 457 î.H. și ajung în 1844 d.H. Dar unii pot întreba: „Ce legătură are 1844 cu sângele lui Hristos și, deoarece sângele nu poate fi mai eficient într-o perioadă decât în alta, cum se poate spune că odată Sanctuarul va fi curățit? Nu a curățit oare sângele lui Hristos permanent sanctuarul viu, care este biserica? Răspunsul este că există un timp numit „vremea sfârșitului.” Păcatul trebuie să aibă un sfârșit, iar lucrarea de curățire va fi într-o zi terminată... Pe la jumătatea secolului trecut, a început să strălucească lumină, iar adevărul despre poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus este descoperit ca niciodată mai înainte. Solia mării strigări „Iată, Mirele vine!” este proclamată pretutindeni" (British Present Truth, 23 mai 1901, pag.324).

Uneori, poziția cuiva este reflectată mai clar în cuvintele celor care l-au auzit decât în propriile cuvinte. Să vedem cum era înțeles acest subiect de W.W.Prescott, cam în aceeași perioadă:

"Există o deosebire între iertarea păcatelor și ștergerea păcatelor. Există o diferență între Evanghelia prezentată pentru iertarea păcatelor și prezentarea ei pentru ștergerea păcatelor. Astăzi, ca întotdeauna, există suficiente provizii pentru iertarea păcatului. În generația noastră vine o provizie pentru ștergerea păcatului. Iar ștergerea păcatului va pregăti calea pentru venirea Domnului; și ștergerea păcatelor este lucrarea Marelui nostru Preot în sfânta sfintelor din Sanctuarul ceresc; și contează dacă poporul lui Dumnezeu de astăzi, în lucrarea, solia și experiența lui recunoaște sau ... experimentează această schimbare... Acest lucru ar trebui adus în solia îngerului al treilea; căci împreună cu el va veni cea mai clară descoperire a lucrării evangheliei pentru timpul nostru, ștergerea păcatelor în această generație și pregătirea căii pentru revenirea Domnului" (General Conference Bulletin, 1903, pag.53,54).

Prescott a înțeles acest concept unic de la Jones, care îl prezenta astfel în 1893:

"Când noi, ca popor, ca trup, ca biserică, primim binecuvântarea lui Avraam, ce se va întâmpla?... Revărsarea Duhului Sfânt. Tot așa este și individual. Când individul crede în Isus Hristos și obține neprihănirea care este prin credință, atunci este primit Duhul Sfânt, care este tăierea împrejur a inimii. Și când tot poporul, ca biserică, primește neprihănirea prin credință, binecuvântarea lui Avraam, ce mai împiedică biserica să primească Duhul lui Dumnezeu? (Adunarea: „Nimic!”) Aici ne aflăm astăzi... Ce împiedică revărsarea Duhului Sfânt? (O voce: „Necredința!”) (General Conference Bulletin, 1893, pag.383).

Susține Ellen White această înțelegere a semnificației curățirii Sanctuarului? Chiar la începutul istoriei adventiste ea a făcut unele afirmații care sunt, probabil, mai surprinzătoare pentru noi astăzi decât pentru acea generație.

Noi suntem cei care trebuie să apreciem importanța lor profundă. Ea descrie schimbarea lucrării lui Hristos din prima în cea de-a doua încăpere a Sanctuarului ceresc, în 1844.

"L-am văzut pe Isus, ca Mare Preot, stând în picioare înaintea Tatălui... Cei care s-au ridicat cu Isus (adică cei care l-au urmat prin credință) își trimiteau rugăciunile către El în sfânta sfintelor, spunând, „Tată, dă-ne Duhul Tău.” Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare era lumină, putere și multă dragoste, bucurie și pace" (Early Writings, pag.55).

Dacă este adevărat că „a căzut Babilonul cel mare,” atunci este clar că singura sursă de unde poate veni acea dragoste autentică este lucrarea lui Hristos în sfânta sfintelor. Iar acei creștini cu numele, care au refuzat să-L urmeze prin credință, vor fi lipsiți de Duhul Sfânt. Iată cum urmează:

"M-am întors să privesc la grupul celor care rămăseseră plecați în fața tronului; ei nu știau că Isus plecase de acolo. Se părea că Satana s-a așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: „Tată, dă-ne Duhul Tău.” Satana a suflat asupra lor o influență nesfântă; era în ea lumină și multă putere, dar nu bucurie, dragoste și pace" (Ibid., pag.56).

Este adevărat ce se spune aici? Dacă da, suntem confrunțați cu realitatea teribilă a unui vrăjmaș inteligent care experimentează asupra generației de creștini de astăzi cea mai teribilă înșelătorie din toată experiența lui de mii de ani. Iar singura protecție împotriva acestei amăgiri este o corectă înțelegere a curățirii Sanctuarului și a lucrării lui Hristos.

Din nou, serva Domnului descrie, în Experiențe și Viziuni, natura și întinderea învățaturii populare, dar false, despre neprihănirea prin credință, ca eșec de a înțelege adevărata lucrare a lui Isus în sfânta sfintelor:

"Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot așa aceste biserici au răstignit aceste solii (din Apocalips 14), și de aceea nu cunosc calea în sfânta sfintelor și nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus. Ca și iudeii, care continuau jertfele lor nefolositoare, ei își înalță rugăciunile către încăperea pe care Isus a părăsit-o, iar Satana, bucurându-se de această amăgire, își ia un caracter religios și îndreaptă mințile acestor creștini cu numele către el, lucrând cu puterea, cu semnele și minunile lui mincinoase spre a-i prinde în cursă... El apare ca un înger de lumină, împrăștiindu-și influența peste lume, prin intermediul redeșteptărilor false. Bisericile încep să crească și trag concluzia că Dumnezeu lucrează minunat pentru ele, deși lucrarea este a unui alt spirit..."

"Am văzut că Dumnezeu are copii sinceri printre adventiștii cu numele (cei care cred în a doua venire, dar nu înțeleg adevărul Sanctuarului) și în bisericile căzute, iar înainte de revărsarea plăgilor, predicatori și popor vor fi chemați să părăsească aceste biserici și vor primi cu bucurie adevărul. Satana știe acest lucru; și, înainte ca marea strigare a îngerului al treilea să fie dată, el produce o învioreare în aceste corpuri religioase, ca cei care au respins adevărul să creadă că Dumnezeu este cu ei. El speră să-i amăgească pe cei sinceri, făcându-i să creadă că Dumnezeu lucrează încă pentru biserici. Dar lumina va străluci, iar toți cei sinceri vor părăsi bisericile căzute și vor trece de partea rămășiței" (Early Writings, pag.261).

Despre ce spirit este vorba aici? Este clar că se referă la un spirit mincinos, aranjat cu iscusință spre a părea autentic, și dacă este posibil, să amăgească pe cei sinceri. Semnul fiarei nu va fi o amăgire vizibilă și grosolană! Ea va reprezenta o contrafacere artistică a îndreptării prin credință.

Pregătirea pentru venirea lui Hristos înseamnă a-L cunoaște pe El atât de bine, încât amăgirea să fie imposibilă. Este o asemănare cu intimitatea căsătoriei și dragostei care face posibilă o astfel de legătură. Iată câteva din gândurile lui Jones, exprimate în anii 1890. Deși publicate mai întâi în Review and Herald, la sfârșitul anilor 1890, ele reprezintă convingeri pe care le-a nutrit cu mult înainte. Ele fac parte din esența soliei 1888:

"Isus revine spre a-Și lua poporul la sine. El trebuie să prezinte o biserică slăvită, „fără pată, sbârcitură sau ceva de felul acesta,” o biserică „sfântă și fără întinare.” Caracterul Său trebuie desăvârșit reprodus în toți sfinții Săi. Dar înainte să poată veni astfel, poporul Său trebuie să se afle în această stare. Înaintea venirii Lui, noi trebuie să fim aduși în starea de desăvârșire a caracterului lui Isus (Efeseni 4, 7-8, 11-13). Această stare de desăvârșire,

această dezvoltare în fiecare credincios a chipului desăvârșit a lui Isus, reprezintă încheierea tainei lui Dumnezeu, care este „Hristos în voi nădejdea slavei.” Această încheiere este realizată în curățirea Sanctuarului...

"Iar ștergerea păcatelor este exact acest lucru al curățirii Sanctuarului; este încheierea oricărei nelegiuii în viața noastră, îndepărtarea tuturor păcatelor din caracterul nostru și aducerea neprihănirii veșnice, care vine prin credința în Isus Hristos..."

"De aceea, ca niciodată mai înainte, trebuie să ne pocăim și să fim convertiți, ca să ni se șteargă păcatele și să se pună un punct final păcatului pentru totdeauna în viața noastră" (The Consecrated Way, pag. 123-125).

Să privim acum la ideile pe care le-a prezentat Jones la sesiunea Conferinței Generale din 1893, predici despre care Ellen White a spus că trebuie republicate (Letter 230, 1908):

„Cei care trec cu bine fiecare test au ascultat solia Martorului Credincios, și vor primi ploaia târzie, ca să poată fi luați la cer.” (Parafrazează liber ceea ce a citit mai înainte din Mărturii, volumul 1, pag.187). Fraților, nu este așa de multă bucurie în gândul că ploaia târzie pregătește pentru strămutarea la cer?... Iar când El vine și ne vorbește, mie și dumneavoastră, este pentru că vrea să ne strămute la cer, dar El nu poate strămuta păcatul, nu-i așa? Deci, singurul motiv pentru care ne arată El profunzimea și lărgimea păcatului este ca să ne poată mântui și lua la cer" (General Conference Bulletin, 1893, pag.205).

"M-am întrebat în ultimul timp dacă nu cumva intenționat expresia este aranjată astfel, că taina lui Dumnezeu trebuie să se sfârșească, în loc de se va sfârși. Ar fi trebuit să se sfârșească de mult timp... Și care este ea? Hristos în voi nădejdea slavei" (Ibid., pag. 150).

"Dacă sunteți oricât de puțin legați de această lume, în spirit, în gând, în dorințe sau înclinații... ca un fir de păr, o legătură cu lumea, cât un fir de păr, vă va jefui de puterea care trebuie să existe în această strigare care va avertiza lumea împotriva acestei puteri rele (fiara și chipul ei), ca să poată fi scăpați de puterea ei" (Ibid., pag.123).

"Fraților, El este o mântuire glorioasă pentru cei eliberați de nelegiuire. Să-L lăsăm acum să ne curețe de orice întinare, ca atunci când se va arăta slava Sa să nu fim mistuiți, ci schimbați după chipul slavei Sale. Aceasta dorește El" (Ibid., pag.115).

"Fraților, ne aflăm în cea mai grozavă perioadă a istoriei acestei lumi. O, dacă ne-am consacra noi lui Dumnezeu, așa cum cer vremurile mărețe pe care le trăim!... Dați-mi voie să spun, fraților, puterea lui Dumnezeu este pe cale să înfăptuiască ceva chiar acum. O, dacă ne-am preda cu totul Lui, ca să poată face acest lucru!" (Ibid., pag.111,112).

"Este o poziție îngrozitoare. Suntem pe punctul unei consacrări pe care nimeni nu a visat-o până acum; în momentul unei asemenea consacrări, o conștiință a prezenței lui Dumnezeu în fața gândului că „Este vremea să lucrezi Tu, Doamne, căci ei au desființat legea Ta”...

"Fraților, mai este și gândul acela înspăimântător pe care l-am primit din Australia... „Ceva grandios și decisiv urmează să se întâmple, și aceasta cât de curând. Dacă se amână, caracterul și tronul lui Dumnezeu vor fi compromise.” Fraților, atitudinea noastră nepăsătoare și indiferentă pune în primejdie tronul lui Dumnezeu” (Ibid., pag.73).

Acest interes larg pentru onoarea lui Hristos a fost o parte a acelei foarte prețioase solii. Cu cât ne apropiem mai mult de crucea lui Hristos, cu atât ne ocupăm mai puțin de propria noastră siguranță. Vom fi prinși într-un interes crescând pentru încheierea triumfătoare a marii lupte dintre Hristos și Satana. Waggoner credea la fel:

„Ca să fii îndreptățit în cuvintele Tale, și să ieși biruitor când vei fi judecat” (Romani 3,4). Dumnezeu este acuzat acum de Satana de nedreptate și indiferență, chiar de cruzime. Mii de oameni s-au făcut ecoul acestei acuzații. Dar judecata va dovedi neprihănirea lui Dumnezeu. Caracterul Său, ca și al omului, se află acum în fața instanței. Fiecare act, al lui Dumnezeu și al omului, care a fost făcut de la creațiune încoace, va fi văzut la judecată în toată însemnătatea lui. Iar când toate vor fi văzute în acea lumină perfectă, Dumnezeu va fi achitat de orice acuzație

chiar de dușmanii Săi" (Signs of the Times, 9 ianuarie 1896).

Aceasta este solia primului înger. Onoarea lui Dumnezeu este implicată cu adevărat în caracterul poporului Său. Nici o altă motivație nu va putea duce pe poporul Său să biruiască egoismul și păcatul, ca interesul pentru onoarea și integritatea tronului lui Dumnezeu. Dar această motivație este atotputernică? Este credința Noului Testament!

A doua venire a lui Hristos este validarea finală a soliei adventiste de ziua a șaptea. Chiar numele nostru exprimă încrederea în ea. Dacă Hristos nu se mai întoarce, nu avem nici un motiv să existăm ca popor. Și chiar dacă venirea Sa este sigură, dar va fi amânată cu multe decenii sau chiar secole, tot nu avem motiv să existăm, deoarece noi am spus mereu că venirea Sa este curând, căci așa a spus El. În joc nu este onoarea noastră, ci a Sa. Cine poate întâmpina un Mântuitor nesincer?

Poate poporul Său să grăbească sau să întârzie revenirea Sa? Ideea că voința suverană a lui Dumnezeu a predestinat irevocabil ziua revenirii, ca un limitator în mecanismul unui ceas, este foarte larg răspândită. Când ceasul ajunge la momentul critic, gongul va bate, iar cortina va cădea peste istorie și Domnul va veni. Tot ce avem noi de făcut este să jucăm mai departe jocul de-a așteptarea și vegherea, aruncând câte o privire asupra semnelor timpului, în timp ce nu știm cum să ne aranjăm mai bine pentru ambele lumi. Această atât de răspândită concepție despre a doua venire este complet egoistă și nu poate produce nimic altceva decât încropeală permanentă. Hristos spune că venirea Lui este aproape, putem noi crede că este adevărat?

Solia 1888 a adus o viziune diferită și înviorătoare. A fost o redeșteptare a dragostei profunde pentru Hristos, care a caracterizat pe participanții la strigătul de la miezul nopții din 1844. Elevii din South Lancaster au împărtășit acest spirit la întâlnirile care au urmat Conferinței din 1888. „Aproape fiecare elev a fost cuprins de emoția cerească și au fost rostite mărturii întrecute doar de cele din 1844, înainte de dezamăgire” (Review and Herald, 4 martie 1890). Cu un astfel de spirit, putem să așteptăm venirea Sa. Ellen White spunea:

"Când roada este coaptă, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul" (Marcu 4, 29). Hristos așteaptă cu nerăbdare manifestarea caracterului Său în biserică. Când caracterul lui Hristos va fi deplin reprodus în poporul Său, atunci va veni spre a-i lua la Sine. Este privilegiul fiecărui creștin nu numai de a aștepta, ci și de a grăbi venirea Domnului nostru Isus Hristos" (Christ's Object Lessons, pag.69).

Care este răspunsul inimii tale? Poți spune împreună cu apostolul: „Amin! Vino, Doamne Isuse”?